

LYŠKÁNORA 46

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1059 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Epitafy na hrob Krubroka Krouka * Zázitek *
* Odkaz Joachalentův * Novinky liscannorské * Pod čarou *

Motta tohoto čísla

umřel Krubrok Krouk

Zázitek

Klabzej Myšilov

Viděl jsem letěti mazlavý jíl
když ten jíl dopadl, vůdce zabil
a paže, již byla hrouda ta zhnětena
pojila přes kloub se na útlá ramena
z nich trčel krček a přecházel v kebuli
svaly se grimasou ve tváři napnuly
očička hobitů mžourala zavile
kolem se srotilo pohřební defilé
na místě dopadu krvavý flek
joj, to byl, Králíku, zázitek!

Odkaz Joachalentův

Kutouš Králík

"Murek Mezdech, chábe. Sirotek. Od
útlého věku vychováván v Achránu. Ta nejlepši
doporučení...". "Věrný a oddaný?". "Věrný,
oddaný a navíc schopný. Při závěrečné zkoušce s
ním měl potíže i bratr představený Čulym. Kdyby
mu nepomohli bratři Hlídači, možná by jej i
zabil...". "Čulym stárne, odstraňte ho a nahraděte
ho Bazbejem Čekatelem!". "Jistě, chábe... a
Murek?". "Seznamte ho s úkolem, dejte mu
vybavení a ať mu požehná Šarmad Chaledovec!".
"Považujte to za vyřízení, chábe. Dále tu máme
hlášení dohodu s Čugem Čagajským, výměnou za
syna nám vydá Jižní Cholymu a podepíše Pakt
krve". "Skvěle, syna mu vydejte, ale nejprve ho

podrobte lámání duše". "Dále mám hlášeno, že v
Choradoru byl chycen armidenský špeh, výslech
proběhl jako obvykle". "Nepodstatné, je to součást
dohody. Cože to heralionští udělali naposledy s
naším špehem?". "Upálili ho v kleci". "Tak vy
tohodle panáka dejte Masákům. A dále?".
"Proběhlo šedesát sedm poprav, otevřeli jsme nový
důl na Kalibanově poli a bylo vztyčeno sedm
vašich nových soch..."

Kapitola 1 - Život běží dál

Léto bylo v Gwendarronu toho roku
krásné. Pole těžkla úrodou a bylo jasné, že tento
roku bude plný hojnosti. Nurnští se vrátili do
Liscannoru a Vranigostu připraveni užívat si
zahálky a pohodlí. Pouze Rien Gwardit nezdílel
všeobecné veselí a dobrou náladu. Navrátilví se
dobrodruzi jej totiž seznámili se situací v jeho
rodném Trindindolu. O skřetech, kteří se chystají
napadnout tuto izolovanou zemi, kde vládli
xenofobní elfové. Dobrodruhům to bylo srdečně
jedno a někteří dávali dokonce najevo své
sympatie se skřety. Gwardit odjel, ale předtím si
nechal najatými řemeslníky budovat na břehu
moře ve Vranigostu věž...

I v Liscannoru bylo živo. Kde se vzal tu
se vzal hobit Krubrok Krouk, který se již nějaký
čas toulal. Nikomu nevaňilo, že si tento hobit nesl
již odmalička prokletí své matky, které se
projevovalo především jeho skrčenou postavou a
nadměrným ochlupením. Krouk se začal
dožadovat svých pozemků, které si prý kdysi v
Liscannoru koupil u bývalé Čagdanovy věže, a
které mu starosta Myšilov kdysi vytvrle odpíral.
Myšilov se nakonec dohodl s bývalým starostou
Darlenem, že Krubrokovy ty pozemky skutečně
patří a Krubrok si tedy mohl začít stavět příbytek.
Celá záležitost vznikla značným nepořádkem ve
starostenské knize, který po sobě zanechal
neschopný starosta Darlen a částečně i
Myšilovovou tvrdohlavostí, která se občas
projevovala tím, že neměl-li tento druid na
všechno pět lejster a deset ověřených pečeti,
odmítal se o čemkoliv bavit. Alespoň jako starosta.
Bylo by však spravedlivé dodat, že jako starosta si
tento bývalý uprchlík z Armidenu vedl velmi
zdatně. Dokázal napravit veškerý nepořádek, který
zbyl ve starostenském úřadě po jeho předchůdcích,
nechal postavit dvě dřevěné lávky přes potok a

dokázal konečně dovést do konce myšlenku
vlastního liscannorského znaku, což byla věc, ve
které liscannorští trapně pokulhávali za
ušmudlaným Vranigostem. O svůj úřad se tedy
Myšilov staral opravdu dobře i když si z něj
někteří občas utahovali, že je byrokrat a oufaďa.
Myšilov však musel také řešit jiné záležitosti.
Totiž výchovu dítěte. Nikoli vlastního, ale kdysi
dávno se stal kmotrem malého Melatara Vranty,
kterému umřeli úplně všichni příbuzní. Myšilov,
který k dětem a vůbec k rodině neměl prázdný
vztah, si výchovu Melatara vzal doopravdy k
srdci. Tedy, alespoň pokud byl doma a ne na
výpravě s ostatními. Vždy když byl Klabzej
Myšilov mimo vesnici dával malého Melatara k
paní Moskytové, která měla děti ráda a navíc
vlastnila v obci dům, kterému se škodolibě říkalo
hrad, takže měla dost a dost místa. Melatar se u ní
měl dobře a žil si v přepychu, který hraničil s
rozmazlováním. Paní Moskytová, vdova po
Krochtovi se mezitím opět provdala za Jona
Teninga, obchodníka z Nurnu, ale v obci trávila
dost času i se svojí dcerou Nariou, která začala
pravidelně navštěvovat kouzelnický kurz u Getda
Ruindorského, zatímco syn Gerllod sloužil v
gwendarronské armádě. Melatar se tedy vždy
musel stěhovat z "hradu" do Myšilovova obydlí,
které neslo všechny klady i záporny, které obvykle
vykazují druidská stavení. Toho léta se Klabzej
rozhodl, že si do domu opět přivede nějaká
užitečná zvířata, o která se v případě jeho
nepřítomnosti bude starat právě malý Melatar z
výchovných důvodů. I druid si tedy přihnal z
Nurnského trhu tři prasata a stádo strakatých koz
mezi nimiž byl i kozlík, což vzbudilo mezi
liscannorany bouři veselí, že Myšilov bude "chodit
s kozlem".

Toho léta padesátéhošestého roku se
staly i jiné věci. Svě stavení si začal stavět i
Kutouš Králík, který zároveň přebíral ve vsi i
funkci rybníkáře po vesnickém opilci Arkussi
Dettorovi. Více nežli stavba Králíkovy stavení
však ostatní zajímalo, že se tento hobit odhodlal
konečně naučit se plavat na což si zjednal dva
zkušené námořníky z nurnského přístaviště.
"Výuka" probíhala v liscannorském rybníčku a
bývala pravidelně zakončována v hostinci U
hrocha, kde si zpola udušený Králík vynahrazoval
veškeré vodní utrpění plnými korbely piva za
asistence obou námořníků. Tento způsob léčby se

líbil i dalším. Vynikal v něm zvláště nový liscannorský hrobník Beryl Sekera, trpaslík který odpovědný úřad hrobnický přebíral po padlém Nebuči Kanimúrovi. Sekera se v Liscannoru zabydlel, získal občanství a koupil si v obci již postavený hotový dům. Občanství také získal překvapivě okamžitě elf, kterého druzi potkali v jižních pralesích a tím nebyl nikdo jiný nežli Šírkéz. Elf Šírkez byl zajímavá postava. Na výpravě vynikal především svojí obětavostí, která byla ostatními velmi ceněna, narodil od jeho teologických přednášek jejichž ústřední postavou byla jakási "Velká matka". Naopak na své občanství čekal stále marně Dyni Longodon, starý a protřelý družiník, který měl tu smůlu, že kdysi byl zapáleným obhájcem Vranigostu, odkud se také do Liscannoru přistěhoval. Dyni byl sice zasloužilý družiník o jehož schopnostech nepochyboval snad ani Králíkův sysel Čuček Choroš, ale jehož rodinný život stíhala jedna tragédie za druhou. Jen co se trochu vzpomatoval ze ztráty své první manželky, umřela mu i jeho nová družka. Longodon se rozhodl neúčastnit se družinového dění s tím, že zatím musí vychovávat svoji maličkou dcerku Anju a adoptovanou Dany. Rozhodnutí to sice bylo chvályhodné, ale družina tím byla značně oslabena. A tak se Dyni toulal s oběma dcerami, vlastní i nevlastní, po Liscannoru a zatím marně doufal, že mu starosta Myšilov někdy udělí občanství. Ti dva spolu vedli tichou válku, která stále neměla konce. Starosta Myšilov si toho léta také lámal hlavu co má udělat s bývalou otrokyní, kterou z otroctví vykoupil nebožtík Nebuč Kanimúra a s níž se nikdy neoženil. Velmi si oddechl, když se ukázalo, že dotyčná je v jiném stavu a otcem dítěte je bezpochyby (možná nějaké pochyby byly, ale nikdo je nevzněslel) právě mrtvý Nebuč. Jeho dům měl tedy dědice a starosta nemusil nikoho vyhazovat. Vztahy v družině byly v tento čas na velmi dobré úrovni a znovu se ukázalo, že Nurnská družina dovede být velmi soudržná a přátelská. Vždyť zahrnovala skutečné osoby s velmi pestrá minulostí. Od panského synka Longodona až po Darlena Moorheda, o jehož kriminální minulosti kolovaly legendy.

Léto pomalu končilo, většina druhů se stále věnovala lenošení. Světlou výjimku představoval Beryl Sekera, který každé ráno odcházel k Nurnu, kde se snažil, aby z něj byl

konečně pořádný bijec, ze kterého si každý nebude utahovat...

A začal podzim a Rien Gwardit se stále nevracel z toho svého Trindindolu. Prošvihl tak dokončení stavby domu Kutouše Králíka, která byla zakončena mohutnou oslavou nazvanou "Od jitra do jitra". Nakonec se však Gwardit objevil. Potrhaný a notně zhublý. Nikdo z něj však nedokázal vypáčit co, že se to v Trindindolu vlastně událo. Rien pouze nakvašeně odpovídal, že by to stejně nikoho nezajímalo. A tak ostatní alespoň připili na zdraví trindindolských trpaslíků a přestali se o to starat.

Čas běžel a Gwendarron pokryla bílá příkrývka. Nastal čas koulovaček a pravidelného rokování v hospodě. Zdálo se, že časy hojnosti a zahálky nemůže nic ohrozit. Tak krásný rok Numští nepamatovali. Jaro bylo takové jarní, léto takové letní, podzim podzimovatý a zima? Ta byla taková zimovatá...

Kapitola 2 - Vražda

"Koho to sem zase Draplák nese?", zaklel Jeremiáš Čipera, když mu někdo zabašil časně rána na dveře. Otvěřel a v závěji spatřil ohromnou postavu krolla, zabaleného v hadrech. "Co je? Eště nenalejvám", nevlídně si přichozího prohlédl hobit Jeremiáš. "Jí..., jí..., jíst. Pí..., pí..., pít. Ééé..., pra..., pra..., pracovat za to, tóóó", houklo to nešťastné stvoření zpoza prahu. Jeremiáš byl za svoji kariéru zvyklý na ledacos a tak vrazil krollovi koště a lopatu a ukázal mu, kde má odklidit sněh a kde může naštipat hromadu dříví. Kroll všechno svědomitě vykonal za což byl odměněn polévkou od včerejška, kusem flákoty s bramborem a jedním pivem. Měl radost. Pomocí své pomalé řeči se dohodl s Jeremiášem, že tento jej ponechá přespávat v hostinci a bude jej krmit, za což bude pracovat až do jara. O novém přichozím se doslechli i ostatní obyvatelé a byli rádi, že za drobný peníz za ně někdo udělá tu tolik nepřijemnou činnost, která se nazývá práce. Kroll se představil jako Egh a ještě z něj vypadlo, že pochází odněkud z Rugomských skal, což jeho popularitu u obyvatel zvýšilo.

U Myšilova se toho večera svítilo, druid poskakoval okolo kotlíku a připravoval k večeři žaludové placky se zeleninou. Míchal, míchal a tu

jeho oko padlo na malého Melatara, který si v koutě olizoval prsty. "Co to máš? Ukaž!". Malý Vrant stydlivě ukázal ruce. "Co je to za drobky?". "Cukroví". "Jaký cukroví, kdo ti ho dal?". "...pán". "Jakéj pán?". "Za vesnicí, když jsem byl v lese na šíškách". "A to nevíš, že se od cizích se nic nebere! Co po tobě chtěl?". "...nic", Melatar začal natahovat moldánky. Druid to s dětmi příliš neuměl. Mávl rukou a nechal malého Melatara, aby alespoň dohlédl na přípravu večeře, navlékl si na sebe odrbaný kožík a vyrazil za řídícím Getdem. Domluvil se s ním na tom, že následujícího dne udělá dětem přednášku o tom, že nemají nic brát od cizích lidí. Getd to slíbil.

Následující den padla na Liscannor mlha, hustá jako mléko. Višchni zůstali zalezlí v duchnách, pouze kroll Egh radostně štípal dříví a děti se ploužily ke škole, kde je pan řídící Getd skutečně poučil o tom, že si mají dát pozor na cizí lidi, kteří jen tak rozdávají pamlsky. Melatar klopil oči a bylo mu do breku. Odpoledne mlha ještě zhoustla.

Kroll Egh spal spánkem spravedlivých po těžké celodenní práci i po teplé večeři na pokoji v podkroví v hostinci U hrocha. Náhle se posadil. Jeho citlivé krollí ucho něco zaslechlo. Dupot! To nebyl přirozený hluk v tomto místě. Egh se vyhrabal z příkrývek a ztěžka zapálil lucernu. Aby tak někdo kradl v hostinci! V hostinci, kde se měl tak dobře! Egh začal sestupovat ze schodů dolů. Světlo lucerny obletovalo stěny a posléze dopadlo na otevřené dveře v prvním patře. Pokoj číslo jedna byl otevřený. Egh věděl, že v něm bydlí ten příjemný starý pán, který jej vždy vlídně pozdravil, kdykoliv se mýjeli. Egh zvedl paži s lucernou a pomalu nahlédl dovnitř... Všechno bylo v pokoji rozházené, pak se kroll požíval na podlahu a ustrnul. Ten dobrý starý pán ležel na zemi v kaluži krve! Egh vytřeštěně zíral na sevřenou paži v poslední křeči a na zešířoka rozfíznuté hrdlo, ze kterého se valila krev... Egh chvíli stál a pak se rozběhl k domu Jeremiáše Čipery. "Po..., po..., pomóc, po..., po..., pomóóó! Vra..., vra..., vražda!", křičelo krollisko a mlátilo do dveří. Jeremiáš otevřel a zíral na ječícího krolla. Pak na sebe natáhl kabát a běžel do hostince. Tam se při pohledu na mrtvé tělo málem zhroutil. "Mu..., mu..., musíme ně..., ně..., něco dě..., dě..., dělat! Ho..., ho..., honit vra..., vra...,

vraha!". "Má..., má..., máš pra..., pra..., pravdu. De..., de..., deme pro starostu!", odušil vyděšený Jeremiáš a oba pádili k domu Klabzeje Myšilova. Ten tuto noc spal neklidně, převaloval se z boku na bok a často se probouzel. V polospánku se mu zdálo, že prasata i kozy se nechovají tu noc normálně. A pak se i na jeho dveřích ozvalo bušení...

"Tady je krev, táhne se po schodech dolů! Musí patřit vrahovi. I on byl zraněnej", rozklepaný starosta se snažil uklidnit, zhluboka se nadýchla a nechal poslat pro Darlena a pro Gwardita. Myšilov s Eghem zatím stál nad mrtvolou a přemýšlel. Kdo mohl zavraždit starého Joachalenta? Z přemýšlení jej vytrhli přichozí. Dostavili se za chvíli, Darlen pouze s mečem, a Rien Gwardit na sebe sotva stačil natáhnout nějaký přehoz. Darlen s Myšilovem vyrazili po stopě. Po stopě krve! Venku se válela mlha a nebylo vidět na krok. Nohy se všem bořily do bláta a vlhko jim zalézalo pod oblečení. V blátě byly patrné krůpěje temné krve. Hledání v mlze však šlo pomalu. Stopa však byla jasně čitelná a směřovala k lesu. Když dorazili na jeho okraj, zastavili se. Rien náhle zaslechl slabé ržání. Potichu na ně upozornil ostatní a všichni se vydali směrem, který jim Gwardit ukázal. Došli na malou mýtinu a spatřili... U jednoho stromu byl přivázán černý jezdecký kůň, osedlaný a s ohlávku. Před ním leželo mrtvé tělo. Druzí opatrně přistoupili blíže. Myšilov nohou obrátil tělo, přičemž svojí druidskou hůl měl připravenou k ráně. Spatřili snědou tvář, které se šklebila křečí. Na pravém boku mrtvoly prosakovala temné rudá krev a jedna noha byla zaklesnuta ve třmeni. "Vniřní zranění", konstatoval Darlen a pak všichni muže prohledali. Byl oblečený do jezdeckého oděvu černé barvy a šedivého pláště. Za pasem měl dýky a malou jednoruční kuši. Dále u něj našli nějaké cennosti, peníze, trochu opia a mapu jakési Mukurské říše. Ten muž očividně nepocházel ze západních přímořských zemí. Naložili jej na koně a vydali se k vesnici. Ta již byla na nohou a většina obyvatel stále shromážděná před hostincem. Myšilov všem oznámil co se stalo. Na Liscannor padl stín a chmurná nálada. Kdo mohl mít zájem na smrti toho starého pána? Mrtvé tělo bylo zatím umyto a upraveno k poslednímu odpočinku. Beryl Sekera, nový hrobník měl první smutnou práci. Vzal

lopatu a šel kopat hrob, pak zajel do Nurnu a na přání ostatních zakoupil obelisk, na který nechal vytesat nápis. Tak zemřel Joachalent Sallent z Jallenu. Pamětník starých časů a muž o jehož minulosti se mnoho nevědělo, ale který měl u všech autoritu způsobenou jakousi vnitřní silou, která z něj vyzařovala i přes jeho vysoký věk...

"...a nad tvým hrobem přísaháme, že pomstíme tvoji smrt a dopadneme tvého vraha..., tedy toho kdo jej poslal", zakončil starosta vesnice Myšilov pohřební řeč a nad rakví se pomalu začala kupit zemina. Myšilov si dobře vzpomínal, kde mrtvého spatřil poprvé. Bylo to v Mrzákově v chudíčkém starobinci a ten muž jim tehdy za dobré slovo dal nezměrné bohatství. Vzali jej tenkrát sebou do Liscannoru. Vedle Myšilova stál malý Dyni Longodon. Ano, on to tehdy byl, který to navrhl první. A ti dva tam stáli vedle sebe s ostatními a pranic nemysleli na své ubohé a malicherné spory o nějaké občanství. Mysleli na muže, který právě odešel z jejich světa. A na všechny se začal snášet mrazivý déšť a oblouhu proťal blesk a v mlžném oparu ozářil okolí. Na náhrobku se zlatě zaskvěl nápis: "Já viděl věci, které vy smrtelníci nikdy nespatříte..." A kdesi daleko na východě podobný blesk ozářil i Trostanské hory...

Kapitola 3 - Na cestu

Po pohřbu se všichni šli U hrocha. Nikdo mnoho nepil. Jeremiáš totiž místo piva donesl kožené pouzdro. "Tohle mi dal pan Joachalent asi před rokem". Starosta odpečetil pouzdro a nyňal z něj drahocný prsten s diamantem, nějaké mapy a list papíru. Odkaz. Pomalu si odkašlal a začal předčítat...

Nurnským rekům,

Je tomu již několik let co mi díky Vaší dobrotě bylo umožněno abych zbytek svého předlouhého a bouřlivého života prožil ve Vaší milé vsi, obklopen přáteli a pohodlím. A ačkoliv jsem mnoho nepromlouval vždy jsem velmi pozorně naslouchal a radoval se ve svém nitru z Vašich úspěchů a bolestně prožíval tragédie, které se někdy nevyhnuly Vám nebo Vaším rodinám.

Můj čas, prodloužený Molgovým

požehnáním, se pomalu nachyluje. Starý člověk cítí, stejně jako kterýkoliv jiný živý tvor, kdy přijde jeho čas. Nevím jestli mě čekají ještě léta, měsíce nebo snad jen dny, ale mám předtuchu, že odejdu z tohoto světa stejně jako mých jedenáct druhů, z nichž žádný nezemřel přirozenou smrtí. Ne, nemám strach ze smrti, po tak dlouhém životě je pro mě spíše vysvobození, ale v mém srdci je obava z něčeho strašného a temného. Snažil jsem se na to na sklonku svého života nemyslet a zažehnat tuto noční můru pohledem na veselejší věci a neznepokojoval se věcmi, které se možná ani nestanou, ale přslušnost k řádu Cahirských věrných mi velí předat své obavy dále. Předám je tedy Vám...

Narodil jsem se roku 665 jako jediný syn vévody **Kargasse z Jalennu**. Náš hrad stával pod **Marenským štítem** na jižních svazích **Trostanských hor**. Mé dětství bylo nezajímavé a nudné. Otec byl moudrý muž a připravoval mě na převzetí vlády nad jeho panstvím, které náleželo do **Lismorrského království**. Nijak zvlášť mě to nezajímalo a raději jsem se zajímal o lov a dívky. Roku 690 se Lismorrským králem stal **Molg z Casheru** a následně vypukla občanská válka, ve které hned z počátku padl můj otec, když velel 6. kohortě "**Železobokých**" v jedné z prvních bitev nastávající dlouhé války. Nepřátelská stěla mu probila lebku. Otec byl mrtev a bylo na mě, jak naložím s jeho odkazem. Navštívil mě tehdy otcův přítel **Enell Arkow** a vyzval mě jako Jalennského dědice, abych se přidal k Walldoru Cahirskému a pomohl v boji proti nepřítelům mladého krále **Molga**. Otcův odkaz mě zavazoval a já se přidal i s přeživšími "**Železobokými**" na Molgovu stranu. A tak jsem se roku 690 stal nejmladším členem těch, kteří později obdrželi přívlastek "**Cahirští věrní**". V jeho čele stál **Walldor Cahirský**, muž věrného srdce a postrach nepřítel.

Byla vybojována bitva o přístupovou cestu ke **Casheru** a prolomeno obklíčení Molgova města. Molg ustanovil Walldora velitelem svých vojsk a jmenoval jej do čela Řádu, který tvořilo tucet šlechticů, kteří v těžké hodině dokázali přijít mladému králi na pomoc: **Walldor z Cahiru** - vrchní velitel, **Dramor Kistran z Grodu** - jeho pobočník a zároveň velitel těžké pěchoty tzv. "**Ocelokrkých**", **Enell Arkow** - starý otcův přítel a velitel Molgovy osobní stráže tzv.

"**Nepoddajných**", **Krutt Jednooký**, jehož "**Zelenoplášť**" se proslavili již za bojů s armidenskými kmeny, **Emred Mulled**, dvoumetrový obr, který nevelel nikomu, neboť bojoval vždy sám a v takových chvílích byla jeho sekera "**Kardega**" nebezpečná každému, **Lugr Mull z Nuby** - jižan a velitel lehké jízdy tzv. "**Váronohých**", **Wojchred z Kamy**, který velel nejméně početným oddílům, které však patřili k těm nejvíce úspěšným a nejdůležitějším, slavným "**Dlouhým nožům**", **Vanrook Mossar**, jehož lehká pěchota tzv. "**Ostrohlaví**" zastavila ne jeden nápor mukurských jezdců, **Jassor Gardez**, který nebyl vojákem jako ostatní, ale jehož válečné a obléhací stroje patřily k tomu nejlepšímu co bylo tehdy využíváno, **Lubart Gubin**, velitel tzv. "**Kalenných**", což byli střelci z těžkých kuší (zlé jakyky však tvrdí, že se spíše nazývali podle toho co dokázali po boji vypít), kteří společně s "**Ostrohlavými**" tvořili páteř Molgových armád a konečně já, velitel "**Železobokých**".

Od roku 690 následovala dlouhá série bitev, ve kterých se Molgovi postupně dařilo vytlačovat východňany z **Lismorru**. Zrádci byli vyhnáni nebo pověšeni a jen nemnoho se jich spasilo útekem k našim úhlavním nepřítelům - k **Mukurským Machrakům**, jejichž říše představoval vždy nebezpečí. Jejich vládce, nazývaný "**cháb**", **Pajšl Kožská hlava** se tak snadno nevzdával. Až roku 698 se podařilo porazit jeho vojsko v šestidenní **bitvě u Kirwallu** a definitivně zabezpečit východní hranici Lismorru. Možná, že se i Vám doneslo, že této slavné bitvy se účastnili i oddíly z několika západních království, mimo jiné i **Graddogova Černá legie nurnských kavaléristů**, 8. a 11. **prapor gwendarronských horských ostrostřelců Hanuš Largeva** i **Druhá kohorta Marrburských palašníků Fardaše Dulleho**. V této bitvě se podařilo pobít většinu Pajšlova vojska a jeho zbytek zahnat do bažin i s Pajšlem, který tam potupně utonul na úteku.

Molg upevnil svoji moc a za odměnu věnoval "**Cahirským věrným**" místo zvané **Morwen**. Pramen, který zde vytékal měl kouzelnou moc a tomu, kdo z něj pil a měl Molgovo požehnání umožňoval nesmrtelnost. Teoreticky tedy ten, který z nás by podlehl uspokojení a lenosti mohl od této chvíle žít věčně. Nestalo se. Všichni z nás dali přednost službě Molgovi a Lismorru. Roku 753 umírá Molg v **Údolí bílé**

zloby, vinou léčky, kterou mu nastražil **Šanchar Lstivý**, mrzácký syn Pajšlův. V té době již nejsou na živu ani všichni "**Cahirští**". Jeden po druhém jsme umírali v boji s Mukurskými...

Roku 820 dochází k velmi důležité události, která mě vlastně nutí psát tento odkaz. V tomto roce se **Dramon Kistran** a **Wojchred z Kamy** vydávají do samotného srdce Mukuru - do **Choradoru**, aby zde pátrali po tajemství, které Machraky vždy doprovázelo. Nejednou jsme při střetech s jejich armádami narazili na množství nemrtvých. Vždyť již u Kirwallu pomáhalo Pajšlovi několik legií **ghoulů** a **prostomasých** a šamané, kteří nám působili takové ztráty bezpochyby používali síly záhrobí. Postupně se ukazovalo, že vše může mít spojitost s Choradorem, proto se tam Dramon a Wojchred vypravili. Několik měsíců jsme o nich nevěděli. V té době nás bylo již jen šest i s Dramonem a Wojchredem. Vrátil se pouze Dramon...

Vrátil se raně a jeho tělo spalovala horečka. Mluvil zmateně, Wojchreda prý dostali při útěku a on sám umírá. Mluvil o přišlých věcech a mnoha podivnostech, hlavně se však zmiňoval o "**Černé knihovně**". A pak zemřel a z jeho úst vytékala černá krev...

Roky míjely a nás bylo stále méně a méně. Lismorr byl i nadále hráz proti pronikání mukurských na západ, ale někdy okolo roku 860 dochází k dalšímu náporu. Mukur se dikázal vzpamatovat ze série porážek a jeho nový cháb - **Balchaš Svalovec** hnál své legie dál a dál. Pomocí zlata dokázal to, co před ním nedokázali jiní ohněm a mečem. Lismorr je obsazen a rozdroben, stejný osud potkává i Monghyr a Karwell. Roku 874 pronikají vojáci **Kalibana Machrackého** až na Morwen a ničí **Lekninové jezero**, umírají poslední "**Cahirští věrní**", Lubart Gubin a Vanrook Mossar. Masakr se tehdy podařilo přežít pouze mě. Zničil jsem všechny dostupné písemnosti a vydal se na předlouhou cestu jako nuzák bez další víry a naděje. Nebyl důležitý, abych se zde rozepisoval o podrobnostech. Až vy jste mi umožnili dožít klidně a důstojně...

V úvodu jsem psal o obavách, které mě pronásledují. Možná jsou to obavy liché, ale jedno je jisté. Značná část vědění a strašná magie Mukurských chábů pochází z Choradu a jeho srdce - Černé knihovny. To co zažil Dramon s Wojchredem muselo jistě být otřesné. Mukur vždy

představoval ohrožení pro své okolí díky svým obrovským lidským zdrojům, lstivé politice a jeho vládci se dovedou učit ze svých chyb.

Za svého pobytu v Liscannoru jsem měl možnost seznámit se s Nurnskou družinou. To poznání mě utvrdilo v jedné věci. Takových jako jste vy, mnoho není. Je nepodstatné, že spoustu těch hrdinských činů jste vykonali pro peníze, neboť mnoho jste jich také vykonali pro dobrou věc. Mukur musí být oslaben! Vést proti němu otevřenou válku je zdlouhavé, nejisté a vyčerpávající. Družina jako Nurnská by mu mohla zasadit ránu mnohem rychleji a možná i účinněji. Zničte Černou knihovnu, prosím. Prosím ve jménu času, které teprve přijdou. "Cahir-ši" to již nedokážou...

Nebudu Vám mítí za zlé, jestliže se rozhodnete moji prosbu ignorovat, ale jestliže ji přijmete budu Vám neskonale vděčen.

Váš Joachalent Sallent z Jalennu

*Přikládám vše co vím o **Mukuru**. Stručnou mapu a hlavně plánek místa, kde stával hrad Dramona Kistrama - **Grod**. Je to na východní hranici **Karwellu**. Dramon, tam podle všeho zanechal mnoho poznatků, které nasbíral o Choradoru, ještě před tím než dorazil na Morwen, kde zemřel. Já již neměl vůli, abych ty věci vyzvedl. Asi jsem byl již příliš zbabělý. Prsten, který naleznete v mém odkazu je Váš. Je to poslední cennost, která mi ještě zbyla.*

Starosta dočetl. Některé věci začínaly dostávat jasnější obrysy. "Pomstíme ho a zničíme tu prokletou knihovnu!", vykřikl Rien Gwardit. Ostatní se postupně přidali. "Co mlčíš, starosto?", obrátil se na Myšilova Krubrok Krouk. "Možná o tom vím víc než vy. Už jsem se s tím tenkrát setkal, pamatujete tam v Karwellu? Pamatujete? Gleriáš Had, Grachor Černý, Machrakové? Víte o čem to vlastně mluvím?! Četl jsem ty jejich knihy co jsme tenkrát našli u Gleriáše. Mám strach! Ale pojedu, no jasně že pojedu a ty Gwardite, prosím tě dohlídni na mě. Kdybych se ti nezdál normální a propadl něčemu divnému, tak se o mě postarej. Víš co mám na mysli?". "Jo, vim". "Já to taky čet", ozval se Darlen Moorhed. "To je jedno co si čet,

hlavně jim rozbijem držku", vpadl do rozhovoru Lúin, který byl již celý navlečený v železe. "Jo, jasně zvolíme vůdce a zjistíme si o tom Mukuru něco v Nurnu, třeba budou něco vědět v knihovně", pronesl moudře Gwardit. Volbu vyhrál celkem jednoznačně Klabzej Myšilov. Myšilov se změnil za ta léta co byl v družině, do které kdysi přišel jako žebrák. Již to nebyl ten starý neruda, který se stále urážel a stále poslouchal s nastraženými ušima, co o něm kdo řekne a ochotný se stále hádat a každému nadávat. Ne, ne. Myšilov částečně vyspěl s tím, jak postupně získával odpovědnost. Až daleko za ním skončili při volbě všichni ostatní. Zcela propadl při volbě poslední vůdce Lúin.

Další den se druzi vydali do Nurnu. Nakoupili zásoby a zjistili si nějaké informace o Mukuru. Mukur je východní říše, kde vládou Machračí chábové. Sousedí s Armidenem, Lismorrem, Monhgyrem, z jihu ji omývá Mrtvé moře a na východě není hranice zcela jasná, neboť tam stále dochází ke srážkám ze stepními kmeny, zvláště divokými Čagotajci. Je možné tam obchodovat, ale vládou tam drsné poměry. Více se toho zjistit nepodařilo a tak mnohem více informací skýtal Joachalentův odkaz a obě mapy. Mapa Joachalenta byla méně podrobná a některá názvy se na obou mapách značně lišily. To vše si druzi uvědomovali, ale zatím tomu nechtěli věnovat pozornost, neboť jejich první cesta se zdála jistá. Jedou do Karwellu najít Grod, o kterém se zmiňoval Joachalent.

Na cestu se tedy vydali... Bude následovat taková ta pitomá a otravná část zápisu, kde si každého popíšeme a něco o něm řekneme. Takže. Vůdcem výpravy byl druid z lidského rodu Klabzej Myšilov, ostřílený družiník, o kterém jsme si toho již pověděli spoustu v přechozích řádcích. Následoval Rien Gwardit, elfí čaroděj, rodák z nacionalistického Trindindolu, který byl důležitou a zkušenou oporou družiny, taktéž pamětník mnoha výprav, mnohem více jich však pamatoval další člen družiny, elf Darlen Moorhed, takový družinový stopař. Darlen byl znám tím, že v okamžiku, kdy na něm ležela jen trocha odpovědnosti bylo jeho chování na hranicích trapnosti, jinak to nelze nazvat. Je takřka nepochopitelné, že po všech životních

zkušenostech byla autorita tohoto elfa u ostatních takřka nulová. A jistě byl tu i hobotrpaslík Lúin Nórienský, ve kterém měla družina oporu jakožto válečníkovi. Rozumem byl trochu mdlý a dokázal uvažovat pouze dopředu a nikdy ho ani nenapadlo se rozhlížet. Byl to takový hranol. Družina měla i další dva kouzelníky elfa Šírkéze, obětavce, který věřil v "Matku", jehož doprovázel podivný tvor, elfí hantýrkou nazývaný d'áblík. A dalším kouzelníkem byl relativně zkušený Krubroka Krouka, hobit, kterého v mládí proklela vlastní máma. A ještě tu byli dva válečníci - trpaslík s pověstí ospalce a opilce Beryl Sekera a konečně poněkud natvrdlý kroll Egh, kterému se ostatní velkoryse složili na koupi zbroje a meče. Celkem tedy osm druhů, kteří vyrazili pátý měsíc v roce na východ pokusit se splnit prosbu mrtvého Joachalenta. Odjížděli za deště a kopyta jejich koní se bořila hluboko do bláta...

Kapitola 4 - Grod

Následující dny se počasí zlepšilo a v době kdy družina překračovala Gwendarronskou hranici již svítilo slunce. Jeli po důvěrně známé cestě, kterou Nurnští používali často. Projeli Marrburkem, druhým největším městem v Gwendarronu, které bylo vyhlášené šperkařstvím a jehož pevnost "Daggor", přilepená na skále, kryla východní hranice království. Postupně z druhů spadla a chmurná nálada, která na ně sedla po smrti Joachalenta. Vjeli do mírumilovných krajů, kde se obyvatelstvo živilo převážně zemědělstvím a chovem dobytka. Po cestě nebyl žádný problém nalézt hostince různých kvalit a o břicha dobrodruhů tak bylo postaráno. Kroll Egh, který měl hodně hluboko do kapsy si občas na živobytí vydělal drobnými pomocnými pracemi, ale většinou jej pozval někdo z družiny. V té vládla neobyčejně přátelská atmosféra, jakou nikdo nepamatoval. Bylo to částečně způsobeno i tím, že druzi měli strach z následujících událostí a strach je jak známo dobrým stmelovačem...

Za pěkného počasí cesta pokračovala až k hranicím Karwellu. Měli za sebou asi dvacet dní jízdy. Karwell je přívítal obvyklou průjezdní sazbou, ale to družiníkům mnoho nevadilo, vždyť co je pro dobrodruha pár zlatek! Karwell se opět změnil k lepšímu. Stopy po občanské válce již

dávno zmizely a země očividně bohatla. Říkalo se, že v horách se otevřelo několik nových dolů a v okolí Sněžného jezera se dařilo zemědělcům. Nurnští však jeli dál na východ. Minuli vyhlášený zájezdní hostinec U radosti, neboť Myšilov se nechtěl zdržovat hazardem a rajtováním s lehkými ženštinami. Nikdo kupodivu nic ani nenamítal. Že by se i v tomto změnila družina? A za pár dní již byli v místech, o kterých se zmiňovala mapa od zavražděného Joachalenta. Našli i hostinec "Pod skálou" od něhož měla vésti odbočka na Grod...

"Koně si dejte tam a pod'te dovnitř, máme dost místa", houkl na přijíždějící družinu barbar z kostkované zástěře. Blížil se večer a druzi byli rádi, že jsou na místě. Hostinec "Pod skálou" měl zděné patro a zbytek byl z mohutných roubených klád. Žil hlavně ze své polohy na hlavní cestě a v rozlehlé nálevně plápolal oheň v krbu. Nurnští se bez výjimky usadili k volnému stolu a automaticky přijali kalíšek z místní kořalkou, Kozlorkou, která se pila po celém území Karwellu a jejíž jediná přednost, pokud se to tak dá nazvat, byla její cena a síla. Snad kromě Egha v ní nikdo nenašel zalíbení, ale brali to jako nutné zlo. "Pa..., pa..., pane host..., hosti..., hostinský. Má..., má..., máte pro mě ně..., něja..., nějakou prá..., práci?", otázal se skoro zdvořile Egh, když do sebe právě nalil třetí pohárek. "Ne", odvětil stručně hostinský, který nechápal, proč si někdo, kdo nosí ocelový pancíř a meč potřebuje přivydělávat na živobytí pomocnými pracemi. "Tumáš", řekl Eghovi Myšilov a dal mu váček s penězi. "Dě..., dě..., děkuju", rozzářil se Egh a dál se o práci nestaral. Byl nadšen! Ti dobří lidé, ke kterým přišel na kost zmrzlý v zimě, ho hostili, koupili mu brnění a ještě od nich dostával tučné kapesné. A v jeho krollí hlavě se vybavila vzpomínka na říkačky jeho staré báby, z nichž jedna se jmenovala "O dobrákovi, který stále dával". A pak se ještě napil Kozlorky. Rien Gwardit s Kozlorkou spokojen nebyl, pálila jako pepř a navíc po ní zvracel. I objednal si tedy víno. Hostinský před něj nakonec dal pohár a ostatním přinesl dokonce i pivo, ale zcela otevřeně dal najevo, že ten kdo nepije Kozlorku je u něj zhýčkaný panák. To ostatně platilo pro celý Karwell. Zde neexistovala úcta k pivu nebo vínu. V hospodách u hlavních cest tyto nápoje sice měli pro cizince, ale pivo dokonce nalávali sběračkou!

Gwardit se otrásl, to víno byl pěkný ocet. Měl, ale pochopení. "Pane hostinský, podívejte se já vám opravdu dobře zaplatím, nemáte nějaké opravdu dobré víno, značkové víno?". "Červený a bílý", zněla odpověď. "A jakápak to je značka a jaký ročník?". "Já nevím, já se podívám na lásku", odtušil ten dobrý muž a s brumláním odšel do sklepa. Rien se vína slušné kvality nakonec dočkal. Za příšerný peníz se pro něj našla jakási zapomenutá láhev na dně sklepa. Asi ji zde někdy nechal někdo kdo neměl na úratu. Hostinského potěšil alespoň Egh a Klabzej Myšilov, který si Kozloroky koupil celou láheč kvůli údajným léčebným účinkům. "A pane hostinský, jaký to je tam na tom vašem hradě, co tady má stát? Na tom Grodu?", otázal se zdvořile Krubrok Krouk. "Nestojí", dostalo se mu odpovědi. "Jejda! A co se mu stalo?", vložil se do duchaplné debaty Beryl Sekera s červeným nosem. "Shofel a pěkně dávno, eště za myho děda". "A to tam jako nikdo nežije?", vyvalil oči Šírkéz. "Ne, to tam jako nikdo nežije, kdo by tam jako měl žít, když tam na vás prší?". "No nic, já jen tak. A kudy se tam jede?", nedal se Šírkéz odradit. "Nikdá sem tam nebyl, ale je to támhle v horách", máchl hostinský rukou a dobrodruzi mu už konečně dali pokoj. Jenom si ještě objednali přespání a snídani na druhý den.

Hned ráno za kuropění pojedli vajíčka se špekem a vydali se do hor. Celkem rychle dojeli až na kraj lesa, který pokrýval zdejší hory. Po levici se zvedala vysoká hora, kterou podle mapy určil Darlen Moorhed jako Mlžnou horu, vedle které stál kopec jménem Šibeniční vrh, což nikomu na náladě nepřidalo. Od lesa si to však k družině šourala stará babka, která ale rozhodně nebezpečně nevyhlížela. "Buďte pozdravena, stará paní" pozdravil, kdo jiný nežli Rien Gwardit, který měl ze všech největší vyřídku a navíc působil relativně slušným dojmem, což se o ostatních nedalo vždy říci. Takový vůdce Myšilov vypadal ve svém prapodičném koženém kabátci (a to ještě zlí jazykové tvrdili, že ten, kdo nosí ten kabátec před Myšilovým jej slátal z kůží mučených zvířat), zježených vlasech, orvaném klobouku a s mnoha amulety okolo krku dosti odstrašivě, Darlen Moorhed se svým špinavým šátkem přes oko a tetováním přes druhém také nepůsobil dvakrát příjemně, opilec Sekera se svým červeným nosem a rozevlátým vousem se také nemohl počítat mezi krásavce. A ostatní? Ty vám popíší někde jinde,

protože teď se vrátíme k té staré paní a jejímu dialogu s Rienem Gwarditem. "Co? Já?", odpověděla plaše babka, neboť z tolika ozbrojenců dostala strach. "Jistě paní, nebo zde v těchto malebných končinách shledáváte snad někoho jiného nežli nás a vás?", Gwardit se rozpozdíval. "Ne, co si přejete?", babka stále rozpačitě přeshlapovala. "Jaképak to je ve zdejších lese?". "Inu, stromy, zvířata, byliny a tak", babka se pomalu rozpovídala. "No, to je tuze pěkné byliny, zvířata, stromečky a tak. A copak ten hrad, ten... Grod?", Rien dělal, že si nemůže vzpomenout. Mezitím dojeli i ostatní a babka opět couvla. "To nic, to jsou moji přátelé", máchl rukou Gwardit a Egh se pokusil o úsměv. "Ach tak. Ten už dávno nestojí, to ste přijeli kapánek pozdě, panáčkové". "Nóóó, my sme umělci z daleka a tenhle to je dokonce malíř a on by si chtěl ty ruiny namalovat", ukázal Gwardit na Šírkéze, který se souhlasně zašklebil. "Ahá, to je tuze zajímavé, ale ten hrad je určitě nezajímavý. Já tam teda nikdy nebyla, ono je to moc v kopcích, ale co sem slyšela tak všechno použitelné odtamtad již dávno odvezli", zajíkla se babka. "Jedem dál, tady už nic zajímavého neuslyšíme", máchl rukou vůdce. "A počkejte paní. Nežijou tady v lese náky potvory, loupežníci, skřeti nebo kočovný barbaři?", ozval se ještě plechovým hlasem mladý Lúin. "Ne". "Tak děkujeme", ozvala se ještě ta vychovanější část družiny a ostatní alespoň mlčeli.

Družina se vnořila do hloubi smrkového porostu. V čele jel Darlen a Myšilov, kteří se snažili držet na lesní pěšině, která kdysi mohla být i cestou. Stoupali. Po několika hodinách byli všichni nuceni sesednout z koní a poníků. Les se změnil. Náhle se okolo družiny poněkud rozsvětlo. Smrčí ustoupilo a objevilo se množství dubů, buků a olšin. Druzi pojedli něco k jídlu a pak se opět vydali na cestu. Konečně se před nimi objevila zřícenina. Kdysi kamenné zdi byly na několika místech provalené, brána trouchnivěla v trávě a zcela stále již jen jedna z věží. Darlen i Myšilov objevili několik stop. "Náky humanoidi tu žijou a maj náky zvíře", oznámil Darlen, přičemž použil populární výraz z příručky "Hledáme stopy a lovíme", od Skruta Lovíče. Družina přivázala koně a připravila si zbraně, pak vyrazila skrze rozpadlou bránu dovnitř.

Ocitli se na zarostlém prostranství, kde stály již jen obvodové kamenné zdi, zbytky baráku a asi osmisáhová věž. Ticho, takové to podezřelé ticho! Svist! "Auuu", zaječel Beryl, když se mu na pancíři vybuchla malá koule. "Tam je, tam votať stíle!", zaječel Šírkéz a ukazoval na věž. Sekera, Myšilov, Lúin a Krouk se k ní rozeběhli. Ostatní měli najednou také práci. Z několika míst na ně zaútočili prazvláštní bytosti, něco mezi skřetem a krysou. Běhali po dvou a v rukách měli většinou oštěpy a tesáky. Jednoho sklátil do prachu kroll Egh, další dva vyřídil Moorhed, kterému pomáhal Šírkéz. Na Rienu se rozběhl další, který před sebou hnal několik obrovských krys. Ani nestačili doběhnout, neboť učeďník trindindolský je všechny upálil čarovnými plameny. Největší starosti dělal druhým ten chlapík na věži. Stačil ještě poranit Krubroka svými výbušnými kulemi, ale nakonec jej umlátil Beryl nahoře na věži. To již Darlen s Eghem procešávali barák a společně zabili další dva, z nichž zvláště jeden odolával dosti značnou dobu a stačil oba zranit palcátem, z kterého trčelo několik hřebů. Jinak byl barák prázdný, všude byl smrad, který pocházel ze špinavých pelechů. Egh se ještě rozběhl nahoru po schodech. Mezitím Myšilov, objevivší ve věži ještě jednoho nepřítele, kterého oddělal lesním kouzlem, již ostatní svolával na nádvoří. Seběhli se všichni, kromě Egha a Sekery, který si za hlasitého nářku látal nahoře ve věži utržené sečné rány. Začala systematická prohlídka okolí, ke které se za chvíli připojil i Egh, jenž se vrátil z baráku. "To, to, to sem na..., na..., na... našel", podával Egh s dobromyslným výrazem vůdci několik drahokamů, které objevil v peleších. "Dobrý, tak je nes", pochválil jej Myšilov a vytáhl si takový šikovný pergamen, kde si zaznamenával družinovou kořist a kdo co nese. Egh byl spokojený, zabil dva nepřátele a ještě objevil poklad! Nakonec z věže slezl i Beryl Sekera, který měl okolo levého koleno ovinitý kus rozpárané deky. "Bolí to", pajdal trpaslík. Myšilov a Moorhed mezitím ostatním ošetřili i jejich zranění, ale žádné nebylo příliš vážné až na Krubroka Krouka, který měl ošklivou popáleninu na krku. Nastala porada. Joachalent se ve svém odkazu zmiňoval o tom, že někde tady měl jeho druh Dramon Kistran měl nechat nějaké písemnosti ohledně Mukuru. "Sklepení je zavalené", hlásil Darlen Moorhed. Jediné kam se ještě dalo vlézt

byla studna, která jediná vypadala udržovaná. "Dobrovolník!", zařval druid Myšilov, vůdce a tudíž povoláná osoba. Kupodivu se ozvalo hned několik hlasů. Nejvíce se, ale o průzkum hlásil Beryl Sekera. Druzi vymysleli následující plán. Beryl bude spuštěn dolů, vedle něj bude souběžně spouštěna lucerna a hned za ním poleze Egh. Když byl Sekera asi pět sáhů hluboko objevil náhle kolmou chodbu. Zařval to nahoru a vydal se do ní. Za ním se houpala lucerna na laně a zezhora se sápal Egh. Z tmavé chodby před Berylem se náhle vynořily ruce s oštěpem a než se Beryl rozkoukal, cákala z něj krev. Trpaslík se začal bít a zasáhl. Jednou, dvakrát, ale pak se raději vrhl na útěk, podklouzly mu nohy a on opět visel na laně ve studni. Když to spatřil Egh, začal se sápat nahoru, neboť chtěl Berylovi uvolnit cestu, ten se ale propadl hlouběji, visíc za lano, které měl uvázané okolo pasu a snažil se zachytit o stěny nebo dalšího lana, které tam viselo jako jisticí. Ale nestačil to již provést. Fik! Jeho nepřítel se vysoukal z chodby a přejízl mu lano! Beryl Sekera padal dolů. Propadl se dobrých dvacet sáhů a plácl sebou do vody. Ještě štěstí, že jej úzké stěny občas zbrzdily v jeho pádu, takže se jenom notně odřel. Horší však bylo, že jej pancíř začal táhnout dolů. Sekera se zoufale snažil vzepřít nohama a držet se vystoupných vlhkých kamenů. Lucerna visící na laně se rozbila. Druzi rychle spustili po laně další, ale tu vzápětí rozmlátil oštěpem zraněný nepřítel. Šírkéz kouzlem a Darlen šípem jej sice přitom zabili, ale Sekera byl stále dole. Vůdce Myšilov se proto rozhodl rychle. Skočil po druhém laně dolů a rychle po něm sjel dolů. Popálil si přitom prsty, ale k Berylovi se dostal včas. Nahmatal jeho ruku a dal mu na ni vzácný prsten, který umožňoval pohyb po vodní hladině. Beryl byl pro tuto chvíli zachráněn. Myšilov, který si při svém lezení dolů stačil ještě všimnout další postraní chodby v hloubce asi devíti sáhů, raději nic neriskoval a nahoru se raději dostal teleportací, kteréžto vzácné kouzlo mu umožňovala jeho kouzelná druidská zkrácená hůl, kterou nosil zavěšenou u pasu. A bylo. Sekera byl stále dole a objevení nové chodby nevěstilo nic dobrého. Situaci vyřešil Šírkézův ďáblík, který připomínal takový uzlíček svalstva. Výhodou tohoto malého tvora bylo bezesporu to, že se mistrně ovládal právě kouzlo teleportace, takže se nejprve ocitl v té první chodbě, která byla asi pět sáhů hluboko. Našel v ní mrtvého

krysomuze, prohledal mu kapsy, našel v nich drahokam, který si na příkaz svého pána strčil do kalhot. Inu, to holt kouzelníci umějí komunikovat se svým "přítelem", aniž by je mohl někdo jiný poslouchat. Ďáblík tedy sbalil kámen do kapsy a ještě prohledal celou chodbu, která končila špinavým pelechem. Pak se opět na příkaz svého pána přesunul do nižší chodby. Tady to už tak jednoduché nebylo, nežli ji stačil prohledat musel se poprat ještě se třemi obřími krysy, ale to se mu povedlo velice zdatně, neboť z celé potyčky vyšel pouze z několika škrábanci. V chodbě však nic nenalezl a její konec byl opět slepý. A tak hupky šupky zase nahoru. Teď se podívejme za nešťastníkem Sekerou. Myšilovův prsten mu sice pomohl vyřešit zásadní problém s topením se, ale i tak kolem něj prosvíšelo několik kamenů, které po něm vrhal jeho zraněný soupeř, ještě před tím nežli jej zabil Šírkéz a Darlen. Nakonec se přeci jen vydrápal po laně nahoru, když již bylo dávno po boji. "Jak je?", oddechl si nahore vůdce, když se zmáčený trpaslík ocitl na světle. "Mokře a blbě, dal bych si panáka", zaklel Beryl a hned si lokl z nabízené láhve. Vzápětí si uvědomil ještě jednu věc a totiž, že při svém pádu do hlubin ztratil svoji zbraň a to docela dobrou šavli, kterou si koupil na poslední družinové dražbě, což ho mnoho nepotěšilo.

"A zase sme nic nenašli! Teď se rozejdem a pořádně to estě jednou prohledáme, přece nebudeme odhazovat ten zával ve sklepe", nařídil vůdce a všichni se svorně rozeběhli po okolí. Asi po dvou hodinách byl skutečně úspěšný Krubrok. U jedné stěny, ve změti zčernalých trámů a kopřív nalezl otvor, do něhož vedlo silné lano s uzly. Lano bylo očividně pevné a používané. Družina se začala dohadovat, zde se do otvoru poleze hned nebo až po odpočinku. Nakonec zvítězil odpočinek. Spalo se u díry a držela se hlídka.

Krubrok přiložil na oheň a podle hvězd se domníval, že za chvíli bude moci vzbudit dalšího, když se mu stala nemilá věc. Přímou několik sáhů od něj se náhle zničehonic objevil nepřítel. Příkrčená postava v hadrech, porostlá šedivými chlupy se šklebila žlutými tesáky a v ruce držela krátkou hůl zakončenou krysí lebkou. A než se Krubrok stačil rozkoukat, tak se z té hole

zeleně zablesklo a Krouk pocítil, kterak se mu škvaří kůže na těle. Zareagoval však pohotově a zařval ze všech sil a pak i on oplatil útočníkovi stejně. Však byl Krubrok kouzelník! Soupeře však nezabil a ten znovu zaútočil blesky, které tentokrát šlehaly z jeho očí. Na Krubroka sáhla smrt a ještě štěstí, že se vzbudil Gwardit a Darlen, vzburcování Kroukovým výkřikem. Oba se hned na útočníka obořili, co že to dělá jejich kamarádovi. Gwardit zaútočil svoji duševní silou a v soupeřově mozku způsobil silnou bolest. Ten nevydržel a dal se na útěk. Vzápětí jej však dohnal Darlen a řal mu po nohách. Krysomuz se zhroutil a z ruky mu vypadla jeho ohavná hůl. Mezitím se vzbudil i zbytek a někdo se hned chopil lana a zajatce svázal. Došlo k výslechu, během něhož se družina dozvěděla, že opuštěný Grod se stal skvělým útočištěm pro bandu krysích lidí, kteří se hodně podobali obávaným lykantropům. Byli ovšem velmi mazaní a obživu a loupení prováděli v dosti značné vzdálenosti a tak nikoho nenapadlo je hledat právě zde. A ještě ze zajatce, který se představil jako Usulák, zvaný moucha, vymlátíli, že v hloubi se skrývá ještě jejich šef, který si říká Adrik Špičatý. "Ať mi donese tu moji šavli, kerá mi spadla do studny!" vzpomenu si najednou Beryl. Byl přijat následující plán. Zajatce byl přivázán na lano a neprodleně spuštěn do studny. Ještě bylo slyšet šplouchnutí a pak bylo lano náhle znatelně lehčí. "Jak se mohl dostat z toho provazu?", podivil se Moorhed, ale na vysvětlení nemusel čekat dlouho. Když lano vytáhli, bylo čistě přefříznuté. Zajatec u sebe nůž určitě neměl a tak zbývalo jen jedno vysvětlení. Pod vodou je ještě nějaký vchod a někdo jej musel odříznout. Vodou se nikomu nechtělo a tak se Lúin raději rozhodl, že poleze do otvoru se zauzlovaným lanem. Spouštěl se dlouho, ale měl výhodu v tom, že trpaslíci jsou schopni se v temnotě alespoň částečně orientovat lépe nežli ostatní (a Lúin byl trpaslík, alespoň po svém otci Páinovi). Hned za Lúinem lezl Gwardit s lucernou a pak Moorhed, Egh a další. Lúin slézal opatrně, díra byla těsná, ale nakonec se dostal dolů. Ocítl se v nějakém starém sklepení, ale neměl čas se mnoho rozkoukávat. Před ním se objevil rozružený krysomuz se zubatou šavlí a máchl po něm. Lúin byl sice celý v železe, ale rána jej přeci jen zasáhla. Tělem mu projelo zachvění a svět se mu zatočil před očima. Lúin se skácel na zem jako špalek za hlasitého lomozu jeho zbroje. Gwardit se

zarazil, vše viděl ve světle své lucerny. Musel jednat rychle. Viděl nepřítele, jak přelézá bezvládného Lúina a žena se k lanu. A za ním... Bohové, co to následovalo ještě za ním, ozářené mihotavým světlem lucerny! Tvor ze snů a morbidních opileckých říkaček Alwyna Bělorukého. Něco mezi krysou a prasetem. V záhybech srsti porostlé chomáči olezlých chlupů se šklebily otevřené boláky... Rien však neměl čas, musel jednat. Sebral v sobě sílu a v jeho hlavě se uvolnila energie, která v podobě ohně zasáhla muže s šavlí. Ten v mžiku shořel na uhel. A vzápětí do trindindolského čaroděje narazil ten hnusný tvor. Páchl močí a rozkladem a rozevíral tlamu plnou ostrých zubů. Gwardit byl samozřejmě obrněn oblíbeným kouzlem, které způsobovalo jeho "rozmlžení" na několik bytostí, čímž se nechala většina soupeřů zmást, ale i tak začal zažívat horké chvílky. Obluda zle dotírala a Gwardit musel znovu a znovu čarovat, používal i svůj magický prsten, ale nepřítel stále žil a Gwardit začal po jednom úspěšném útoku ošklivě krvácet z břicha. Ještě štěstí, že mezitím slezl dolů Darlen a Rieovi pomohl. Konečně padla bestie mrtvá k zemi. Darlen a Gwardit ji opatrně přelezli, aby za nimi mohli i ostatní. Byli očividně ve starém sklepení. Pak společně omyli Lúinovi tvář a omdlelý válečník se postavil na nohy, po té co přemohl mdloby, které na něj padly po ráně, způsobené otrávenou šavlí. Rána vypadala ošklivě, ale Lúin řekl jen to svoje "Hm, to je dobrý" a ránu si pouze vytřel kusem hadru. Místo, kde se ocitli nebylo veliké. Sklepní prostory byly se světem nahore spojeny starým kanálem, který ústil do vody ve studni a umělým "komínem", který pravděpodobně prorazili noví obyvatelé Grodu. Staré schodiště bylo dávnozavalené. A ještě něco či spíše někoho objevili. Jejich starého známého, který se jim ztratil, když ho spouštěli do studny. Ta špinavá hromada hadrů se choulila v horu a klela. "Máš moji šavli, bastarde?!", zaječel na něj Beryl Sekera. Odpověď zněla, že ne a odplata na sebe nenechala dlouho čekat. Krysák zemřel na mnohačetné díry do hlavy způsobené nějakou ostrou zbraní.

Ve sklepení, kde si jeho krysovití obyvatelé zřídili hlavní doupě našli Nurnští dvě truhlice. V obyčejné dřevěné bylo nalezeno množství nakradených cenností a podivný soudek opásaný ze všech stran železem. Druhá truhlice

byla železná a nesla na sobě známky násilného otevírání, byla očouzená a částečně i poleptaná. Byla zanesená haldou odpadků a jakékoliv pokusy o její otevření kryšáci již dávno vzdali. Tak a jestli teď čtenář zlomyslně čeká na to, kterak si s otevřením truhlice poradí Nurnská družina, v tuto dobu složená pouze z mlátičů, lesáků, druidů a kouzelníků, bude zklamán. Darlen Moorhed prostě vytáhl jakousi zaprášenou lahvičku nejasného původu, nalil její smradlavý obsah do zámku pod víko a chvíli počkal. Egh potom zapáchal a víko za mohutného vrzání odskočilo. Přítomným prsklo do tváří jen nějaké smetí. Truhlice byla vypolstrována a obsahovala řadu užitečných a zajímavých věcí, jako jsou lektvary, cennosti a také několik písemností, z nichž však byla zachována pouze mapa místa nazvané Chorador a ještě list, ve kterém dávno mrtvý Dramon Kistran popisuje svým druhům něco z historie Mukurské říše.

Historie Mukurské říše

*Prvopočátky Mukuru jako jednotného územního celku lze datovat do období cca roku 150. Tehdejší náčelník kmene **Mugaranů** (neplést s Burany) sjednotil kočovné a primitivní kmeny do něčeho co lze nazývat jednotným státem. Ten náčelník se jmenoval **Šagul Mukurský** a odtud také název celé země - **Mukur**. Šagul vládl asi do roku 200. Po jeho smrti se o vládu společně porvali jeho dva synové - **Charuš** a **Chorad**. Charuš měl navrh a Chorada roku 208 přemohl. Chorad se uchýlil do horami obklopené přímořské oblasti, později po něm nazvané **Chorador** a založil se zde vlastní stát. Aby mohl i nadále čelit svému bratru Charušovi spojil se zdejšími obyvateli - primitivními **Gudrajovci** a jejich vůdcem šamanem **Chaledem**. Chaled měl schopnosti navazovat styk se záhrobím v tom nejstrašnějších smyslu. Na pomoc Choradovi poslal legie nemrtvých a v několikadenní bitvě u **řeky Čelkavy** (později známá jako Chaledova stoka) roku 214 společně zbytkem Choradových vojáků rozdrtili vojsko Charušovo. Charuš uznal svoji porážku a uznal nadvládu svého bratra nad Choradorem. Mukuru tedy vládl Charuš a Choradoru Chorad. Jenže asi roku 225 se proradný a mazaný Chaled tajně spojil s Charušem a pomocí léčky mu vydal jeho bratra Chorada. Ten skončil po několikaměsíčních*

promyšlených mukách ve strašné podzemní mučirně v Mukurgradě. Charuš se zavazal respektovat Chorador jako území, kde může Chaled provozovat své temné umění. Chorador se stal opět součástí Mukuru. Od této doby se traduje vzestup Mukuru. Chaled se o své vědomosti dělí s vládcem Mukuru a prospěch z toho mají oba. Kult Machrakůstoupá a Chaledovo umění je doprovází až po dnešní doby. Po Charušově smrti roku 271 vládne jeho nejstarší syn **Čagaj** a upevňuje hranice říše, zvláště na západě. I on je provázen na své cestě Chaledem, který se zdá věčný a nesmrtelný. Po Čagajovi nastupuje poměrně nevýrazná generace a v říši se neděje nic podstatného. Postupně se na trůnu střídají **Chubruj** (312-343), **Kdraš** (343-408), **Budaj Rocht** (408-460) a **Pajachr** (460-462). Po Pajachrtovi nastupuje na trůn **Sachula, zvaný Zubatý** (462-530). Teprve za jeho dlouhé vlády umírá Chaled (?- 495). Veškeré své znalosti předává přímo Machrakům a Sachula jej nechává obřadně pohřbit v ohromné hrobce, kterou budovalo ohromné množství lidí uprostřed Choradoru. Ta hrobka nese jméno **Chaledovo lože**. Ti kteří se na stavbě podíleli byli temnou mocí a magií zahubeni, aby Chaleda doprovázeli i po jeho smrti. V místě zvaném **Gološgrad**, které se nalézá v horách, obklopujících Chorador, nechal Chaled za pomoci Mukurských vládců zbudovat tzv. **Černou knihovnu**, kde je shromážděno v mnoha svazcích, pergamenech a listech z lidské kůže **temné vědění mukurské**. Z Černé knihovny vede podzemní chodba jednak do Chaledova lože a jednak skrz hory až do kláštera v **Achránu**. Po Sachulovi na stupuje **Sarucha Krvavý** (530-608) a pod jeho vedením začíná Mukur postupovat na západ. Za pomoci roztroušených, ale četných kmenů z východních stepí proniká do přes Lismorr a Monghyr až do Karwelu. Jeho vojsko kráčí od jedné vyhrané bitvy k další a další. V Monghyru vládne jeho bratr **Buchaj** a na části Lismorrského území přímo jeho syn **Lazar**. Roku 608 Sarucha umírá a na trůn nastupuje jeho syn **Lazar Zlý** (608-657). Ten připojuje k Mukuru i svojí dosavadní državu, tzv. **Východní Lismorr**. Za jeho vlády je Mukur napaden Armidenem, kde v té době vládnu Dragolští druidi. Lazar však vítězí ve velké bitvě - tzv. **Lazarovo pole** a část zajatých druidů je zajata a dopravena do Choradoru, kde je z nich mučením doslova vydolováno jejich

vědění. Lazar ho ovládá a částečně kombinuje s učením Chaledovým. A Mukur stále sílí. Po Lazarově smrti 657 se trůnu ujímá jeho synovec **Pajšl, zvaný Kožská hlava** (657-698), syn Buchaje, neboť Lazar neměl mužské potomky. *Pajšl se snažil napodobit své předchůdce a nadále obsazoval další území na západě. Země však byla vyčerpaná a také Velký mor, který na Mukur udeřil v letech 670-673 mu v jeho plánech nepomohl. Do jeho plánu se postavil Molg Mocný, král Lismorru a bitvě u Kirwallu roku 698 byl Pajšl na hlavu poražen jeho vojsko nahnáno do Velké východní bažiny a samotný Pajšl byl zabit nebo se utopil. Mukur se z této pohromy vzpamatovával dlouhou dobu. Po několika let dokonce neměl ani krále a zemi hrozilo rozpadnutí. Až roku 704 se trůnu ujal Šanchar Lstivý, nejmladší syn Pajšlův, který byl v mládí, kvůli tělesné vadě, doslova odložen do Choradoru a nikdo s ním nepočítal. Šanchar zemi příliš nepomohl, neboť většinu prostředků věnoval na stavbu nového kláštera v Achránu, kde je od té doby proslavená škola mukurských zabijáků. Dokázal se alespoň pomstít Molgovi a roku 753 mu nastražil léčku v Údolí bílé zloby a Molg byl zabit. Šanchar jej dlouho nepřel a zemřel rok po něm. Po něm vládnu postupně Guldur (754-770), Dahomej (770-815) a Draguša (815-851). Za jejich vlády se země vzpamatovává, ale nic moc. Pak nastupuje Balchaš Svalovec (851-922) a historie se opakuje. Je obsazen téměř celý Monhgyr, Lismorr a dokonce i Karwell. V Karwellu vládne Kaliban Machracký, který postupně pobíjí i tzv. Cahirské Věrné (zničení Lekninového jezera roku 874. Balchašův syn - Gradujen Nerudný (922-970) však na odkaz svého otce kašle a většinu území dobytých otcem vyhandlovává s místními šlechtici za jejich pomoc v boji proti Čagotajcům, kteří útočí na Mukurskou západní hranici. Čagotajci jsou odražení, ale Mukur se se znovu stahuje na své původní území které trvá i dodnes. Postupně vládnu Chudát (970-992) a Čurujcháb (992-1041). Pak nastupuje na trůn Gulejman Drtíč Machracký a ten vládne až dodnes.*

Druzi dočetli a jejich pohledy byly všelijaké. Opět se dostali o něco dále, ale jejich budoucí návštěva v Mukuru se jim ani trochu nelíbila...

Kapitola 5 - Milha

Během následujících hodin opustili Nurnští Grod. Již zde nebylo co pohledávat. Všechnu kořist rozdělil vůdce mezi ostatní. I čaroděj trindindolský dostal do péče část kořisti. Dobrých osmáct tisíc v klenotech. Rien Gwardit byl ovšem tuze velký bordelář. Jak si tak balil tornu, kde měl naházené všechno páté přes deváté a druhé přes desáté či osmé před dvacáté druhé, jak kdo chce, zapoměl si tam ty klenoty přibalit a nechal je válet vedle baťohu... Druzi tedy opět sedli na koně a poníky a vrátili se na hlavní cestu, aby pokračovali směrem na východ. Karwellsko-lismorrskou hranici přejeli bez problémů a pokračovali obchodní cestou na jih. V těchto místech se stýkala hranice tří zemí - Karwell, Lismorr a Monghyr. Obchodní cesta nyní kopírovala hranici Lismorru a Monghyru. Kraje zde byly divočejší, ale stále se zde dalo nalézt přístřeší a pokud měl dobrodruh dostatek peněz rozhodně netrpěl nouzí.

"Taverna "Pod vrškem", tady přespíme!", rozhodl vůdce a ostatní radostně souhlasili. Zajeli dovnitř opevněného dvorce. Stalo zde několik vozů krytých plachtou a o koně bylo postaráno v prostorné stáji. Návlečna byla plná kouře, ale miska s masem, obilná placka, kukuřičný klas a kořalka tuto drobnou nepříjemnost spravily. Nurnští se najedli, povolili si opasky a rozhlédli se okolo sebe. "Bylo by dobrý zjistit, jestli někdo nejede vod Mukuru", navrhl Gwardit. "No jasně, vyptat se na všechno. Když sem si prohlížel ty mapy, napadlo mě, že nejlepší by bylo dostat se do Achránu k moři a pak to vzít do Choradoru tudle kolem Beďaru a Neštováku", ukázal Myšilov ostatním některá místa na mapě. "Hele, tady je taky průsmyk kurev, tam bych se podíval", Lúin ožil. "Obávám se, že tam žádný kurvy nebudou, když ty mapu Dramon nebo Wojchred čmárali, tak jim rozhodně bylo ouvej, takže bych řekl, že ty názvy sou dávány spíš podle momentálního duševního stavu", podotkl moudře Darlen. "No, podle těch názvů, bych řekl, že jim trochu ujížděli nervy", Krubrok se napil. "Jo, vůbec se mi to nelíbí, čekaj nás trable a průsery", ožil se Myšilov, který na sobě cítil těžkou odpovědnost. Ano, jistě byl vůdce a jeho přirozená ješitnost tímto faktem byla ukojena,

mohl být také navýsost spokojen s družinou, všichni táhli za jeden provaz a měli slušnou zásobu podpůrných lektvarů. To byly klady. A zápory? Nikdo nevěděl co je v Mukuru čeká. Bude to horší než Armiden? Projedou vůbec volně, nebo se budou muset prosekat a probít? Kolik jich padne? Jistě družina měla ve svých řadách tři bijce, z nichž Lúin se o sebe jistě postará, ale co Sekera a Egh? Zvládnou to vůbec? Bylo jasné, že tyhle dva budou muset podporovat Krouk s Šírkézem pomocnými kouzly. Gwardit byl potřeba na něco jiného. Musí využít své nesporné schopnosti v komunikaci s kýmkoliv a v případě potřeby to musí být právě on, kdo zabije silného soupeře (pokud se ovšem nebude věnovat raději své "psychické" magii), tak aby se nedostal ostatním na tělo. Nevýhodou družiny byla také absence střelců. Jistě, Darlen Moorhed ovádá svůj luk mistrně a Myšilov také střilet dovedl, ale Moorhed raději bojoval mečem a luk vytahoval spíše na lov a Klabzej také raději kouzlil a mlátil holí. "S tím kouzlením to, ale nesmím přehánět. Po boji bude třeba hojit rány", Myšilov se dále probíral svými úvahami, vyrušil jej až Darlen. "Hele, právě sem si pokecal s těma kudákama, který seděj támhle u toho stolu. Sou to vobchodníci a vracej se z Mukuru". "Jo, jasně a co říkali? Dá se tam normálně project?", Myšilov sebou trhl. "No, project se dá, je to prej pakárna, všechno se kontroluje, platí se strašný clo, musíš se držet hlavní cesty, spát kde ti řeknou, ale když máš peníze tak to de. Strašně se tam musí uplácet. No prostě, čekaj nás burani!". Darlen do sebe kopnul kořalku. "Ale de to! De to! Prostě se budem chovat slušně, vo peníze nám taky nejde, těch máme dost. Musíme se domluvit na tom za co se budeme vydávat", promluvil Gwardit. Začali padat různé návrhy, ale nakonec bylo rozhodnuto, že se budou vydávat za obchodníky z Karwellu, z hlavního města Lonu a jedou shánět do Mukuru obchodní kontakty. A pak šli spát...

Následujícího dne začala cesta stoupat do zalesněného kopce. Cesta se klikatila a trvalo půl dne než vyjeli nahoru. Kolem nich byl listnatý les a před nimi vyježděné koleje od vozů. Cesta vedla dále. Pak začala padat mlha. Hnusná mlha, která se v horách a kopcích vyskytuje často. Zanedlouho kolem nich bylo pouze vlhko a bílo. Vpředu jedoucí Darlen hlásil, že ztratil cestu.

Možná, že se motali kolem dokola. Vůdce poručil sesedat a rozbít tábor. Nebylo vidět na krok. Uběhlo několik chvil. Šírkéz náhle zbystřil. Zaslechl funění nedaleko od provizorního tábora. Poslal do mlhy svého ďáblíka. V jeho mysli se začaly objevovat živé obrazy. "Popláchn!!", zařval náhle kouzelník. Ostatní rychle vyskočili, zahodili jídlo a popadli zbraně. Darlen stačil dokonce vsednout na koně. Na Nurnské zaútočili obři! Obrovská hovada v hadrch, kusech železa a s podomácku vyrobenými zbraněmi. Útočili živelně a bez organizace. Nurnští se semkli. Lúin vedle Sekery, Darlen před Šírkéze, Krubrok se schoval za kámen a začal kouzlit. Stejně tak i Gwardit. Egh podlehl strachu a začal couvat. Myšilov se rozhodl, že nepřítele oběhne a vpadne mu do zad. Z mlhy se ozývalo další řvání. Moorhedův kůň se začal vzpínat a jen díky umu a štěstí se Darlen udržel v sedle. "Fííí", zakouzli Krubrok a kde se vzala, tu se vzala mezi družinou a dvěma obřisky zeď z ledu. Naneštěstí oddělila i Myšilova, který se chvíli nemohl orientovat. Vzápětí to však Krubrok napravil. Z hobita vyletěl rudý plamen a doslova propálil jedno obřísko skrz nazkrz. Obr se zhroutil a za ním se objevil krvavý cákanec masa, krve a vnitřností. Také trindindolan se činil a častoval nepřítele ohněm. Lúin složil jedno obřísko mečem, ale přiběhl k němu další a zle jej ranil. Po Lúinově boku se statečně bil Beryl, ale utřžil takovou ránu, že se raději dal na útěk. Vrcholné bojové umění předváděl Darlen. Točil se v sedle sem a tam, uhýbal ranám a díky Šírkézově kouzlu rozdával i rychlé a přesné zásahy. Pak přiběhl i Myšilov a postavil se mu po bok. Pozvedl paži a seslal energii přímo ze své hlavy. Jeden z obrů zakolísal, neboť mu náhlý náraz energie rval vnitřnosti. Postupně se podařilo nájezdníky pobít. Z Lúina, Moorheda a Sekery kapala krev. "Jeden zdrhnul", ječel Šírkéz a skutečně. Těžce poraněný obr, který na sobě měl podivnou koženou zástěru, na které měl přidráťované kusy želez, řetězů a podkov se rychle plazil pryč. "Džugááš, Džugááš", řvala ta obluda na útěku. Egh který zatím vyvázl bez zranění náhle v mlze vycítil něco mnohem horšího. "Je..., je..., je tady ně..., ně..., něco stra..., stra..., strašný"? začal ječet. A vzápětí se Krubrokovou ledová zeď rozletěla na kousky. Vzduchem prolétl řev. Ně kterým druhům se podlomila kolena. Z výšky sedmi sáhů se na ně šklebila nestvůrná hlava. Tohle nebyl obr. To byl

obr obrů. Stvíra svírala v praxe obrovskou větev, všude po těle měla nakradené předměty - soudky, lahve, štíty a tlumoky. Buch! Vedle Sekery dopadla rána a vyhodila do vzduchu spršku kamení a drnů. Kdyby na něj taková rána dopadla, byl by okamžitě v alkoholovém nebi. Družina se dokázala semkout a těžkopádná obluda začala mít problémy. Rána za ranou, kouzlo za kouzlem a obřísko padlo. Z těla mu srčela temná krev z mnoha ran. Všichni si již chtěli oddechnout a ošetřit zranění, když se objevil ještě jeden nepřítel. Rozlícená obryně se sekáčkem v ruce se chtěla pomstít za smrt svých druhů (a že jejími druhy byly úplně všichni na to vezte jed). Padla jako ostatní...

Nurnští se vrhli na kořist a důkladně všechny nepřátele obrali. Bylo překvapivé kolik tahle banda měla u sebe cenností. O jejich původu nebylo pochyb. Nakonec bylo rozhodnuto, že se půjde ještě dobít uprchlík. Mlha sezačala zvedat. Netrvalo dlouho a družina objevila ve skalách jeskyni, kterou chránila primitivní kolová hradba. Tak sem družina zabloudila v mlze! K obři jeskyni! Gwardit se rozhodl přelézt plot a otevřít bránu z druhé strany. Nečinilo mu to žádné problémy. Hup a byl na druhé straně. Obrovský trám, který sloužil jako zápora mu však potíže činit začal. Nemohl s ním pohnout. Svist! Vzduchem prolétl kovový projektil a zasáhl čaroděje do hlavy. Gwardit se zapotácel a ohlédl se. U jeskyně se za koženým závěsem krčilo obře a v ruce drželo primitivní střelnou zbraň. Do vydlabaného pružného prkna nabíjelo kovového "ježka" a chystalo se k další ráně. Gwardit nelenil a vrhl se ke studni, aby se jí kryl. Svist! Další projektil jej těsně minul. V tom okamžiku přes hradbu přešel i Egh a vrhl se s mečem v ruce na obře. Kroll i obře byli stejně velicí. Obře se chopilo sekery a začalo se zuřivě bránit. Egh nakonec boj vyhrál, neboť obře se vzdalo, ale měl namále. Mezitím se dovnitř dostali i ostatní. Poté co vstoupili do jeskyně našli v ní i obra, který před nimi utekl tam v lese. Ležel na primitivním lůžku v tratolišti krve a snažil se zvednout. Dobili jej a obře zahnali do kouta, aby jim neuteklo. Prohledali celou jeskyni a narvali si do toren a pytlů vše co mohli umést. A pak v ní přespali. Obře se ani nepokusilo utéct. Mělo strach. Druzi jej nechali na pokoji, asi měli pro tuto chvíli krve

dost. Ještě o jedné věci je třeba se zmínit. Mezi cennostmi našla družina i podivnou ebenovou truhličku. Boží vědí, kde k ní obři přišli. Po jejím otevření z ní vyletěl netopýr. Krubrok, Gwardit a Šírkéz okamžitě poznali o co se jedná. To je stejný tvor, kterého jsou oni schopni si vyvolat při magickém rituálu! Jenže tehle byl zvláštní. Neměl pána. Podvědomně o něj svedli duševní boj. Snad jen Šírkéz, kterého doprovázel v tuto dobu jeho ďáblík neměl takovou snahu jako ti dva ostatní. Vyhrál Krubrok a netopýr se k němu přidal...

Dalšího dne opustila družina hory a sestoupila do nížiny. Projeli lesem a před nimi se objevila hranice. Mukurská hranice! "Ještě se vrátíme do lesa a necháme tam všechny cennosti a část peněz, abychom o ně třeba náhodou nepřišli", rozhodl Myšilov a společně s Moorhedem vykopal v hloubi lesa jámu u velkého habru. "Tak a dáme do toho...", Krubrok nese pět tisíc...". "Jo, tady jsou". "Dobrá, Gwardit má u sebe osmnáct tisíc...". "...ne, ne, nemám! Já nic takového nemám!", Gwardit se zatvářil vyděšeně a začal se prohledávat. Ať hledal, jak hledal, nic nenašel. Přidali se i ostatní, kteří tvrdili, že Rien ty cennosti skutečně má nést. "Já sem je asi zapomněl na Grodu", prohlásil Gwardit zdrceně a rozhodl se vrátit. "Počkejte tady na mě". "Samotnej nepojedeš. Pojede s tebou...". "Po..., po..., poje..., poje...du..., du.... já", přihlásil se Egh a skutečně s Gwarditem odjel. Ostatní na ně čekali dva dny v lese. No co, alespoň si utřídí myšlenky a odpočinou si před Mukurem. Gwardit se vrátil i s Eghem smutně. Nic nenašel. Někdo to očividně šlohnul. Po cestě si vzpomněl, že cennosti nechal s největší pravděpodobností ve sklepení, kde je našli, ale nic tam nebylo. Egh ho upozornil na stopu v blátě. "Někdo tu musel z těch krysáků ještě zbejt a teď je fučí!", pomyslel si Gwardit našťvaně. No, teď měl trindindolský rodák vydělán!

Kapitola 6 - Hranice

Družina odlehčená o část peněz, které nechala v lese se pomalu blížila k hranici. Hranice mezi Lismorrem a Mukurem byla ve stepi. Minuli kamennou pevnostku lismořanů na níž vlála vlajka se třemi stromy, pozdravili se s vojáky a již se ocitli na území nikoho. Asi za půl míle spatřili

seskupení baráků z vepřovic, kterým vévodila jediná kamenná stavba s mřížemi v oknech. Stála zde kolona povozů na obou směrech. Na stožáru se třepetala žlutočervená vlajka, která měla na sobě zaťatou pěst! Spousta vojáků v kožených uniformách s šavlemi se mísila mezi kupci a prohledávala jim vozy. Občas bylo vidět skupinu jezdců se psy, která mířila do stepi. Strážci hranic! Bylo slunné počasí, váł suchý vítr a roznášel všude prach. Čekali asi hodinu. Pak k nim přišel voják. Uniformu měl ošumtělou, v ruce svíral hůl, za pasem měl šavli a na hlavě mu nepořádně seděla kovová helmice s kožešinovým lemem. "Nemáte vozy?", přivítal Nurnské. "Ne, jenom koně. Chtěli bychom ve vaší zemi navázat obchodní kontakty", spustil naučenou písničku Rien Gwardit, ale voják jej přerušil. "To pozdějc, teď zajedete támhle k tý zdi a všechno ukážete!". "Jak všechno?", podivil se Krubrok, ale nikdo jej už neposlouchal. Učinili, jak jim bylo řečeno. U zdi z vepřovicových cihel si mohli u kovových kruhů uvázat koně. Opět čekali asi hodinu. Pak přišel další voják a hodil jim hrs plachet. Každý nafasoval jednu. Měřila asi trikrát tři sáhy a kdysi možná byla bílá. "Vysypat všechny věci, peníze, zbraně, jídlo, prostě všechno", poručil voják a odešel. "Do prdele, to je jak v kriminále", ulevil si Darlen, který v mládí určitě nějaké vězení poznal. "Hlavně aby mi nic nešlohl, burani východňárský". "Doufám, že mi nebudou čuchat k povlíkačkám". "To by možná bylo dobře, protože by pak toho zaručeně nechali, chćipli by na smrad". "Nó, vod tebe to teda sedí, ty znáš škopek tak leda vod vidění". "Chacha, já si zase myslím, že by to ani nepoznali, protože sami sou to prasata". "Tsss, radši držte huby ať nás neslyšej!". Takhle a podobně si mezi sebou výprávěli naši družiníci, snažili se žertovat, aby zakryli nervozitu. Všichni cítili, že jsou pod neustálým dohledem.

"Tady máte žádosti o vstup do Mukuru. Čitelně vyplnit!", podal jim opět úplně jiný voják, který sám vypadal ovšem na to, že se neumí ani podepsat, hrst papírů, každému jeden. Lejstro bylo nadepsáno: "**Ponížená žádost k laskavému svolení k pobytu na území říše Mukurské**" a obsahovalo řadu podivných kolonek jako: jméno, věk, pohlaví, barva očí a vlasů, jméno rodičů i prarodičů, čím se živíte?, seznam majetku, kde žijete?, kde budete v Mukuru spát?, jaký je váš

vztah k Mukurské říši? a mnoho dalších. "He..., he..., hele já, já ne..., ne..., neu..., neumím ps..., ps..., pssss, psát", zavolal na vojáka Egh, ale toho to očividně nezajímalo. Egh tedy požádal Lúina, absolventa nórienské obecné, aby mu s tím lejtrem pomohl. Družiníci se chopili uhlů a brků a začali poctivě vyplňovat debilní kolonky. Voják nad nimi stál a dával pozor, aby se nedomlouvali. Vždyť cizince je třeba kontrolovat! Je nutno podotknout, že jistí družiníci s některými kolonkami značně zápasili. Většina nevěděla jména rodičů, natož prarodičů. Beryl Sekera do kolonky "pohlaví" hrdě napsal - "mám", Egh si nechal napsat do kolonky "barva očí" celkem logickou odpověď - "tam si nevidím", několik dobrodruhů také do kolonky "čím se živíte" napsalo, že jídlem (Egh dokonce poctivě Lúinovi nadiktoval, co všechno má rád k jídlu a tak by se dalo pokračovat. Mnohem horší zádrhel nastal ovšem v celkem logické (a pro mukurské velmi důležité) kolonce "kde žijete?". Všichni napsali podle předchozí dohody, že jsou obchodníci z Lonu v Karwellu. Všichni až na vůdce Myšilova. Ten podle všeho zasmátl z přemíry odpovědnosti a poctivě napsal, že je z Gwendarronu a z Liscannoru. Dostal totiž strach, že při jeho vizáži mu nikdo neuvěří, že je obchodník.

Za další dvě hodiny od nich voják lejstra vybral a odnesl je kamsi. A pak přišel zpět a houkl: "Kdo je váš představený nebo vůdce. Každá skupina musí mít svého vůdce?". Předstoupil Myšilov. "Tak podťe", vyzval jej voják a vedl ho do nízkého baráku, kde jej zavedl dovnitř. Myšilov se ocitl v nevětrané místnosti z nízkým stropem. V jednom rohu byl veliký stůl, za kterým seděl v křesle obtloustlý voják, zřejmě nějaká vyšší šarže. "Vedu vůdce té skupiny, rahoži". "Jo, můžeš jít, chachloji!", odporoučel tlouštíku vojáka a dlouze se na Myšilova podíval a pak jej vybidl, aby si sedl na takové hodně nepohodlné štokrle. V ruce držel Myšilovovu žádost o vstup. "Takže pane Myšilov, vy tady uvádíte, že ste z Gwendarronu, to znám, tam se žije dost bídne". "Ano", děl Myšilov a nijak nekomentoval narážku. "Ostatní jsou z Karwellu, jak je možné, že jste jejich vůdce?". "Já nejsem vůdce, já jsem pouze průvodce". "Aha, ale tady uvádíte, že jste v naší zemi nikdy nebyl, jakto že

jim tedy děláte průvodce po zemi, kde jste nikdy nebyl?". "No, totiž já dobře znám cestu z Karwellu do Lismorru podél řeky Lyarpull...". "Hmmm, a kde jste se s těmi ostatními obchodníky seznámil?". "No..., před Lonem v Karwellu..., v hospodě". "Jak se ta hospoda menovala?". "Hospoda, hospoda, taverna..., to si nepamatuju". "Tak nepamatujete, hmmm. A když jste teda ten průvodce, podle čeho se tady chcete orientovat, když jste tady údajně nikdy nebyl?". "Mám mapu". "Tak vy máte mapu! Ukažte!". Myšilov u sebe nic neměl a tak pod dohledem vojáka došel ke svým věcem a vzal tam mapu, kterou našli u Joachalentova vraha. Tu pak ukázal. "Kde ste to sebral, človče?!", vybafli tlustoch, který měl dle mukurského označení hodnot rahože. "V Nurnu, v knihovně". "Cóóó, tak v našem Nurnu maj takovýhle naše mapy!". "No, maj a co?", podivil se naoko klidně Myšilov, ale v duchu zakolísal. Nemohl ovšem, že mapa byla v Mukuru považována za přísně utajovanou záležitost. A tahle byla podezřele podrobná. Ani takový rahož takovou nesměl vlastnit, spatřil ji pouze občas, když byl u nadřízených.

Ne, ne, tohle se mu nelíbí. Měl by to hlásit nahoru, nejlepší bude když zavolá alespoň gadáta. Ó já, s tím budou problémy. Jeho slibná kariéra může být ohrožena. Jistě může být pochválen za bdělost, ale také by se mohlo přijít na ten nepořádek, který na hranici vládne, na vybírání úplatků, na to že polovina jeho vojáků - chachlojů, nemá řádné uniformy s předepsaným znakem. Nikdy je sice nenafasovali, ale rahož podepsal jejich převzetí, vždyť kdo by také odporoval zásobovacímu důstojníkovi velkého zarubaje! A to by také mohl skončit na Kalibanově poli, nebo..., nebo... třeba také v kobkách Mukurgradu! Rahožovi se orosilo čelo a snažil se přemýšlet. A co když je to jenom zkouška jeho bdělosti nastražená někým od chába? Ne, to ne. Ti cizinci vypadají opravdu příliš cize. Jsou to určitě lovci kůží, nebo opravdu chtějí obchodovat. Zná tyhle drsné typy od západního moře. Ale pro jistotu je všechny pořádně vyslechne a pak vše podrobně sepiše a pošle s těmi materiály jízního čardaje do nejbližšího města, do Balchaše. A ten čardaj nedojuje. Ano, tak to udělá, udělá si kopii těch materiálů a bude krtý. Vždyť takového posla může po cestě potkat cokoliv, všude je takových

nástrah, nepřítelé jsou všude, však to na Dnech pravdy stále Přednašeči říkají. Ano, tihle cizinci určitě chtějí jenom kšeftovat a on si od nich ještě nechá tučně zaplatit! V očích rahože Čugyna svítl plamének při pomyslení na bohatství, kterého si na úplatcích již nahrabal dosti. Měl to vymyšlené ještě pár let si bude tady na hraničním přechodu hrabat a pak uteče někam daleko od Mukuru. A ještě něco udělá, pošle s těmi cizinci Guzmána Makrelu, aby na ně dohlédl. Guzmán ví mnoho věcí o něm, ale on také ví mnoho věcí na Guzmána...

"Můžete jít, chachloji, pošlete dalšího!", poručil rahož vojákovi a Myšilovovi dal najevo, že pro tuto chvíli považuje rozhovor (či spíše výslech) za skončený. Myšilov se vypořádával ven. Neměl dobrý pocit. Cestou minul Darlena Moorheda, který šel k vstupnímu pohovoru po něm. Jen mu stačil pokynout. Darlen vstoupil a i on se posadil na to příšerně nepohodlné štokrle. Rahož, který se jmenoval Čugyn si zatím dokázal utřídit myšlenky. Vstupní žádost tohohle elfa se jevila v podstatě v pořádku. Preventivně Moorheda sice napomenul, že by mohl mít k Mukurské říši poněkud vřelejší vztah když v ní chce obchodovat (Darlen do kolonky "jaký je váš vztah k Mukurské říši?" vepsal pouze - "ryze obchodní"), ale to byla pouze formalita. "... a odkud, že to znáte toho, toho, nó... Klabzeje Myšilova?", hrabal se rahož v papírech a přitom bedlivě čekal na odpověď. "Toho..., nó toho znám, že jo, jak to už tak bývá, z hospody", odvětil Darlen, vlastně podle pravdy. Na tuto odpověď mohl navázat jakkoliv. "A vy, tedy ta vaše obchodní skupina, vy jste všichni z Karwellu?". "Ano, vlastně ano, my se známe odtamtud". "A toho, jak se kruci menuje, toho Myšilova z jakýho znáte hospody?". "... jo vzpomínám si, vod Radosti", Darlen začínal tušit, že Myšilov možná do žádosti napsal něco jiného, nežli na čem se dohodli a snažil se na všechno odpovídat maximálně neutrálně. "...a od Radosti", rahož se usmál. Ten podnik znal z vyprávění. Na jedné pitce u jabana rozhodovatele z Balchaše o něm náležitě barvitě zcela opilý rozhodovatel mluvil ve všech podrobnostech. Rahožovi se v duchu poněkud ulevilo.

Tak přeci se znají. No jistě, banda

zbohatlíků, která si chce ještě více nahrabat. Vzpomínal si na tyhle kupce ze západu. Jezdili si do Mukuru pro kůže, k moři pro perly a někteří dokonce až daleko do stepí a pralesů pro prapodivné věci - hadí kůže, vzácné trofeje houzelných zvířat a drahé kamení. A jedna skupina, nápadně podobná těmhle, také takové hrdlořezové bez povozů, se dokonce vypravila až daleko na východ, do země obrů. Alespoň to říkali a po roce se jich vrátilo jen pár, ale ti byli boháč. Však jim také pořádně pustili žilou, zaplatili tučné clo a kolik toho ještě skončilo v kapsách vojáků. No jo, zajímal se o ně dokonce i velký zarubaj Guchrak, velitel VII. Ježgaru.

Rahož s sebou opět trhl. "No jo, můžete jít". Darlen odešel. A tak to šlo dále a rahož se čím dál tím více ujišťoval, že je to opravdu, tak jak si myslí. Lúin mu v podstatě potvrdil, že jsou skupina obchodníků s ochrankou, která se zná z Lonu. Ostatně Lúin si vedl při výslechu velmi obratně. Nadával na země na západě, že si tam vůbec nevází trpaslíků a že on pracuje pro pány Gwardita a Šírkéze jako ozbrojený doprovod. Krubrok se vydával za bohatého obchodníka, který vlastní v Lonu obchod se společníkem a chce nakupovat v Mukuru kůže. Naprosto skvěle si vedl Šírkéz, hned po příchodu vrazil rahožovi úplatek tisíc zlatých a měl pokoj od všetečných otázek. Problémy nastaly s Berylem Sekerou. Věčně roztržitý a opilý trpaslík sice do žádosti napsal, že je z Karwellu a Lonu, ale když to po něm nyní již spokojený rahož chtěl pouze zopakovat, tak prohlásil, že je z Liscannoru a pak, že zase ne, že je z Mubarathu. Zapletl se v tom dokonale. Rahož opět zpozorněl. Liscannor to už někde četl, ano to už mu do papíru napsal ten Myšilov. "Takže odkud se znáte s tím Myšilovem?". "No..., já... jako přece z toho Lomu!", skálopevně odpověděl Sekera. "...z jakýho lomu?". "No toho města, z hospody": "Myslíte z Lonu z Karwellu", napověděl Sekerovi rahož, kterému začínalo být špatně. Bylo mu jasné, že tady něco nehraje. A nechal si zavolat ještě jednou Myšilova. "Tak pane Myšilov, vy tvrdíte, že všechny ty pány znáte z Karwellu, ale tady ten pán tvrdí, že se znáte už z toho..., tady to mám napsaný..., z toho Liscannoru, to mi náěk nesedí". "To není pravda, nic takového sem neřek", vykvikl Beryl a začal obracet oči k nebi a rukama šermovat

do písmene T. Asi se ten chudák dožadoval pomoci jakýchsi opileckých božstev. Rahož vsadil vše na kartu pro kterou se již rozhodl před tím a které koneckonců i uvěřil. Je to banda, která chce zbohatnout někde v divočině, pořádně se neznají a do papírů píšou co je napadne. Rahož si uvědomil, že jsou země, kde se žádný papír vyplňovat ani nemusí a třeba tam psali co je napadlo. Tak proč na tom teď něco nevytráskat? Beryla propustil a tázavě se podíval na Myšílova. "... je pro vás hodně důležité dostat se do Mukuru?". "Ano, to víte, nemůžu si dovolit vypadat před ostatními jako blbec, když sem ten jejich průvodce". "A na kolik si ceníte takový průjezd?", rahož to vybalil už zcela bez obalu. "No..., řekněme tisíc?". Rahožovi zamžikala vychytrale očka a ztlumil hlas. "Jeden z vašich mužů mi dal čtyři tisíce a to měl žádost ve větším pořádku nežli vy". "Tisíc a pětset". Rahož neslyšel. "Povídám dvatisíce", přihodil Myšílov. "Jo, hned", rahož si v duchu pomyslel, jak je mazaný. Myšílov zaplatil a vyšel ven. Ostatní stáli u věcí a tlumeně se bavili. "Kdo mu zaplatil ty čtyři tisíce?", zeptal se Myšílov. Všichni mlčeli, pouze Šírkéz se po chvíli přiznal, že dal tisícovku na "administrativní poplatky". "Já sem blbec", zaklel Myšílov.

Povídání s Eghem vyřečil rahož rychle. Nad tímto krollem cítil naprostou duševní převahu. Přesto se jej musil na něco zeptat. "Tak pane Egh, vy píšete, že znáte Machraky? To snad nemyslíte vážně?". "Ne...,ne..., neznám os..., os..., osobně. Já ho..., ho..., hodně sly..., slyšel. V Lism..., v Lismorru se po..., po...povídá, že ta...,ta...dy ži..., ži...žijou". Rahož Čugyn se ocitl najednou na hodně tenkém ledě. Jen tak klábosit o vládcích zemí s nějakým polodementem! No to tedy ne! Ještě jej někdo uslyší, oznámí to nahoru a on mazaný rahož Čugyn skončí v upalovací kleci! "Tak už běžte, běžte a když uslyšíte o Machrakách, tak vězte, že jsou to skvělí vládci!". "Jo..., jo...jóóó", Egh vypadl. Zbýval již jen učenec Rien Gwardit. Vstoupil k rahožovi sebevědomě. Když si sedal na ono nepohodlné štokrle, úkosem se na rahože podíval. V tom pohledu byla soustředěnost. Myšlenky rahože a Riena se promíchaly. Rozdíl byl pouze v malíčkosti. Rien dobře věděl, které jsou myšlenky jeho, a které patří rahožovi a právě na ty se zaměřil. Rahož nic

netušil. "Kdo ste?", zeptal se Riena, přestože to dobře věděl z papírů. "Rien, Rien Gwardit, obchodník", slušně odvětil mág a dál se přehraboval v myšlenkách, které mu nepatřily. Pak vstal a dal rahožovi padesát zlatých s tím, že moc dobře co se sluší a patří a jestlipak nezná nějaké dobré obchodníky. Rahož odvětil, že neví a padesát zlatých sbalil do šuplíku. Gwardit se pouze usmál. Věděl co potřeboval. Pronikl do rahožových obav z jejich mapy, ale narazil především na jeho ziskuchtivost a někde se tam mihla i myšlenka na fingovanou vraždu jízdního čardaje, ale ta byla příliš nezřetelná. "Můžete jít. V pořádku", pokynul mu nakonec rahož. Gwardil odkráčel. "Zavolej mi Guzmána", poručil rahož vojákovi.

Celá družina se opět sešla u svých vysypaných věcí. A zase čekala. Ale jenom pár směn. Pak přišel jejich známý rahož v doprovodu několika vojáků. Byli vybaveni holemi a začali se všem přehrabovat ve věcech. Nutno dodat, že již před tím využili druzi krátkou dobu, kdy byli ponechání bez dozoru a část věcí ukryli do jedné jezdecké torny, kterou dostal na starosti Šírkézův zneviditelněný ďáblík. Jednalo se především o část peněz, mapy a poznámky o Mukuru. Tušili, že kdyby byly tyto věci nalezeny, asi by je těžko obhajovali. Vojáci se hrabali ve věcech, navzájem se upozorňovali především na obrovské množství různých prstenů, které družiníci vlastnili a zcela nahlas se smáli tomu, že družiníci vypadají jako ženské. Když mohli, tak i něco ukradli. Nic cenného, Lúinovi jídlo, Myšílovovi provaz - byl to poctivý provaz, takový se dá dobře prodat, Gwarditovi dokonce jeho malý plátěný přístřešek, Krubrokovi křesadlo a Šírkézovi jeden flakónek. Nakonec si družina mohla zabalit. Na krádež sice většinou přišli, ale raději mlčeli, byli rádi, že je snad konečně pustí. Pak přistoupil rahož Čugyn a po jeho boku stál člověk. Takový obyčejný člověk. Na sobě měl halenu, pruhované kalhoty a na nohou boty s chlupy obrácenými ven. Na hlavě mu trůnila šeredná chlupatá čepice. Snad jen olivové zelený plášť působil relativně normálním dojmem. Rahož se usmíval od ucha k uchu. "Tak vás všechny pěkně vítám v Mukuru", spustil a až příliš důvěrně potřásl Myšílovovi rukou. "A dovolte abych vám představil pana Guzmána Makrelu, který bude vaším průvodcem. Bude se o vás starat,

dávat pozor, aby vás nikdo neokradl, aby jste nezabloudili a vůbec". Chlapík v chlupaté čepici se usmál a také potřásl Myšílovovi paží. Nurnští se po sobě kysele podívali. "Ten nám tady chyběl", pomyslela si větší část družiny. "... ale my žádného průvodce nepotřebujeme", pokusil se namítnout Šírkéz. "Ale potřebujete, potřebujete. Za třicet zlatých bidárů na den, pro vás tento skvělý muž udělá všechno", nepřestával se usmívat rahož. "Také si musíte vyměnit peníze. To víte tady máme své platidlo. Zlatý bidár!", hrdě ještě pronesl rahož a na jeho povel přišli dva vojáci, kteří nesli celý stůl. Rahož si sedl na přinesenou židli a začal druhům měnit peníze. "To sem teda na ten zlatej bedřar zvedavej", pohrdlivě si pomyslel Lúin. Jeho tušení jej neklamalo. Za tři poctivé gwendarronské zlatky dostal jednu šerednou železnou minci. Družina se rozhodla, směnít dohromady šest tisíc a pokladníkem se kupodivu stal Rien Gwardit, který již byl od té chvíle co zapomněl peníze na Grodu, pěkně v mínusu. Nafasoval tak dvatisíce malých železných mincí z nichž valná část nesla stopy po rzi. Na lícni straně měl takový "zlatý bidár" neumělé vyraženou korunu a rubu byl pokus o něčí portrét. Po bližší prohlídce Krubrok zjistil, že se pravděpodobně jedná o portréty chábů - místních vládařů, což mu Guzmán Makrela s nadšením potvrdil. Družina se cítila celkem oprávněně okradena, ale všichni mlčeli. Ten pocit v nich ještě zesílil, když jim rahož řekl o vstupní poplatek. Celých stopadesát zlatých na osobu...

Začala padat tma. Na hranicích strávili skoro celý den! Chtěli rychle jet, neměli zájem na tom zůstat v této zemi déle než je nezbytně nutné. Chtěli do Choradoru splnit Joachalentův odkaz, ale nic víc. "Počkejte přátelé, nemá cenu jezdit na noc, ubytujeme se tady na hranicích v ubytovně. Všechno zařídím", ozval se jejich "průvodce" Guzmán. "Radši mu nebudem vodporovat, kreténovi. Matka ví, jak to tu chodí. Třeba se nesmí ani jezdit v noci a spát venku", pošeptal ostatním Šírkéz. "Jo, budem se mu ve všem podřizovat, potřebujem do Achránu a pak se uvidí", potvrdil vůdce. "No, jako hlavně, aby nikdo neprovokoval..., nerozčiloval se a tak...no...", pokračoval Šírkéz a díval se na Myšílova. "Hele, já vim moc dobře koho myslíš, tak kolem toho nevobejduj. Myslíš mě!?", tlumeně

vyjel vůdce. "Jo", odsekl Šírkéz. "Tak, dejte mě pěkně dvacet bidárů a já se vám o všechno postarám. O noclech, o večeři... , no prostě o všechno. Druzi pokrčili rameny. Konec konců hlad už mají a železná zásoba není zrovna něco extra dobrého. Gwardit podal panu Makrelovi hrst mincí a ten odkráčel. "Dám si uzený, pěkně nakrájený na plátky, placuku a k tomu kukurku", zamyslel se Darlen. "A já si dám flák masa a pivo", přidal se Myšílov. "Jó, víno je víno. My elfové máme vždycky sklony k pití vína. A k tomu pěkně kuřátko, co. A silnou polívku", rozplýval se Gwardit. "No, radši uvidíme co tady maj, vypadá to tady dost chudě", skepticky zamumlal Šírkéz. "Nech bejt, když nám tak pouštěj žilou, tak musej taky něco předvyst", odbyl škarohlída Sekera.

"Ták, pojďe. Už jsem všechno zařídil"? zašveholil asi za dvě směny právě příjivší Guzmán, který okamžitě většinu bidárů strčil do vlastní kapsy. Odvedl Nurnské k jednopatrové budově. Kdosi se jim postaral o zvířata a oni byli odvedeni dovnitř. Nikde žádná cedule nebo nápis, že se jedná o krčmu, hospodu, tavernu nebo aspoň nálevnu. Ocitli se v uboze zařízené místnosti. Byly zde pouze židle a lavice z prken, neomítnutá stěna a jakýsi člověk, který mohl být zrovna tak podomek jako obsluha. Guzmán druhy vybídl, aby se posadili. Všichni tak učinili a napjatě čekali, kdy si budou moci objednat. Krubrokovi začalo kručet v břiše. Guzmán něco řekl tomu člověku a ten za hodných pár chvil přinesl každému kalíšek s jakousi tekutinou. "Gardašovka, pijte. Velice chutná kořalka", usmál se Guzmán a okamžitě do sebe kalíšek obrátil. Nurnští se po sobě podívali a následovali jej. "Éééégh", vyplívl obsah Rien pod stůl. Měl pocit, jako by mu v útrokách vyšlehl pověsný trindindolský oheň. "Cha, cha, cha! Ta píše co? Je silná!", zašklebil se Guzmán. Ostatní statečně polkli a na jazyku a v krku jim zůstala pouze nepřijemná pachut. "Z čeho to asi páleje. Ani bych se nedivil, kdyby to byly kobylince", pomyslel si Myšílov, který občas pil i Kozlorku. "Dal bych si víno", zaškemral Gwardit směrem ke Guzmánovi. Ten dělal, že neslyší. "Neprovokuj, aspoň dneska!", kopl Gwardita pod stolem Šírkéz. "No jo, doma jez co máš a v cizině co ti dají", zašklebil se na Riena Sekera. "Á máme tu jaguš, naše pivo", zvolal opět Guzmán a před každého byl postaven kameninový otrískaný korbel s

jakousi tekutinou. Lúin po něm hmátl a zhluboka se napil. "Dyť je to teplý!", vyjel vztekle. "A taky hrozně dobrý", doplnil jej Guzmán s úsměvem. To "dobré pivo" byla hustá kapalina, ve které plavalo ledacos a ze všeho nejvíce připomínala zkvašený lák od okurek. Někteří Nurnští začali potajmu pít vodu z měchů a nejisté očekávali jídlo. Dočkali se. "Bošlev, pánové. Jezte co hrdlo ráčí, naše země je pohostinná!", začal se cpát Guzmán rukama. Ostatní se po sobě podívali. Bošlev byla hrachová kaše nacpaná v obilné placce. Tu a tam špek. Jíst se to dalo, to ano, ale že by to někomu chutnalo, to se říci rozhodně nedá. Mnoho toho také nebylo. Egh chtěl protestovat, ale byl ostatními včas uklidněn. Po "jídle" šli spát. Vždyť co jiného také mohli dělat. Sedět na prkenné lavici a neustále se hlídat, aby neřekli něco nepatřičného. Ubytování bylo v patře. V neomítnuté místnosti byly pouze dvoupatrové pryčny a na nich proležené slamníky. Ještě štěstí, že Nurnští byli zvyklí spát často venku. Vzali si tedy deky a houně z koní. No co, aspoň nefoukalo a nepršelo. Spali pohromadě a jejich "průvodce" Guzmán spal s nimi na samostatném lůžku. První noc v Mukuru...

Kapitola 7 - Cesta

Vstávali brzy. K snídani měli opět jaguš a bošlev. "Helejdť se, pane Guzmán. Dal bych si koláčky", zaškemral Krubrok Krouk, který již pochopil, že všechno se musí objednávat přes tohoto "průvodce". Guzmán se zatvářil nechápavě. "Máte bošlev, tak jezte, je to dobrý". On sám neměl žádné problémy, jedl bošlev a vůbec ho nenapadlo, že by někdo mohl také chtít něco jiného. Krouk byl nešťastný. "Aspoň něco sladkýho. Já k snídani rád sladký. Zaplatím", škemral dál. Guzmán pořádně nechápal co po něm ten protivný hobit stále chce. Ale co je to cizinec a když si to zaplatí? "No, koláče nemáme, ale co takhle vařená kukuřice s cukrem. To je taky sladký", odpověděl. Gwardit vyprskl a zamumlal nějakou nadávkou. Se snídání byli všichni hotovi. Chtěli jet.

Následující dny se sobě podobaly jako vejce vejci. Přes den na cestě a večer přespání v neútluné ubytovně. A stále bošlev, bošlev a bošlev. Někteří méně odolní jedinci dostali střevní potíže a všichni neustále "pšoukali". Krajina,

kteřou projížděli byla nudná. Okolo družiny se většinou rozprostírala step. Občas se vnořili do nějakého lesa. Lesy byly v Mukuru buďto řídké nebo naopak husté, plné pichlavých křovisek a ostré dlouhé trávy. Na polích se pěstovalo obilí, luštěniny a kukuřice. Starali se o ně zubožení vesničané, které ale bylo většinou vidět z dálky. Do styku s nimi družina vůbec nepřišla. Všechny ubytovny (Guzmán jim ovšem hrdě říkal zájezdní hostince) byly stejně ubohé, z obyvatel se potkali pouze s vojáky a oficiálními představiteli vesnic - tzv. jabanem doziratelem. Něco však přeci jen věděli a to díky Krubrokovu netopýrovi, který dokázal létat i ve dne. Létal na výzvědy a činil tak neviditelný. Krubrok tak přes něho mohl získat některé informace, které pak předával ostatním. Tak především se vesnice, které byly při cestě dosti lišily od těch, které bylo možné vidět z dálky. Typická Mukurská vesnice vypadala následovně. Uprostřed byl vždy kamenný dvoupatrový dům, který sloužil jako ubytovna pro jabana doziratele a několik vojáků, kteří se združovali do tzv. chábovy milice. Jejich hlavním posláním bylo dohlížet na vesničany, aby odváděli pravidelné dávky. Okolo tohoto domu bylo pečlivě uhrabané prostranství a vysoký dřevěný kůl. Teprve dále byly obyčejné domky z vepřovic, obklopené ohradami s vyhublými kravami a kozami. A ještě něco bylo v každé vesnici, vyjma těch, které stály při cestě. Vylepený papír:

!!! Vyhláška!!!

Vyhláška jeho nejvznešenější milosti, pronašeče víry, soudce a vykonavatele, patrona jediné pravdy, žehnatele a rozsévatele života. Meče Výchovu a paže Osudu,**Gulejmana Drtíče Machrackého**

L i d e mukurský pamatuj že:

1 - Neplnění dávek se trestá 5 - 30 lety práce pro stát

2 - Hanlivé výroky se trestají částečným odnětím končetiny I. stupně

3 - Urážka chába se trestá částečným odnětím končetin II. stupně

4 - Zločin I. rozsahu se trestá I. stupněm bičování

5 - Zločin II. rozsahu se trestá II. stupněm bičováním

6 - Zločin III. rozsahu se trestá ubičováním

7 - Krádež majetku chába I. velikosti se trestá ztrátou oka

8 - Krádež majetku chába II. velikosti se trestá ztrátou očí

9 - Krádež majetku chába III. velikosti se trestá I. stupněm upálení

10- Neoznámení zločinu se trestá I. stupněm upálení

11 -Napomáhání zločinu se trestá II. stupněm upálení

12- Spolčování se s nepřítelem se trestá III. stupněm upálení

13 - Organizování zrady se trestá v Murugradě dle uvážení

Tato vyhláška plně nahrazuje vyhlášku předešlou

V Murugradě roku 907 chábova letopočtu

Celá tato "Vyhláška" byla psána velice zešířena, aby se do ní dalo zahrnout absolutně cokoliv a trest mohl být také jakýkoliv. "Tady bych teda vopravdu chtěl žít. Žral bych bošlev, chlastal bych jaguš a pak bych se z toho poblíl a voni by mě za to upálili pro urážku toho debila chába", ulevil si trpaslík Sekera. "Chacha, jak asi tak ten cháb vypadá? Za manželku má chábovnu a kolem nich běhají cháбата", přidal se Lúin. "Držte radši hubu, ještě nás uslyší Makrela!", okřikl je Šírkéz.

Během cesty, po které je Guzmán neustále krmil řečmi o velikosti jeho země, o statečných činech všech možných chábů, došlo pouze jednou k nepředvídané události. Během dne se dalo do příšerného lijáku. Z oblohy doslova padala voda a všichni byli promáčení. Guzmán chtěl za každou cenu pokračovat v cestě, neboť ten den měli dorazit do vesnice jménem Ujča. Nurnští však přes pole viděli vesnici, která byla mnohem blíž, asi tak půl míle od cesty. Nastala rozepře a a Guzmán byl družinou dotlačen k tomu, že ten den se ubytují tady. Nechtělo se mu, stále se vymlouval na to, že tady nejsou na hosty zařízení a nevědí tady tak dobrý bošlev atd., ale promáčení dobrodruzi nepovolili. Guzmán se tedy rozjel k vesnici a nechal družinu stát na místě. Vrátil se asi za směnu a kysele oznámil, že tedy mohou přespat na místě. Dojeli tedy do vesnice a byli ubytováni v jediném kamenném domě, když prostory pro přespání jim vyklidilo několik vojáků z chábovy milice. Vesnice se zdála naprosto po vymření. Nikoho neviděli a v místnosti s nimi byli pouze vojáci, jaban doziratel a Guzmán. "Máte tady nák málo hostů?", otázal se Gwardit Guzmána. "I to víte, prší a nikomu se nechce ven", odbyl jej Guzmán. Nurnští se raději na nic dále neptali. Podvědomně jim bylo jasné, že veškeré normální obyvatelstvo dostalo příkaz nepřiblížovat se k cizincům. Humorná příhoda se stala pouze Lúinovi (pokud se to vlastně, ale dá nazvat humorné), když po něm jeden z vojáků chtěl, aby mu vyměnil jeho boty. Lúin měl poctivě šité boty a věděl, že je bude potřebovat a proto na výměnu nepřistoupil.

Následující den se opět vrátili na cestu a Guzmán se uklidnil. Dokonce slíbil, že ten den jim večer zajistí pečeného berana. Skutečně tak učinil a za "pouhých" osmdesát bidárů ten večer družina pojedla pečeného masa. Krubrok si sice uvědomil, že je ten beran přišel na dvěstěčtyřicet gwendarronských zlatých za což by si doma pořídil celé pořádné stádo ovcí i se salaší, ale z bošlevu se mu a všem ostatním už zvedal žaludek a tak se nad tím raději mnoho nezamýšlel. A všichni samozřejmě pečeného berana řádně okrájeli a vzali si na další cestu do zásoby. Bylo jim jasné, že je Guzmán úmyslně zdržuje, aby jeli co nejdéle a on jim tak mohl neustále říkat o peníze na další a další nocleh a jídlo. Tedy bošlev.

A ještě jedna neveselá příhoda je potkala. Ve vesnici, kde si všichni nacpali břich beraninou se nedobrovolně stali svědky výkonu mukurského práva. Ubytovna, ve které družina bydlela byla při cestě, ale vesnice okolo sousedila ještě z další. Nebylo to daleko. Jen asi směnu chůze přes pole. Když zapadlo slunce uviděli v té druhé vesnici zář ohně. A tak se tam šli podívat. Guzmán jim v tom těžko mohl zabránit. Nehledě na to, že byl ten večer značně opilý jagušem a gardašovkou.

"Čaryne, pastevče ze Šenberu! Za hanlivé výroky, které jsi pronesl proti Nejvznešenějšímu ze vznešených, proti Meči Východu a paži Osudu, chábu Gulejmanu Drtiči Machráckému, jedinému Vyvolenému jsi odsouzen k milosrdnému trestu, k částečnému odnětí končetin. Rozsudek budiž vykonán ihned!", pronesl do ticha muž v uniformě. Uprostřed prostranství byla železná klec, ve které ležel připoutaný muž v ošumělých hadrech. A hned vedle hořela hrane. Vojáci v "uniformách" místní chábovy milice klec okamžitě po vynesení rozsudku popadli a vstřčili ji do ohně, tak aby muž měl v ohni pouze nohy. Ozval se strašný řev. Když se zdálo, že by muž mohl bolestí omdlít, přiskočil okamžitě pochop a muže polil z vědra. Shromáždění obyvatelé přihlíželi. "Dobře ti tak, zrádče!", zařval jakýsi muž v první řadě. "Ať žije cháb!", zvolalo několik dalších. Gwardit se otočil a začal zracet berana. Znečistil, tak stěnu domu, na kterém byla vylepení vyhláška. Naštěstí si toho nikdo nevšiml. Bledá družina se vrátila do své ubytovny. Guzmán si oddechl a poloopileckým hlasem dobrodruhům zdělil, že by se neměli večer, tak toulat, že by se jim mohlo něco stát. "Jo, třeba by nás někdo upálil. To je tady běžný!", vykřikl Sekera a popsal Guzmánovi exekuci. "To..., to..., to víte. Nepřátelé jsou všude a my musíme být bdělí. Bdělí, přísní a spravedliví! Žádné slitování se zločinci! Přepádávají naše vesnice, zabíjejí děti, kradou dobytek a paktují se z Čagotajci", odvětil naštvaně Guzmán, který vůbec neměl radost z toho co družina viděla. Kdyby se to doslechli na příslušných místech mohl by z toho mít problémy. Co na takovou odpověď říci. Druzi se raději dali do ohlodávání kostí a mlčeli. Asi za hodinu se do místnosti vpotácel muž, ve kterém druzi poznali onoho vynášeče rozsudku - jabana doziratele. Byl totálně opilý a přísedl si ke Guzmánovi. Začal

vykřikovat něco o těžké a odpovědné službě a o tom, že přísnost musí být. Myšilov toho využil a přísedl si, třeba něco zjistí o místních poměrech. I dyž toho již viděl dost. "Kurvy, kurvy zrádcovský..., všechny zlikvidovat! Takový práce, takovýho papírování... a to sme před tejdnem odhalili dalšího darebáka! Představte si.... ", poplálal Myšilova po zádech, "že se ten hajzl spojil s Čagotajcema a otrávil čtyry krásy. Upálíme ho s celou rodinou!", stěžoval si dále jaban na svůj "těžký" osud. Guzmán se ho snažil klidnit, ale jaban měl ten večer zřejmě plačivou náladu a potřeboval se vypovídat. A tak stále mlel a mlel a družinici si vypoaslechli několik historek o odhalování zrádců a těžkém životě chábova služebníka a Guzmán se chytal za hlavu. "Bohové, to sme se teda ocitli v pěkný řiti", zamumlal si pro sebe Myšilov.

Následující den družina dojela do Mukurgradu. Dle Guzmána se mělo jednat o jedno z největších a nejkrásnějších měst ve Starém světě. Inu, velké město to bylo, ale o kráse by se dalo diskutovat. Nejprve projížděla družina mezi obrovským množstvím vepřovicových domků, kolem nichž se ochomýtalo množství nuzáků. Z kamene bylo postaveno pouze několik domů, většinou kasáren a kontrolních stanovišť. Pak se objevila hradba postavená z kamenných bloků, průjezdní brána a několik hlásek. S Guzmánem se družině projíždělo lehce. Vždy něco ukázal u brany a jelo se dál. Ocitli se ve městě, které již bylo vystavené z kamene. Blížili se do středu. Objevila se mohutná kamenná hradba, chráněná systémem věží a bašt. Opět projeli a ocitli se v srdci Mukuru. Domy byly holé, nahrubo pospojované vápnem, jeden jako druhý, bez jakékoliv fantazie. Všude byla špína a smrad. A nad tím vším se tyčil hrad. "Chadotar!", zvolal Guzmán hrdě. Oči Nurnských vzhledly kamsi do výšky. Chadotar byla obrovská stavba umístěná na skále přímo u moře. Zajímavá na ní byla pouze její velikost. Naprosto obludná velikost! Tak tady tedy sídlí mukurský cháb! "Fakt, nádherný! To teda jo!", pochválil Guzmánovi jeho hlavní město Gwardit ze slušnosti. Ubytování bylo umístěno přímo v srdci Mukurgradu. Podomek jim odvedl koně do stájí a druzi se rozprchlí po městě. Aspoň chvíli bez Guzmána. Prohlédli si námořní přístav, což byla opět úctyhodná stavba, alespoň co se týče

rozlohy. Několik set sáhů do moře vybíhala kamenná mola na jejichž koncích byly kamenné věže. V nejspodnějších patrech těchto věží byly obrovské navíjecí bubny a na nich řetězy, které propojovaly jednotlivé věže a umožňovaly přehradit přístup do přístavu. Pak se odebrali na místní tržiště, kde se alespoň najedli pečených ryb a Gwardit dokonce nakoupil nějaké drahokamy za slušné ceny...

Zatímco družina obhlížela město seděl Guzmán v hostinci, kde byli ubytováni a cpal se bošlevem. Byl spokojený, neboť se mu již podařilo obrátit ty podivné cizince o pěknou hromádku bidráů. Schválně natahoval cestu. Ani si nevšiml, že se otevřely dveře a vstoupil do nich muž v mukurské uniformě v hodnosti rahože. "Pane průvodče!", na Guzmánovo rameno dopadla ruka, "komupak patří ty koně ve stáji?". "... cizincům, obchodníkům, dostal jsem je na starosti na postu 4, Mukur - Lismorr. Zatím žádné problémy. Podle všeho míří do Achránu pro perly", odpověděl předpisově Guzmán a postavil se. Rahož byl sice stále jenom rahož, ze kterého si při svém postavení chábova průvodce nemusil mnoho dělat, ale tohle byl rahož z Mukurgradu! A v hlavním městě sloužili vybraní chábovi služebníci. "Potkala vás po cestě nějaká nehoda? ", zeptal se rahož neutrálně. "Ne, vše proběhlo podle plánu", Guzmán nevěděl kam rahož míří. "Stala se tedy některému z těch cizinců nějaká nehoda s koněm?". "... ne nikoliv". "Provázíte je sám?". "Ano, pane". "Jak je tedy možné, že ve staji jsou prokazatelně dva koně s naším mukurským postrojem a beze všech pochybností i ti koně pocházejí z naší země. Předpokládám, že jeden z těch koní je váš! Ale co ten druhý?", rahož udeřil přímo. Guzmán pochopil, že se dostal do vážného problému. Konec ho nenapadlo nurnským zkontrolovat. Kruci! "... samozřejmě, že o tom vím, zrovna jsem to chtěl hlásit!", rozhodl se Guzmán hrát hru dále. Rahož se jedovatě usklíbil a podíval se na stůl plný jídla. "Hlásit jste to chtěl, hm. Dáváte si s tím zřejmě na čas. To nevíte, že služba chábovi je na prvním místě! Ale pro vás je zřejmě důležitější vaše panděrol!". Guzmán zesínal. "Tak pudem do tý stáje, ne?!", vyzval jej rahož a liboval si ve své převaze. Ve stáji mu rahož rovnou ukázal na jednoho z koní. "Ten je můj", prohlásil Makrela a očima okamžitě pátral po ostatních a snažil se

najít toho druhého z mukurského chovu. Jeho oči padly na Eghova oře. Jak si toho mohl nevšimnout! Jistě i to sedlo je mukurská práce! "... a tady je ten druhý. Patří jistěmu Eghovi. Krollovi. Je to tuze velký primitiv. Podle vstupních papírů pochází..., pochází..., lovil v paměti Guzmán, "z řádkého, no je z nějaké západní země". "Vy to nevíte? Neprostudoval jste si materiály lidí, které provázíte! Bdělost! Patří to přece k vašim povinnostem průvodce!", rahož se doslova pásl na Guzmánových rozpacích. "Nu, dobrá až ti cizinci dorazí, tak mi toho Egha přivedete!". "Jistě!", souhlasil pobledlý Guzmán Makrela.

"Poďte se mnou do stáje", naklonil se Guzmán k Eghovi, který se právě vrátil s ostatními z města. "P..., p..., pro..., proč?", otázal se Egh celkem logickou otázkou krolla, který pocházel z normální země, v níž není zvykem občana neustále buzerovat výravými otázkami. "Neptejte se a poďte!", důrazně mu odsekl Guzmán. "N..., n..., no ta..., tak j..., tak jo", vstal Egh od stolu, kde nechal ležet i kus pečené ryby, kterou si koupil ve městě. Guzmán ho odvedl do stáje, kde stál rahož. "To je on. Egh, kroll", zahlásil Guzmán zjevný fakt. "Okduť máte toho koně?", zeptal se rahož přímo Egha a Guzmánovi nevěnoval pozornost. Egh věděl moc dobře odkad toho koně má. Dali mu ho ostatní družinici v Liscannoru. Stál před hospodou U hrocha. "Ko..., ko..., koupil sem h..., ho... v L..., Lo..., Lonu. V..., v Ka...ka...Karwellu", odvětil však rahožovi důvtipně Egh. "Aha, tak můžete jít", propustil milostivě krolla Egh. "Budete ty lidi dále doprovázet do Achránu. Zajistím co je potřeba!", propustil po chvíli rahož i Guzmána. "Co ti chtěl?", otázali se Egha ostatní když se vrátil. "Ko..., koně. Chtě..., chtěli vě..., vě..., vědět vodkad ho..., ho..., ho mám". "Do prdele!", zaláteřil Myšilov, kterému okamžitě došlo, že je to kuň Joachalentova vraha. Tohle nikoho nenapadlo. A přitom se jim to sedlo zdálo poněkud zvláštní. "Musíme dojet co nejdál, do Achránu, pak se zbavíme toho kretěna Makrela a pojedem do Choradoru na vlastní pěst, ale musíme to vydržet co nejdál. Bez podezření", zkonstatoval nakonec situaci Gwardit. Za chvíli se vrátil i podivně skleslý Guzmán.

Mukurgradský rahož mezitím nelenil. Spěchal na vojesnkou posádku. Zavolal si velitele

osmnácté župy dušabeje Šíru a uložil mu pozatýkat celou družinu následující noci, kdy podle Guzmánova plánu měli spát ve vesnici Bytoš. Raději nebudit nějaký rozruch v hlavním městě. Rahož neměl sice nějaké zvláštní podezření vůči družině, ale bylo mu jasné, že koupit mukurského koně jen tak v Karwellu je krajně podezřelé. Myslel si, že se mu možná podaří odhalit spiknutí v armádě ohledně černého prodávání koní za hranice státu. Je třeba být bdělý! Z těch cizinců pak jistě vymámí nějaké informace a pochopitelně i nějaký ten úplatek. Je třeba je řádně prověřit. Jen co odešel dušabej Šíra, povolal rahoži spolehlivého posla, kterého vyslal na lismorrskou hranici, aby přivezl vstupní papíry od družiny. Guzmánovi záměrně nic neoznámil. Občas je třeba odhalit i nějakého nepozorného chábova služebníka! Rahož se usmál a pomyslel si, terak mu bude slušet gadátská uniforma...

Kapitola 8 - Vážné potíže

Družina vyrazila brzy zrána. Guzmán celou cestu neobvykle mlčel. Hlavou se mu honila spousta myšlenek. Moc dobře věděl, že ta nemilá příhoda s koněm mu jen tak neprojde. Ale když bude dostatečně pozorný, tak se z toho možná ještě dostane bez postihu. Ale až bude s družinou projíždět Balchašem, tak se pokusí domluvit s místním zástupcem jabana rozhodovatele, který mu byl zavázaný za jakousi předchozí službičku.

Pozdě odpoledne dorazila družina do Bytoše. Pojedli bošlev, neboť beranina jim již došla a pak šli spát do patra na ty známé prýčny. Rozdělili si hlídky po hodinách a usnuli. Spal tam s nimi i Guzmán. Někdy okolo třetí hodiny ranní zaslechl Lúin, který poctivě hlídal v sedě na prýčně, dusot kopyt. Zaslechl nějaké rozkazy o obklíčení domu, nelenil a vzbudil Gwardita a Šírkéze. Dávali se pečlivý pozor, aby přitom nevzbudili i toho bonzáka Guzmána. Šírkéz poslal ven ďáblíka. Ten okamžitě hlásil, že dům je obklíčen asi dvěma tucty vojáků, kteří přijeli na koních. Vzápětí se ozvalo zabušení na dveře a následovala typická debilní vojenská výzva. "Vzdejte se, ste vobklíčený!". Teď musela družina jednat rychle. Vzdat se a podstoupit zatčení v Mukuru se nikomu nechtělo. Tak do Achránu jim to nevydrželo! Bohové znají,

co už o nich mukurští vědí! No, co alespoň už nemusí stále řešit dilemma jestli bojovat nebo ne! Numští tasili, zbraně a postavili se ke dveřím. Guzmán se mezitím probudil a začal naříkavě družinu přemlouvat, aby se vzdala. "Polib si prdel, hovado! Chcípeš ty chábovče!", zařval na něj Myšilov. Pak chatrné dveře vyletěly z pantů. Ještě jednou zopakoval dušabej Šíra svoji výzvu a když viděl, že na něj družina kašle, dal povel svým vojákům, čardajům. Byl si téměř jistý svým postavením. Měli více jak dvojnásobnou převahu. A potřetí nepřítel se v Mukuru cení. Čardajové vystřelili dovnitř zapálené šípy. "Jauuu, ty svině!", zaječel Lúin a skočil k prvnímu z útočníků. Vzduchem zasvištěl meč a rozsekl prvnímu čardajovi hrudník. Zpěněná krev vystříkla a to byl zároveň i signál k boji. Ostatní čardajové se tlačili na schodech a zbylí jistili dům. Krubrok Krouk v první chvíli nevěděl, jestli se bude bojovat nebo ne a udělal několik kroků mezi vojáky. Ti hned jak viděli, že došlo k boji brutálně hobitího kouzelníka srazili násadami kopí pod schody a snažili se jej svázat, ale to už nahoře tekla krev. Krev chábových vojáků! "Fju, fju", udělal Šírkéz a Gwardit a pomocí kouzla zaútočili na vojáky, kteří stáli venku. "Za Velkou matkul!", zaječel Šírkéz a počastoval dva vojáky bleskovacím kouzlem. Zakolísali, ale nepadli a udeřili šavlemi. Opodál posílal Gwardit nepřátele k zemi nějakým svazovacím zaklínadlem. Nahoře mezitím Lúin a Darlen vyčistili dveře od vojáků a přenesli boj na schodiště. Myšilov se Sekerou s potěšením ubili k smrti Guzmána Makrelu, který do poslední chvíle volal, aby se vzdali. Velící dušabej Šíra byl také mezi mrtvými mezi prvními. Nejprve ho načal Myšilov a pak jej dobil Darlen. Krubrokovi se mezitím podařilo teleportovat se pryč. Mezi čardaji vypukla panika. Chábovi služebníci nebyli zvyklí, že by se jim někdo uprostřed země stavěl na odpor! A teď je nemilosrdně kosili nějakí cizinci takovým způsobem, že to nezažili ani starí veteráni z věčných válek z Čagotajci. Lúin a Darlenem vyčistili schodiště. Všude se válely mrtvolky. Venku se však dostal Šírkéz do kritické situace. Tohle přecenil! Nemohl se ani pořádně soustředit na kouzlení. Šavle nepřátel se mu zaryly do těla a život z Šírkeze vyprchal, tak rychle jako mu jej kdysi Velká matka dala. Gwardit mezitím složil k zemi další nepřátele a pro Šírkéze již nic nestačil udělat. Poslední dva čardajové se pokusili

uprchnout, ale byli dostiženi a zlikvidováni. Družina se vyřítila ven. Začalo svítat. "Všechny podřezat, nesmí zbejt žádný svědek!", zaječel vůdce a sám šel ostatním příkladem. Zajatci se nebrali. "Vezmeme jejich koně a rozeženeme je někde na cestě. Egh si vezme koně po Šírkézovi, už takhle nám ten jeho zatracenej kůň nadělal dost problémů! A jedem, mizíme z cesty a jedem k Choradoru divočinou!", Myšilov vydával rozkazy. Družina se shromáždila, přichystala koně a všichni pobíti byli natáháni dovnitř budovy. "Vůdče, co se Šírkézem?", optal se Myšilova, který právě dobýjel holí hostinského, Darlen. Myšilov si otřel obličej od mozku a krve a pokrčil rameny. "Nic, vobrat a hodit k vostatním. Nemůžeme ho brát sebou". Tak skončil obětavý kouzelník Šírkéz a s ním zmizel i nenahraditelný pomocník družiny, jeho ďáblík. Z budovy vyšlehly plameny a družina opustila hostinec. Asi po směně rozehnali koně vojáků a zabočili přímo na východ do divočiny. Krajina okolo připomínala částečně step, ale byla plná pichlavých křovisek, vysoké trávy a výmolů...

Plápolajícího ohně si brzy všimli vesničané. Nestačili již nic zachránit, uhasili pouze zbytky domu. Rychle byl vzbuzen místní jaban doziratel. Směrem do Mukurgadu i do Balchaše vyrazili poslové z místní chábovy milice. Nepřítel nesmí uniknout! Jaban doziratel byl vyděšený, ale vlastně nemusel mnoho přemýšlet. Hlavní bylo okamžitě informovat jabana rozhodovatele v Mukurgadě a v Balchaši. Pak také musel zajistit všechny stopy a nechal své podřízené vytahat všechny mrtvolky ze spáleniště. Však co nejdříve dorazí Hledači..

Kapitola 9 - Potíže narůstají

"Jede se tady hodně blbě", nazlobeně zasupěl Darlen, když družina musela již poněkolkáté sesednout z koní a poníků. Krubrokův poník si dokonce málem zlomil nohu. Ostatně byl to poník ze vzácného chovu a Krubrok nechtěl, aby se mu něco stalo. Snažil se jej opatrovat jako oko v hlavě. Tohodle poníka si Krubrok koupil v Liscannoru u Atrienn Moskytové za slušnou hromádku zlatých. Což to poník to byl parádní. Hodně vydržel, poslouchal, ale spíše se hodil na přehlídku. Byl totiž celý bílý. Krásný

sněhobílý poník! Vidět jej bylo zdaleka. V této chvíli se však Krubrok nestaral ani tak o barvu svého jezdeckého zvířete, ale spíše o to, aby informoval družinu o tom co se děje v okolí. Naplno využíval svého nového netopýra, který díky své magické podstatě byl schopen bez problémů létat i ve dne. A pro jistotu ho ještě jeho pán zneviditelnil. Netopýr kroužil několik set sáhů nad družinou a do hlavy svého pána vysílal své informace. Po několika hodinách se družina rozhodla opustit divočinu a vrátit se na cestu. Chtěli jet co nejrychleji k Choradoru a s netopýrem v povětrň počítali s případnou časnou výstrahou. Do večera se nic nestalo a družina strávila noc několik set sáhů vedle cesty. Najedli se ze svých železných zásob a po bošlevu jim to přišlo jako neobyčejně chutná pożywatina. Ráno svítilo slunce a a družina se rozhodla vrátit se na cestu. Krubrokův netopýr opět vyletěl do výšek...

Na tomto bístě by asi bylo vhodné, aby se čtenář dozvěděl něco málo o organizaci mukurské armády. Nejmenší jednotkou byla tzv. Župa, kterou tvořilo asi 20 vojáků a velel jí nižší důstojník v hodnosti dušabeje. Pět Žup tvořilo tzv. Jagodu, které velel důstojník - rahož. Pět Jagod tvořilo Zingaj, který spadal pod velení gadáta a konečně šest Zingajů tvořilo Ježgar, kterému velel tzv. velký zarubaj. Číslování jednotek bylo jednoduché. Každý Ježgar, tak tvořilo 150 Žup, které měly čísla od 1 do 150ti a podobně se členily i další nadřazené jednotky, takže jestliže se např. mluvilo o 76té župě dalo se z toho odvodit, že patří do 16té Jagody a do 4té Zingaje příslušného Ježgaru. Navíc v každé vesnici byl přítomen tzv. jaban doziratel, která měl k dispozici několik vojáků z tzv. chábovy milice. Každému městu vládl jaban rozhodovatel, který byl přímým nadřízeným velkého zarubaje. Ovšem platilo nepsané pravidlo, že dušabej 6té župy je více nežli dušabej 112té župy. No, tak si to nějak přeberte, ono to stejně není až tak důležitě.

III. Ježgar se minulý měsíc vrátil zcela zdecimový z věčných mukursko-čagotajských válek. Jeho vojáci museli v poli vytrvat o dva měsíce déle než se původně očekávalo. Vázlo zásobování a přisun posíl a tak byli vystředáni VI. Ježgarem mnohem později. Dobrá polovina z původního počtu tří tisíc mužů byla natrvalo

vyřazena z boje. Část padla přímo v boji, několik jich bylo zajato, ale většina zemřela na následky zranění a epidemie tyfu, cholery a úplavice. Péče o nemocné a raněné byla v mukurské armádě naprosto otěsná.

Vojáci, kteří měli to štěstí a byli vystřídáni byli posláni do města Balchaš, které leželo v samotném srdci Mukuru. Byli po většinu dne zavřeni v kasárnách, kde se měli podrobit dalšímu výcviku, ale morálka byla nevalná a většina pěších chachlojů a jízdních čardajů se prostě někde zašvala, hrála kostky a opijela se alkoholem. Pouze tu a tam se podařilo některému z burgasů nebo dušabejů někoho odlatit a následně zaměstnat nějakou stupidní prací, jako bylo například kopání a následné zahazování jámy, přenášení vody ve vědrech z jedné kádě do druhé, čemuž se říkalo výcvik.

Čardaj Dolwen měl ten den vysloveně smůlu. Dušabej Radloch jej vyhmátl při spánku několik směn po budíčku. Za trest byl ten den poslán společně s dalšími nešťastníky vynášet smradlavý obsah latrín. "Radloch blbej, tendle tejden už je to potřetí co musím tahat kýble se sračkama", začal si stěžovat barbar Dolwen podobně postiženému čardajovi člověku Bašár-bejovi, kterému se říkalo Kulhavec, kvůli starému zranění. "Baš, máš pravdu, aby ho čubka sežrala!", ulevil si i Bašár-bej. Společně táhli dřevěnou tyč se zavěšeným vědrem, ze kterého to co chvíli vyšplíchlo na všechny strany. Věděli, že tahle nevdábná práce jim zabere celý zbytek dne. Stalo se však něco s čím nikdo nepočítal. Dokonce ani velitel celého III. Ježgaru, velký zarubaj Hufgej to nemohl čekat. Okolo oběda se do kasáren přitítil posel od městského velitele, jabana rozhodovatele. Podle obsahu tajné zprávy došlo údajně ke zmasakrování osmnácti žup dušabeje Šíry, která spadala přímo pod mukurgradského rozhodovatele v obci Bytoš. Podle prvních zpráv to měla na svědomí jakási tlupa cizinců. Velký zarubaj Hufgej nelenil, zahodil kuřecí stehno pod stůl a nechal okamžitě vyhlásit poplach. Pak poslal pro jednoho z Hledačů. Hufgej měl dostatek zkušeností, aby věděl co má teď činit. Do své funkce se dostal především díky tvrdosti, kterou proslul během Čagotajských válek. Byl to on, který ještě jako velitel II. Jingaje dokázal prorazit obklíčení u Bodachského jezera a ještě zajmout dva čagotajské náčelníky. První zpráva nehovořila

o tom kolik je vetřelců, ale to nebylo tak podstatné. Teď bylo důležité hlavně zabezpečit cesty okolo Balchaše a poslat vojáky hlídat most přes řeku Chašel a poslat posla až do Achránu. O oblast okolo Mukurgradu se postarají jiní, kteří v tuto chvíli již zprávu zcela jistě také obdrželi. Hufgej poslal na všechny strany několik svých jagod pod vedením rahožů. V Balchaši se v tuto chvíli nalézali i tři Hledači se svými supy. Hufgej je přidělil II., IV a VIII. Jagodě, které měly pátrat na jih od Balchaše. Právě tady se dalo tušit, že se někde v těchto místech budou ti cizinci nalézat po svém odjezd z Bytoše, což prokazatelně byla poslední stopa, kterou velký zarubaj Hufgej měl. Podobná opatření proběhla i v Mukurgradě. Přímou do Bytoše dorazila z Mukurgradu skupina Bdělých, aby ohledala těla a případně něco zjistila. Mezi ohořelými trupy se podařilo nalézt i tělo elf Šírkéze a průvodce Guzmána...

Nurnští zatím švali koně po cestě, pouze Balchaš objeli velkým obloukem. Do města se neodvážili. Hlídkující netopýr okolo poledního upozornil svého pána na přítomnost velkého supa. Hnusného ptáka, který v pravidelných kruzích začal nápadně obléhat družinu. "Asi nás sledují, vůdče", naklonil se Krubrok k Myšilovovi a ukázal mu ptáka na obloze. "Chábovci, podělaný chábovci, neďaj nám na chvíli pokoj", ulevil si vůdče, ale nechal pokračovat v cestě. Krubrok se však rozhodl riskovat a poručil svému netopýrovi, aby na pronásledovatele zaútočil. Neviditelný netopýr se přiblížil a vyvolal blesk, který supu těžce poranil. Netopýr se zviditelnil a začal prchat dolů ke svému pánovi. Na další boj již neměl sílu. Sup se za ním vrhl a těžce jej poranil. Na poslední chvíli to raněný netopýr stihl a sup se k družině raději napřiblížil. Jeho úkol zněl pouze sledovat a jeho pán, jeden z chábových Hledačů již věděl to co potřeboval vědět. Byl to Hledač přidělený ke IV. Jagodě.

Krubrok netopýra alespoň provizorně ošetřil a následně ho opět neviditelného poslal hlídkovat. Možná, že si v tuto chvíli družina ani neuvědomovala jaké má štěstí, že má Krubroka ve svých řadách. Nurnští popoháněli koně, ale odpoledne jim Krubrok opět oznámil znepokojující informaci. Jsou pronásledováni

několika desítkami jezdců, kteří je bez problémů během několika směn doženou. Družina neměla mnoho na výběr. Všem bylo jasné, že dříve nebo později dojde k boji. Rozhodli se pro boj v lese, který je obklopoval. Byl to takový ten mukurský les pichlák. Listnaté stromy daleko od sebe a mezi tím spousta vysoké trávy a křovisek. Tady jistě budou mít více šancí, než na otevřeném prostoru. Zajeli tedy do lesa asi půl míle. Nedaleko spatřili vesnici, ale rychle zavrhlí myšlenku na opevnění se v nějakém domě. V lese se dá snáze uprchnout. Sesedli z koní a poníků a nachystali si zbraně. Krubrok je prostřednictvím svého neviditelného netopýra stále informoval o tom co se děje. "Tak je jich asi stovka, velí tomu nákej chlap, kterej se pořád dohaduje s takovým divným panákem. Ten je voblečený do hnědejších hadrů s kapucí, na mukurský poměry má pěkný boty... jo a jede na příšerně velíkym koni. A vsadil bych pečenou kachnu proti bošlevu, že ten hnusnej sup patří k němu", tlumočil Krubrok vjemy svého netopýra ostatním...

"Džugaji! Narušitelé opustili cestu a uchýlili se do lesa. Sesedli z koní a zřejmě se chystají k vobraně", také chábov Hledač mohl podávat díky svému supovi přesné informace o nepříteli. "Ha, chtěj se bránit. Blázní! Máš sto mužů a jich není ani deset. I když na druhou stranu to chápu. Je lepší padnout v boji, než se ocitnout v kobkách Mukurgradu!", velitel IV. Jagody rahož Džugaj si byl jistý situací. "Dvacet čardajů bude pokračovat po cestě a napadne zločince od východu! Další dvacet vjede do lesa hned a zaútočí od západu", Příslušné Župy se hned rozjely pod vedením svých dušabejů. Navíc rahož Džugaj vyslal i šestici jezdců přímo k družině, aby ji vyzval ke složení zbraní...

Družina stála sešikovaná na zemi, koně uvázali ke stromům. Jako první se k nim přiblížili čardajové z východu. Nebyl to boj, byl to masakr. Během několika okamžiků byli všichni jezdci pobiti. Proti ostřílené družině, která navíc byla nadopována různými těmi čarovnými lektvary, prostě mukurstí neměli šanci. Dva nebo tři odstřelil Darlen, který se mistrně ukrýval v řídkém lese a další padli pod Lúinovým, Sekerovým a Eghovým mečem. Zdatně se přidal i Myšilov se svojí sukovicí. Ostatní se spíše šetřili. Více nemá

tento boj popisovat, neboť by to bylo stále totéž...

"Co to je?! Co to je?! Všichni sou mrtví! To si zodpovíš, Džugaji!", řval vzteklý Hledač na velitele IV. Jagody. "Až se jim dostanem na tělo, tak je rozsekáme jak Čagotajce v Hegajském průmysku! A kvůli pár čardajům snad nebude tak zle!"" odpřel si Džugaj a vztekle se na Hledače podíval. Ten se rozhodl poslat na družinu svého supa, aby je pomocí kouzla alespoň rozehnal...

"Letí, letí na nás", zaječel Rien Gwardit a ukázal na oblohu, odkud se snášel Hledačův sup. Kolem družiny náhle na krátký okamžik vzplál les, když sup zaútočil magickým ohněm. Několik družiníků bylo popáleno, ale na oplátku vetřelce sestřelili. Hledač se mohl vztekem zbláznit. Ale možná, že to pro něj bylo dobře, neboť se tak nestal přímým svědkem zlikvidování další vlny mukurských jezdců, kteří se pokusili změnit tentokrát taktiku a pokusili se družinu postřílet. Došlo tak ke střeleckému souboji, v němž padla většina čardajů z druhé vlny, ale v němž byl také těžce zraněn kroll Egh, kterému šíp probil rameno, takže spadnul následně z koně. Pak do střelců vjel Lúin na koni a když zabil i velícího dušabeje této Župy dal se zbytek nepřátel na útěk. "Kam se to jenom střílel, kde sou ty šipky?", zaklel Rien Gwardit, který se také pokusil zapojit do střeleckého souboje s malou jednoruční kuší, která kdysi patřila vrahovi Joachalenta. Mnoho mu to s ní ale nešlo a tak si na příští nájezd přichystal něco zcela jiného. A to něco jiného nebylo nic menšího než velmi temná magie, kterou slušný mág raději nepoužívá. V temných knihách se toto kouzlo nazývá "vysávání životů".

"Bacht' Dolwene, teď deme do útoku my, napícháme si střeva těch vetřelců na naše kopí", čardaj Bašár-bej se otočil ke svému spolubojovníkovi z 22. Župy IV. Jagody. "No, snad jo. Boj je lepší než vynášení sraček", odpověděl barbar Dolwen a upravil si kožený pás, který mu poutal pochvu na šavli. 22. Župa se přichystala k útoku. Čardajové sklonili jízdní kopí a pod velením svého dušabeje vyrazili do útoku na les, kde se ukrývali Nurnští. I tahle župa tak opakovala předchozí chyby. Místo, aby zaútočili všichni najednou se tak útok mukuřanů rozdrobil a v boji

muž proti mužů neměli chábovi vojáci proti ostřelené a magií podpořené družině šanci...

"...héj, tady se náký vzdávají, co s nima budeme dělat?", zaječel Lúin na vůdce Myšilova, poté co družina odrazila i třetí nájezd, "podřežem je, jako ty vostatní?". "Počkej", zarazil válečníka v brnění vůdce Klabzej Myšilov, druid s holí od krve. "Potřebujem jazyka! Hej, smradi! Jestli chcete, abychom vás ušetřili, tak řeknete, že cháb je svině a žere hovna!", zaječel na prvního čardaje, který se válel na zemi a skuhral o milost. "To nééé, nééé...!", plazil se čardaj. "Lúin napráhl krvavý meč. "Jo, jóóó...!". "Co jo?". "Cháb je svině!"? zhroutil se čardaj. Tímto činem naprosto porřel celou svojí výchovu a své dosavadní přesvědčení. Stejně tak učinil i ten druhý. Zajatci byli svázáni. "Juchajdááá, vodjízďej!", zaječel nahlas Krubrok, který měl "čerstvé zprávy" od netopýra...

"To je práce pro Bdělý, nebo ty parchanty musíme vobklíčit aspoň Zingajem. Jedeme se spojit s vostatníma", zavelel rahož Džugaj, který pochopil, že další útok v tomto terénu nemá smysl. Vedle něj klel Hledač. Ztrátu svého supu bude muset vysvětlit nadřazeným a do toho se mu vůbec nechtělo. Bylo jasné, že situaci oba podcenili, jednali sice podle rozkazu velitele celého III. Ježgaru Hufgeje, ale po prohře se bude hledat viník a Hufgej to jistě na sobě nenechá. Zbytek jízdních čardajů IV. Jagody zamířil tedy zpět k Balchaši...

Kapitola 10 - Do Choradoru!

Nurnští popadli zraněného Egha a zběžně mu ošetřili rány, tak aby mohl jet v sedle. "A vy dva nám ukážete cestu do Choradoru!", oznámil Gwardit oběma zajatcům. "Hu, tam se nesmí! To je svatá země!", vypískl barbar Dolwen a člověk Bašár-bej horlivě přikyvoval. "Na to se ti vysere, prostě ukážete a basta!", odsekl zajatcům Myšilov a výhružně praštil holí do země. "Jo, budete poslouchat nebo na vás pustíme tohohle", přisadil si Sekera a prstem ukázal na Egha. "Jasná věc, a koneckonců už ste stejně řekli, že cháb je svině, vůl, paroháč, smrděj mu nohy, žere brouky, do dvaceti si sral do plenek, teďou mu nudle po bradě, páří se s ovcmem, prdí, krká, no prostě je to dement a z toho plyne, že v tom jedete s náma!",

zahulálal vítězoslavně učenec Gwardit. "...to sme neřekli, to se nesmí", zakňoural Dolwen. "Jo, neřekli a vůbec já sem náhodou bojoval s Čagotajcema a brzo bych to dotáhl aspoň na dušabeje", přidal se se zarputilým výrazem Bašár-bej. "Hele, hele, drž klapačku. Nebyl si tázán. Eště slovo a rozšlápnu ti úsměv. Teď už to na toho fušaje, nebo jak se ta vaše přiblíblá hodnost menuje stejně nedotáhneš. Takže se zvednete, sednete si na koně a převedete nás přes ten most, kerej je támhle v tom lese. Aspoň je to tady na mapě", skončil vůdce rozhovor. Družina chtěla jet co nejrychleji na východ. Následně byl vymyšlen jednoduchý plán. Družinové kouzelníci celou družinu zneviditelní. Zústanou jenom koně a ti povedou zajatí čardajové. Všechno se povedlo. Pouze čardaj Bašár-bej se při tom když spatřil, kterak mu druzi mizí před očima, vyděsil natolik, že začal utíkat. Žádný problém pro Gwardita, který jej kouzlem zastavil a poněkud drsným způsobem uklidnil. Zajatci se již raději ničemu nedivili a poslouchali na slovo. Večer se neviditelná družina uchýlila opět do lesa a brzy ráno vyrazila k mostu. Cestou nepotkali nikoho, což si celkem logicky vyložili tím, že mukurští již všude okolo stačili vyhlásit poplach. Krubrokův netopýr to potvrdil, neboť přinesl informaci, že most přes řeku Chašel je již hlídán vojskem.

Zajatci svůj úkol splnili dokonale a převedli neviditelnou družinou přes most bez problémů. Byl v tom jistě i kus velikého štěstí, neboť vojáci se příliš nedivili různorodé směsici koní a poníků a spokojili se s Bašár-bejovou odpovědí, že vedou náhradní koně pro jednu místní posádku. Přejeli. Bašár-bej s Dolwenem si oddechli. Moc dobře věděli, že kdyby se plán nepovedl, tak je Nurnští odpraví jako první.

"Tfuj tajbl! To slunce pálí jak rozpálený kamna!", začal nadávat neviditelný Lúin. Jako ochrana před vedrem ho neviditelnost rozhodně nechránila. Kdyby byl vidět, spatřili by ostatní vzteklého Páinova potomka, kterak si kostkovaným ušmudlaným kapesníkem otírá čelo. Družina se rozhodla na návrh Darlena Moorheda, že do Achránu se nepojede a že do Choradoru se pokusí dostat od východní strany přes průsmyk, který byl na Dramonově a Wojchredově mapě označen jako Skřetí šavle. Je třeba podotknout, že

Darlen tento plán sice iniciativně navrhl, ale vzápětí to, věren svému zvyku z Moorhedova bratrstva, zase popřel a snažil se hledat jiné řešení. Ale nakonec došlo ke shodě a družina začala celý Chorador objíždět. Zatím toho mnoho neviděli, jen po pravé ruce měli na očích zamlžená skaliska porostlá bujným porostem. Sále neviditelná družina sjela navečer z cesty. Vzhledem k počasí a případné potřeby se rychle zbalit si dobrodruzi hodili na zem pouze deky a určili hlídky. Myšilov a Darlen a přisunuli až úplně k cestě a rozhodli se střídavě bdít a spát, aby družině opravdu nic neuniklo.

"Jau, který nemehlo se to tady zase plete!", vykřikl neviditelný Krubrok toho dne již asi popáté, když se srazil s Rienem Gwarditem, taktéž neviditelným. Neviditelnost kromě jasných výhod, měla pro družinu i temnější stránky. Podat někomu hrnek s vodou například znamenalo poměrně komickou událost. Kdyby na ni bylo ovšem vidět. A vidět byl pouze Bašár-bej a Dolwen, mukurští vojáci, kteří momentálně ovšem byli nuceni táhnout s družinou. Zatím byli rádi, že jsou vůbec naživu. Na družiníky pohlíželi zčásti jako na nepřitele, který musí být za každou cenu potřen, zčásti z nich ovšem měli obrovský strach a cítili k nim takřka posvátnou úctu, neboť byli svědky naprostého rozbití celé IV. Jagody. A navíc se tito podivní cizinci naprosto netajili ani tím, že chtějí proniknout na území posvátného Choradoru! A oba si také uvědomovali, že v okamžiku kdyby utekli a vrátili se ke svým, čekala by je řada nepříjemných otázek a s nejbližší pravděpodobností by oba skončili v upalovací kleci za spolčování s nepřítelem. Cháb nemá rád zrádce! Vyhlídky tedy oba viděli dost černě...

"Tsss", zatřásl spícím Darlenem Myšilov, když se mu podařilo nahmatat neviditelné tělo. Moorhed se posadil. "Slyšíš?", dloubl do něj Klabzej. "Jo". A skutečně po cestě od západu se ozval dusot mnoha koní. "Pronásledují nás", vzbudil ostatní družiníky. kteří tábořili o kus dál Gwardit. Oba mukurští se přikrčili, ale nebylo proč. Oni i koně byli dobře ukrytí v křovinách dost daleko od cesty. "To bude asi VIII. a XII. Jagoda našeho Ježgaru z Balchaše", pronesl do ticha Dolwen a Bašárbej mu přikývl. Za pár chvil dusot utichl a opět se nocí

rozhostilo ticho...

Následujícího dne se Nurnští rozhodli zopakovat starý trik s neviditelnou družinou a Bašár-bejem a Dolwenem jakožto honáky stáda koní. Opět se vrátili na cestu a pokračovali okolo Choradoru k východu. Na cestě nikoho nepotkali a bylo jasné, že poplach byl již vyhlášen všude okolo nich. Kolem poledního je dohnali další jezdci...

"Kurva, za náma je I. Jagoda, nejlepší Jagoda celého III. Ježgaru", zaláteřil Bašár-bej. "Tak víš jak se máte chovat! A pamatuj, že když budou problémy, tak první zařveš ty!", odvětil mu neviditelný vůdce. Jagoda docvála až k družině. Vpředu jedoucí rahož dojel až k Bašár-bejovi. "Dostali ste je! Kde se to stalo?". "... asi deset mil odtud v pustině!", odvětil Bašár-bej neutrálně, neboť netušil zcela přesně na co se ho rahož ptá. Vzápětí mu to, ale došlo. No jistě, mají spoustu koní a dokonce poníků, kteří očividně nepatří mukurským! "Dostali jsme rozkaz odvézt tady ty koně k nejbližší posádce, ale je možné, že se tady ještě několik narušitelů potlouká po okolí!", zahulálal ještě Bašár-bej. Hrál o všechno. "Cože! Co je to za hovadinu, okamžitě se otočte o odvezte ty koně zpátky do Achránu! Kdo váh dal ten pitomý rozkaz! Na ty koně se musej podívat Klášterníci, aby zjistili odkad sou. Co si s nima počnou na stanovišti!". "Rahož ..., rahož Gulšava. ... nás poslal", hlesl Bašár-bej, který si vzpomněl na jméno velitele XII. Jagody. "Tak to uděláte, jak sem vám řekl já. A dám vám sebou jednu Župu! Dušabeji Judlochu, přebíráš velení nad zajatými koňmi a dopravíš je do Achránu!". Bašár-bej ani Dolwen se neodvážili odporovat. Otočili koně a doprovázení novými vojáky se obrátili zpět na Achrán. I. Jagoda ze chvíli zmizela v prachu na východě. Neviditelná družina si oddechla. Vyřídít Župu nebude dělat žádné problémy. K tomu došlo hned poté co osaměl. Útok byl krátký a smrtelný. Druzí se sice opět zviditelnili, ale celá Župa se válela v krvi během několika okamžiků. Do útoku se zapojil i Dolwen s Bašár-bejem a tím se chtě nechtě dali definitivně na stranu Nurnských. Družiníci obrali mrtvolu především o jídlo, které jim již pomalu začalo docházet. Těla naházeli do křolí a koně rozhazovali do všech stran. A pak se opět dali na cestu na východ, když družinové

kouzelníci opět zařídili zneviditelnění. Jeli až do soumraku, kdy se hory po jejich pravici začaly stáčet na jih. Mapa odpovídala! Nurnští museli ovšem upustit cestu a vydat se do divočiny podél hor. Chtěli dojet až téměř k moři, kde byl průsmyk označený jako Skřetí šavle. Trvalo to následující dva dny, ale za noci se přiblížili k místu, kde byl mezi skalami úzký průsmyk...

Krubrok vyslal na průzkum netopýra. Pomocí něj se podařilo zjistit, že průsmyk není prázdný. Byl uměle zúžen, tak aby byl široký pouze asi třicet sáhů a uprostřed stále kamenná věž vysoká dobrých patnáct sáhů. Ta vévodila několika barákům. Byla to věž chábova Hledače! A takové věže stály okolo celého Choradoru. A v každé byl Svatý kámen! Kámen z pórovité horniny, který měl magické schopnosti. Pomocí něj mohl hledač pátrat po širém okolí! A kromě toho byl v každé věži přítomen i chábův Vypalovač. Vypalovač byl vyškolen ve svém umění podobně jako i Hledač v klášteře v Achránu. A ovládal mnoho z temné mukurské magie. Jeho zbraní byla ocelová tyč a čáry! Toho večera byl Hledač omámem opiem, ale přesto mu Svatý kámen odhalil vetřelce. Něco létalo ve vzduchu a a to něco bylo magické podstaty! A rozhodně to nepatřilo mukurským. Tento Hledač momentálně neměl svého supu, neboť o něj přišel v boji s Čagotajci a obřad "Předání" v Achránu bude moci absolvovat až v příštím roce a proto ho nemohl vyslat v ústrety Krubrokově netopýrovi. Položil tedy dlaně na Svatý kámen a jeho povznesená mysl vylétěla do výšek. Našel vetřelce a vyslal k němu ničivou energii! Mrtvý netopýr se zřítíl k zemi. "A sem bez netopejra", smutně oznámil ostatním Krubrok. "Musíme okamžitě zaútočit. Vědí o nás. Tady bez boje neprojdeme!", zakřičel Gwardit a ostatní souhlasili. Nurnští vyrazili k věži. Hledač o nich věděl a společně s Vypalovačem vzburcoval vojáky. Věž byla hlídána celou Jagódou, ale mnoho vojáků bylo roztroušeno v okolí a mnoho jich bezmocně leželo na kavalcích, neboť na ně udeřila epidemie úplavice. Hledač se však ten den cítil silný a mocný, neboť byl zcela pod vlivem opia. Vypadal ve svém plášti a s leštěnou holí v ruce velice mocně a nebezpečně. Vedle něj krácel Vypalovač, který vypadal odlišně. Na sobě měl zvláštní brnění z tvrdé kůže, které mu nebránilo sesílat kouzla.

Oba byli doprovázeni asi deseti vojáky. A tak se střetli!

Rien Gwardit se rozhodl zaútočit svojí mentální silou na Hledače. Svoji oběť ovšem podcenil. Chábův Hledač byl speciálně trénován v duševních schopnostech a odpověděl tvrdě. Gwardit se z bolesti zhroutil k zemi a měl pocit, že se mu každou chvíli rozpadne hlava. Vypalovač vztáhl ruku a zamumlal temné zaklínadlo. Obětoval na něj i část svého života. Ale o to více jej vyvrval z Lúina. Válečník hlesl bolestí, ale běžel dál. Myšilov udeřil psychickou silou, Krubrok blesky a ostatní ocelí! Rozrazili šik nepřátel a všichni chábovi služebníci se váleli v krvi. A v dálce stále čněla kamenná věž a v jejím nitru se zbylí vojáci chystali k obraně Svatého kamene. Zabarikádovali se v posledním patře. Nachystali vřící olej a baňky s jedem...

Družina obrala mrtvé a začala se přibližovat k věži.

A mnoho mil odtud na západě ujížděl od lismorrkých hranic posel se vstupními papíry Nurnské družiny. Šval koně co jen mohl a v každé vesnici jej měnil. Jel do Mukurgradu a spěchal...

Kamenná věž čněla do výšky a zdála se opuštěná. Nurnští se rozhodli nejprve prohledat oba přilehlé jednopatrové domy o kterých usoudily, že se jedná o vojenské ubikace. Rozrazili dveře prvního a ustrnuli. Myšilov byl sice napaden jedním vojákem, ale to nikoho nepřekvapilo. Když mukuřan padl k zemi, naskytl se družině příšerný pohled. Celý barák byl naplněn umírajícími vojáky. Na primivních kavalcích se bez pomoci váleli mukuřští vojáci ve výkalech a zvratcích. Někteří v horečkách blouznili, někteří apaticky hleděli do stropu a jiní možná již byli mrtví. Byl cítit strašlivý zápach. "Bohové", vydechl Rien Gwardit a přiložil si kus pláště k obličejí. "Černá úplavice, to znám. Roznášejte to Čagotajci!", uplivil si Bašár-bej a ustoupil. "Zavřete ty dveře, pak to zapálíme!", vyštěkl vůdce Myšilov a Darlen dveře přibouchl. "Počkejte, já eště prohlídnu ten druhej barák", oznámil Rien, ale to už se Egh, Lúin, Darlen a Myšilov rozhodli vkročit do věže. Egh vyrazil svým tělem dveře a vpadl s tasenou zbraní dovnitř. Nic. Nikde nic. Několik truhlic se zásobami a pak ještě poklop do sklepa a schody

nahoru. Prohlédli sklep, ale našli jen zásoby jídla - hrách, nějaké to maso, fazole a olej. S Eghem v čele začali stoupat nahoru. Další patro, pak další a ještě jedno. Nic. Egh se zarazil, protože ucítil zápach kouře. To nevěstilo nic dobrého. Na chvíli se zarazil a pak přiskočil k poklopu do posledního patra a otevřel jej. "Chrst!", do obličeje mu někdo vyhlídl dávku vroucího oleje. Zasažení byli i ostatní. Egh sletěl dolů a bolestivě zanařikal. Obránci ještě jednou zopakovali svůj trik s olejem a dokonce jeden z nich mrštil poklopem po družinících prudce se odpaňující jed v baňce, po jehož vdechnutí začal Myšilov zvracet krev. Následně však vyběhla po schodech železná "piksla" Lúin, který naprosto chladnokrevně všechny zbylé nepřátele rozmatlal po zdech za podpory Darlena. Všichni se nahrnuli dovnitř, včetně Gwardita, který zanechal prohledávání druhého baráku a přiběhl právě včas, neboť bylo po boji. Nahoru do věže se dobelhal i nadávající a skučící kroll Egh, kterému částečně slezla z hlavy jeho nečesaná kštic. Místnost byla zařízená poněkud lépe. Na stěnách visely koberce a bylo zde i několik kavalců. Všem ale vévodil střed místnosti. Na dřevěném podstavci byl umístěn černý kámen - Svatý kámen. Družina nevěděla k čemu slouží, ale Gwardit a Krubrok vycítili jeho magickou podstatu. Po chvíli dohadování však situaci vyřešil popálený Egh. Kámen shodil ze soklu a postupně ho dokutáel až do sklepa. Jeho týrané duši se rozhodně ulevilo! Druzi se rozhodli jet dál. Nabrali ještě nějaké zásoby a pak se Darlen, Dolwen a Myšilov ujali nechutné práce. Vpadli na "marodku" a bez milosti všechny nemocné postříleli! Nechtěli riskovat, že o nich někdo bude někde podávat hlášení. A ještě něco objevili. Ohradu s koňmi. Na tom by nebylo nic zvláštního. Asi třicet koní bylo bez sedel a byli uvázáni k ohradě. Ale mezi nimi byli i dva obrovští oři! Koně Hledače a Vypalovače. Pocházeli z temného mukurského chovu a místo normální koňské tlamy měli mordu plnou ostrých zubů. Myšilov se rozhodl vlézt do ohrady a všechny koně odřezat. To se mu dařilo až do doby než se pokusil přetnout lano velikých koní. Mukurský oř se vzepjal a zasáhl druida kopytem do obličeje. Myšilov zavyl bolestí a z krvavou tváří se odplazil zpět k ostatním. "Postřílejte je!", hekl a ostatní rozkaz okamžitě splnili...

Kapitola 11 - Pustina

Družina vjela do Choradu! Někteří si ještě vzali náhradního koně a nabrali si něco ze zásob mukurské armády. A také si ošetřili rány z boje. Kroll Egh se necítil již několik dní dobře. Jeho rány se odmítaly hojit. Naopak na několika místech se mu ve šrámech usídlily velké boláky plné hnisu. Egh si ta místa poléval kořalkou a hojně pil medovinu. Ale jeho rány byly stále zanícené a citlivé.

Jeli na koních vysokou ostrou travou, ve které byla spousta pichlavého trní a co chvíli se k obloze vznášela mračna malíčkových bodavých mušek. Koně kteří cválali až po břicha v trávě na sebe nachytali spoustu obrovských klíšťat a jiného obtížného hmyzu. Co chvíli některé zvíře bolestně zaržálo a nepokojně pohodilo hlavou. Krubrokův překrásný bílý poník byl celý špinavý a břicho měl rozdrásané do krve. Tak jeli až do večera. Ležení rozbili na stejné nehostinném místě. Odstrojili koně a vytáhli houně. Rien Gwardit si pečlivě nejprve vytrhal trávu na jednom místě, neboť věřil že ho to ochrání před hmyzem. Místo na zemi si pak vystlal houní. Přes sebe natáhnul deku a kolo hlavy si omotal tenký hadr. Lúin když zjistil, že jeho kůň má obsypané břicho nafouklými klíšťaty, tak je začal strhávat a krvavé boláky, které po nich na kůži zůstávaly, se snažil odstranit mečem. Skončilo to celkem logicky kopancem a modřinou na válečnickově rameni. Inu, v okamžiku když Lúin dělal něco jiného, než bojoval, projevoval dosti omezené rozumové i praktické schopnosti. Ovšem jako bijec představoval v současnosti hlavní článek Nurnské družiny a to bylo rozhodující.

Egh se dopotácel do křoví a začal zvracet. Ten den již poněkolkáté. Boláky na jeho těle začaly pukat a páchnout. Kroll, jinak chlap jako hora, se cítil strašně slabě a podlamovaly se mu nohy. Sotva se dopotácel zpátky. "He..., he..., hele Kl..., Kl..., Klabz..., Klabz..., eji. Je, je, je mi, mi bl..., blbě", zanařikal kroll v ležení. Klabzej před ním poodstoupil, neboť i jeho udeřil do nosu strašlivý zápach (a to Myšilov žil jednu zimu s prasaty v jedné místnosti!), ale pak k Eghovi přistoupil a téměř se zájmem si prohlédl jeho rány. "To je dost zlý, kdes k tomu přišel?". "No..., no..., na Gr..., Gr...Grodu př..., př..., přece", odvětil Egh.

"A proč si nic neřek, sakra! Máš to rozlezlý úplně všude. Co když je to nakažlivý!?" "Já..., já my..., myslel, že to to to ro..., ro..., roze..., rozeženu me..., me..., mééé..., medovinou", provinile hlesl kroll. "Hovno, debile! Darlene pocem, pod' se na to taky podívat", houhl vůdce na hraničáře, který o kus dál chroustal obilnou placku. "Tfuj, to je smrad! Sis Eghu nadělal do kalhot?". "No..., no..., to..., to taky", Egh klopil uši a tvářil jako by tady nebyl. Darlen si prohlédl boláky. "Hm, to znám, to sem měl před tejdnem taky", oznámil naprosto klidně a valil přitom modré bulvy. "Cože, cože si měl? A proč si to neřekl?", vyjel na něj vztekle Klabzej. "Sem si to vyléčil, no". Druid si sedl na zem a přikryl si hlavu dlaněmi, načež si hlasitě povzddechl. Pak vstal, zašátral v tlumoku a vytáhl několik lektvarů a nechal je pod dozorem krolla vypít. Boží, vědí co by s tím byl medovinový samoléčitel schopen provést. Pak jej poslal spát a rozdělil mezi ostatní hlídky.

Na Chorador padla tma. A nakonec ustalo i věčné otravování hmyzu, takže většina družiny usnula. Bděla vždy jen hlídka, která si zvláště v těchto končinách dávala pečlivý pozor na to, aby neusnula. Dávno byla pryč doba, kdy si hlídka dovolila spát, v čemž vynikal zvláště nepřítomný hobit Dyni Longodon. Krubrok Krouk pozoroval nebe nad sebou a snažil se počítat hvězdy. Pak ho to přestalo bavit a začal si přepočítávat všechno jídlo, které měl v baťohu a o celé proceduře sepsal seznam:

			Zasoba
železna	-	4ry krat	Placka
obilna	-	7dum krat	Hrašek
		-	2krat
pytlik			Fazule
		-	3krat
pytlik			Sušene
mjaso	-	asi 2dny	Uzenka
		-	3krat
		-	Jabko
		-	6krat
			Mouka

saček	-	2krat
		Kořal
ka	-	2krat
		flaška
		Voda
	-	šlus

Nad poslední položkou se hobit zarazil a zamyslel. "Krucí to budu někomu zítra muset říct o vodu". Pak ale mávnul rukou a chystal se vzbudit dalšího. Jeho ucho však zaslechlo bolestivý nářek. Krubrok vstal a ve křoví našel zhrouceného Egha. "Auuu, auuu", naříkalo krollisko a Krubrok okamžitě poznal, že situace je vážná. Vzbudil Klabzeje a Darlena. Ti se sklonili nad Eghem a obětovali veškerou duševní sílu a schopnosti, které pochytili v hraničářských kurzech, když zrovna dávali pozor. Eghovi se ulevilo a upadl do do neklidného spánku. Občas blouznil. Nakonec přišlo ráno. Darlen i Myšolov ještě jednou zopakovali noční proceduru. Konečně! Krollovy boláky se začaly zacelovat. Egh však byl schopen maximálně pomalé chůze. O jízdě na koni vzhledem ke krvavým opruzeninám nemohla být řeč. Dosti nepříjemná situace na takovém místě.

Uběhlo dopoledne, družina zdálky minula Chaledovo jezero, kde alespoň rostly nějaké stromy, ze kterých Darlen vyrobil primitivní nosítka mezi dva koně, kdyby se Egh opět zhroutil. Snažili se mířit k Chaledově hrobce, kde by možná byl k nalezení průchod k Černé knihovně. Alespoň to tvrdil Dramon ve svých papírech. Ačkoliv byl den, začala na Chorador padat náhle tma. Těžké mraky nevěstily nic dobrého. Zvedl se vítr...

Již delší dobu sledoval družinu neviditelný pronásledovatel. Letěl z Karbachu, strašného města z dávnu minulosti. Ten pronásledovatel byl jeden z chábových Přizračných, ohavný služebníček temna. Letěl na mršákovi, zlé nestvůře, které vychovávali v Achránu z vajec divokých Krahujců, jejichž vejce hledali chábovi služebníci v dalekých pustinách v Mrazivých horách. Samotný Přizračný byl člověk z masa a kostí, ale moc mu dávala temnota a síly záhrobí. Přizračný neměl zrak. Oči mu byly vypáleny při obřadu zasvěcení v Achránu. I přesto

však viděl lépe nežli normální smrtelník. Byl schopen "vidět" i věci, které jiní nevidí...

Nurnští se velmi pomalu blížili nehostinnou krajinou k Chaledově hrobce. Uprostřed pajdal Egh, kterému však již začalo být lépe. A pak se to stalo. Vzduchem prolétl oheň a vybuchl mezi družinou ve žlutočervených jazycích. Koně se vzepjali a někteří družiníci se neudrželi v sedle a dopadli do trávy. Na obloze se zjevil chábův Přízračný na mršákovi. Letěl vysoko v bezpečné vzdálenosti od družiny a ze své hole sesílal oheň. Družina se rozprchla po okolí. Někteří se pokoušeli střilet, ale nikdo nedostřelil. Všude vládl zmatek. Někteří družiníci byli již notně popáleni. Gwardit sesílal zaklínadla, ale příliš soupeři neublížil. Přízračný však neměl ve své holi Síly neomezené množství a již se chystal odletět, aby podal zprávu v Karbachu, že vetřelci byli nalezeni, když tu náhle zjistil, že to nebude jednoduchá věc. To kouzelník Krubrok Krouk, hobit, se odhodlal k šílenému činu. Teleportoval se na mršáka hned za Přízračného! A snažil se ho strhnout svými hobitůma rukama k zemi! Celá družina lapala po dechu, když to spatřila. Přízračný se začal bránit holí a rubal hobita do krve, ale ten se stále snažil jej shodit. Jeho síla však byla příliš malá, aby se mu to podařilo. Hobit však naštěstí měl vymyšlený i únikový plán. Sice riskantní, ale měl. Když poznal, že se mu dílo nezdaří, lokl si z připravené lahvičky a proměnil se v mlhovinu. Buch, buch, buch, dopadly na zem hobitovy věci. V baťohu se mu rozmátl spousta flakónků a olejů, ale Krubrok samotný se ve své nové formě dostal na zem bezpečně. A v dále pomalu mizel Přízračný na svém mršákovi pronásledován sprškou šípů.

"Ty magore! Co tě to napadlo?", přiběhl k právě se objevivšímu nahatému hobitovi Gwardit. "Škoda, nevyšlo to", křenil se Krouk a rukama si zakrýval rozkrok. Ostatní družiníci mu pomohli nalézt šaty a přátelský jej poplácávali po zádech, přičemž kroutili hlavami. Bašár-bej významně kouknul na Dolwena. Panečku! Ti ke kterým se nedobrovolně přidali, toho opravdu spousta uměli. Odvážní chlapíci, tihle Nurnští!

Kapitola 12 - Chaledova hrobka

Následujícího dne se družina ocitla u Chaledovy hrobky. Obrovská stavba, tvarem připomínající pagodu se rozprostírala v travnaté kotlině. Byl to čtvercový monument, jehož každá strana měřila dobrých sto sáhů na délku a výška dosahoval ke čtyřiceti sáhům. Celé to bylo postaveno z obrovských kamenných kvádrů, popsaných ohavnými runami. Nikde se nic nepohnulo. Nurnští si tu stavbu mnoho neprohlíželi. Chtěli se dostat dovnitř. Nakonec našli kvádr, který byl umístěn jinak, než-li ostatní. Byl vztyčen podélně a mezi něj a ostatní stěnu se dalo prostrčit ostří nože. Nastalo obvyklé dohadování o způsobu otevření. Takový Darlen chtěl například vyškrábat maltu ze spárů a pak okolí kvádru rozebrat. Krubrok Krouk začal sesílat otevírací zaklínadla, ale neuspěl. Nakonec se Rien Gwardit rozhodl zarisovat a teleportoval se do neznáma přímo za kvádr. Uspěl a mohl tak ve světle své lucerny spatřit přímou chodbu i rozšířené místo. Sem, ano sem se ten kvádr dá zasunout a jistě jej pak bude možné obejít. Zajímavé bylo, že nikoho nenapadlo pokusit se prostě ten kámen zatlačit dovnitř, ale únava dobrodružova bývá někdy veliká. Gwardit se teleportoval opět ven a zděsil ostatním co viděl. "Tak vlezem dovnitř a pokusíme se najít tu chodbu do knihovny", rozhodl vůdce. "Chtěl bych jenom upozornit, že nemám vůbec žádnou vodu", připoměl se Krubrok Krouk. "Já taky ne", ozval se další. Bylo rozhodnuto, že se Darlen s Gwarditem se vrátí nabrat vodu k Chaledovu jezeru. Myšilov byl navztekaný, ale nedalo se nic dělat. Bez vody se nelze obejít. Cesta pro vodu a zpět trvala sedm hodin a byla do značná ztráta.

Ve městě Karbach, kam mezitím doletěl Přizračný se nic nedělo. Pak však Přizračný předstoupil před vládce tohoto proklatého města a přednesl mu co viděl. I povstal Velký Přizračný, Chugaj Machracký a kázal ostatním Přizračným, aby shromáždili Ghoully, Prostomasé, Churavce, Stažence a Rohovce a pak se vydali vstříc vetřelcům, kteří pronikli do Choradoru.

A to nebylo všechno. Ten den dorazili na hranice Choradou do míst, kde se Nurnští probili přes věž se Svatým kamenem i Bdělí...

"Ták hej rup!", zahulákal Beryl Sekera a družiníci se opřeli do vstupního kvádru. Podařilo

se! Vstup do nitra hrobky byl volný. Na družiníky se sesypalo něco prachu a do nosů je udeřila zatuchlina. Družina přivázala koně a sebrala z nich všechny cennosti, neboť tušili, že je také možná již nikdy neuvidí. Vnitřek hrobky byl vystaven z černých kvádrů, které byly popsány zlým písmem. Někdo by možná prohlásil, že se jedná o úchvatnou stavbu. Záleží na tom, z které strany se na to díváte. Nurnští prošli chodbou asi třicet sáhů a ocitli se přede dveřmi, které vyrazili. Byla to doba hrubé síly. Vnitřní prostory hrobky byly vysoké nejméně pět sáhů a skládaly ze z relativně širokých chodeb. Cesta vedla okolo hrobky a stále se přibližovala ke středu. Hrobka byla stavěna otroky a zajatci a již mnoho let do ní nikdo nevstročil. Chaledova hrobka byla naprosté tabu a nikoho by nenapadlo do ní vstupovat. Její stavitelé či spíše ti, kteří ji navrhovali se přesto chtěli pojistit, aby do ní nikdo neproniknul. Všude byly nalíčené pasti, zvláště hluboká propadla, do kterých za staletí natekla voda a bahno. Na dna těchto propadel umístili mukurstí věčné strážce z řad nemrtvých, obrovské beznohé zombie. Jejich pařáty zle pocuchaly Beryla Sekeru, ale ostatní jej včas vytáhli. Nurnští neměli s těmito soupeři nějaké vážnější potíže, ale neustále zdolávání překážek značně vyčerpalo družinové kouzelníky, Gwardita a Krubroka. "Potřebuju si odpočinout", začal si stěžovat Rien, ale odpovědi mu bylo Myšilovovo tvrdé "ne". Nakonec k odpočinku dojít muselo. Některé prostory hrobky měly celé stěny "potažené" kostrami v okovech. To byli bývalí stavitelé, které mukurstí obětovali svým božstvům. A právě v takovéto nehostinné místnosti si po jednom boji již byli nuceni odpočinout i přes vůdcovy protesty. Hobotrpaslík a slavný nurnský bijec, syn Páinův, Lúin Nórienský si ještě před tím než usnul v pancíři na kus ušmudlaného papíru napsal:

Vstoupili sme dovnitř asi v poledne. Sekera hnedka sletěl do propadla. Rubli sme jednu zombii. Pak sme šli dál. Bylo tam další propadlo a do něj sletěl zase trindindolskej, když se snažil holí prořukat podlahu. Jo, a potom se druidskej hyperprostořil na druhej konec a navázal tam lano, tak sme po něm ručkovali. Takže sem dolu ještě sletěl já a Krubrok Brouk. Měl sem bahno úplně všude, to svinstvo mi nateklo i za košili a spodky. Jo, a taky všichni, kdo nosej v hlavě magický

bahno, jako je Gwardit, Brouk, Myšilov a Moorhed, tak vo něj přišli, ponívaď to z nich vysála ta vohromná zombie. A pak to konečně přišlo! Pořádná rubačka! Ze stěn se vodlepili duši. Fúj! Byli hnusný a takovej mukuřan Bašár-bej na ně málem zakukal stejně jako Egh. Jenomže ten si za to může sám. Protože si nechal brnění na koni a šel si jen tak v košili. Že je prej vopruzenej a bolí ho tělo. Pch! Já sem pořád v brnění vod hlavy až po paty a žádný vopruzeniny nemám. No, a nakonec sme to vyrubali a vobjevili sme schody nahoru. Jenomže to už si trindindolskej palič stěžoval, že už nic nevykouzlí a že nejde dál. Tak sme si teda museli ustlat tady mezi těma kostma. Fúj tajbl. Sou tady třeba i celý koňský kostry. Myšilov pořád bádá nad tím, jak se sem dostaly. Mě je to úplně šumafuk, prostě tady sou.

Lúin odložil papír a okamžitě usnul. V noci bylo některým dobrodruhům, kteří byli zasaženi v posledním boji špatně. Zvraceli krev. Ale ráno všichni vstali odpočatí a dokonce i poraběný Bašár-bej se po Klabzejově zákroku cítil lépe. Družina se sešikovala u schodů.

K hrobce však dorazil i někdo jiný. Přizračný z Karbachu, který vedl své nemrtvé, ti se lačně vrhli na ustájené koně a poníky a rozervali je na kusy. Přizračný nezasahoval. O koně tomuto služebníkově temna nešlo. Šlo mu o vetřelce a o splnění přikazu Velkého přizračného. Ostatně ten měl dorazit každou chvíli. A dorazil...

Družina vyrazila po schodech vzhůru. Schody se všelijak klikatily a proplétaly mezi kamenými bloky. Nakonec to byl Lúin kdo jako první vkročil otevřeného prostoru. A za ním i ostatní. Mihotavé světlo lucerny ozářilo ztichlé prostory. Světlo se odráželo od stěn a v jeho svitu spatřili družiníci veliký kamený sarkofág. "Jo, jo, sme asi na místě", tiše podotkl Rien Gwardit. "Tak se na tu rakev podíváme pěkně zblízka", řekl Krubrok Krouk a pomocí jednoduchého kouzla se přenesl na sarkofág. "Poč...", chtěl ho zarazit Klabzej, který si první všimnul faktu, že v místnosti kromě družiny stojí i tucet černých soch. Kdyby měl více času si je prohlédnout možná by v těch sochách poznal, že se jedná o druidy. Ano, byly to do kamene stvořené podoby starých armidenských druidů. Jenomže Myšilov ten čas

neměl. Sochy se pohnuly a napřáhly své kamenné zbraně. Bývalý příslušník mukurské armády Bašár-bej vyjekl strachy a začal se sápat nahoru na sarkofág za Krubrokem. Hobit mu našťestí pomohl rychle nahoru, ale i tak stačil jeden kamenný druid mukuřana ošklivě poranit na noze. Ostatní se mezitím sešikovali do obvyklé bojové pozice. Rien Gwardit zakouzčil. Místnost ozářilo bílé světlo a některé sochy se rozlétly na kousky. Opravdu pěkný příspěvek trindindolského mága do bojového snažení družiny! Pro ostatní však boj nebyl zdaleka tak lehký. Zvláště Beryl Sekera byl zasypán mnoha ranami a byl přinucen stáhnout se až na schodiště. Barbar Dolwen byl na pokraji umrtí, ale ostatní se nakonec se strážci sarkofágu vypořádali se ctí a družina opět triumfovala. Před družinou ovšem nastal jiný problém. Bylo potřeba nějakým způsobem otevřít sarkofág z kamene. Měl na výšku dobré tři sáhy a víko vypadalo bytelně. Družina měla k dispozici pouze lana a sílu svých paží. Navíc panovala silná obava co se stane, až bude víko odděláno a svrženo dolů. "Připravte se k boji. Je dost možný, že ten Chaled straší i po smrti. Podle těch spisků žil na normálního smrtelníka dost dlouho", varoval všechny vůdce. "Buch", víko spadlo dolů a rozlomilo se na několik kusů. Když se usadil prach odvážil se nahoru elf Gwardit. "Ták co? Sou tam prachy?", zaječel na něj zespodu Lúin. "Počkej, neřvi na mě. Nejdřív se musím porozhlédnout", odvětil mu zpátky trindindolan a asnažil se zorientovat. Měl obavy. Nic se, ale nepohnula a tak slezl dolů. Pravou nohou šlápl na kostru. Trošku to zakřupalo. Gwarditovi se orosilo čelo. Nic. Stál u kostry, vedle níž se válelo několik věcí. A pod nohama mu křupal prach. Zlatý prach! Gwardita však zajímalo něco jiného. U kostry, která spočívala na zlatém prachu se válela šavle a hůl. Obojí bylo zdobené a Gwardit zkušeným okem dobrodruha vycítil okamžitě vzácnou podstatu nalezených předmětů. Popadl oba předměty a kouzlem se přenesl mezi ostatní. "No, to bychom měli a teď se musíme pokusit nalézt propojení mezi Chaledovou hrobkou a Černou knihovnou, jak vo tom psal Dramon v tom svym papíru", zamudroval Darlen Moorhed a jal se zkoumat stěny. "Hele, vy dva mukurský", obrátil se na Dolwena a Bašár-beje, Lúin, "co vo tom víte?". "Jo, jo, jo co, co, co, vo, vo, vo to..., tom ví..., ví..., víte?", přidal se i Egh. Bašár-bej pokrčil

rameny a Dolwen pípнул své oblíbené "to se nesmí!". "Jestli vám to můžu přetlumočit, tak voba věděj úplný hovno!", vložil se do debaty absolvent trindindolského učiliště elf Rien Gwardit. "No, to sem si mohl myslet! Co taky může vědět nákej čabaj!", ulevil si vůdce. "Čardaj, čardaj", zamumlal Bašár-bej v odpověď, ale nikdo ho neposlouchal. Družina se rozhodla pokusit se důkladně celou Chaledovu hrobku prohledat i kdyby to mělo trvat třeba týden. A tak hledali a hledali a hledali. Zkoušeli to všelijak, proklepávali zdi, malovali si náčrtky a pak se družinové kouzelníci dokonce pokoušeli na vytipovaná místa hyperprostorovat, ale odnesli si ze svých pokusů pouze boule a šrámy. Nebyla to špatná taktika. Chodba z Hrobky do Černé knihovny skutečně existovala, ale pro toho kdo neznal její umístění bylo takřka nemožné ji odhalit. "Prdíme na to, dojdeme tam podle mapy", rozhodl po dlouhých hodinách pátrání nakonec vůdce. "Jo, ale chtěl bych jenom upozornit na takovou maličkost. Před vchodem na nás čekají!", oznámil ostatním Krubrok, který se v čase marného hledání odvážil zneviditelně vyjít před hrobku. "Co, cože?", utrl se na něho vůdce. "Je jich docela dost a velí tomu takovej dost nepříjemný chlapík. No, vlastně dva chlapíci. Sou to takový chlapíci, kerý se nápadně podoboj tomu co na nás plival ten hoveň ze vzduchu a co sem se ho svym marnym hrdinstvím pokoušel sundat dolu", pokračoval Krouk jakoby nic a šťoural se při tom v nose. "Jo, takže jako se budem muset probít, no to je dost blběj, protože sem dost unavenej a nedokážu si teď ani vykouzlit stoličku, na kterou bych posadil ten svůj unavenej zadek", posteskl si Gwardit. "Takže si ještě pořádně všichni vodočinem a pak na ně vlítmem. Myslim, že voni se sem bojejt taky, takže tu zatím sme docela bezpečný. Jenom mě šťve, že sme přišli vo koně a já vo Turbana", rozhodl vůdce. Turban byl Myšilovův legendární kůň, který dovedl vyvinout neobyčejnou rychlost. Pocházel z bláznivého Adeodátova království a někteří družiníci (či spíše všichni) o něm říkali, že má šest nohou.

Jak si naplánovali, tak udělali. Spánek bylopravdu posilující, zrovna tak jako láhev kořalky, kterou se posilnil trpaslík Sekera. Už se družina chtěla pokusit opustit hrobku, když se stala taková věc. Inu, družině se stala taková věc.

Nebo nestala se jí taková věc, ale zkrátka musela hlídat koně. Nebo nemusela hlídat koně, ale zkrátka ji potkalo takové štěstí v neštěstí. Že musela hlídat koně. No tak, už toho nechám... promiň Gwardite (pozn. aut.).

Velký Přizračný, samotný Chugaj Machracký, strážce Karbachu a jeden z členů početného rodinného klanu Machraků, kteří ovládali Mukur již několik dlouhých staletí dorazil k Chaledově hrobce na mršákově. Byl pánem celého Choradoru. Železnou vůlí vládl svým podřízeným, obyčejným Přizračným. Od ostatních Přizračných se lišil tím, že měl normální zrak. Vystudoval v Černé knihovně a jako Machrak měl přístup i k těm nejtajnějším pergamenům, svitkům a knihám. Studoval dokonce i devět svazků knihy Bolesti. Toto dílo se podařilo chábovým služebníkům ukořistit daleko na východě v tajemném Guchradoru před mnoha desítkami let.

Zběžně vyslechl hlášení svého podřízeného, pohrdavým pohledem přešel rozsápané mrtvolý koní a pak se zamyslel. Uvědomil se, že musí dostat ty vetřelce pryč z hrobky. Měl k dispozici značnou přesilu ve svých nemrtvých, ale s těmi do hrobky nemohl. Síly, kterými byla kdysi hrobka vystavěna byly příliš nezkrotné a neprobádané a Chugaj Machracký si nebyl jist co by se stalo poté co by vstoupily dovnitř. Nechtěl ani příliš dlouho čekat. Vždyť pobyt vetřelců v místě posledního odpočinku mocného Chaleda by mu na autoritě před chábem v Mukurgradě mnoho nepřidal. Byl sice jeho vzdálený příbuzný, ale záhadná úmrtí byly mezi Machraky celkem běžnou věcí. Nakonec se odhodlal k riskantnímu činu. Načrtl do vzduchu magickou formuli a upřel svoji mysl na hrobku. Trvalo mu to několik směn, než se jeho vůle opět rozmlžila. V hlavě cítil tupou bolest, ale věděl co chtěl. Určil přesně místo, kde se narušitelé nacházejí. Předal rozkazy podřízenému Přizračnému, zlehka vyvolal obranné kouzla a pak zmizel...

"...juj, hele, tý jóóó. To teda čumim. Hele, Myšilove někdo tady je a vejrá...,, teda kouká na nás", vystrašeně vykvikl Beryl Sekera a upustil na zem čutoru s kořalkou. Klabzej Myšilov se otočil a spatřil v rohu postavu, které si pomalu prohlížela celou družinu. Chugaj Machracký,

Velký Přizračný, držel v rukách dlouhou hůl a na sobě měl podivné roucho. Jeho konce sahaly až k patám a byly pravidelně zatíženy podivnými železnými koulemi. "Dobřej vohoz, fakt. To by mi podlo do šatníku", pomyslel si Rien Gwardit v rychlosti, ale pak raději zaujal obranné postavení. "Tak tedy soudím, že ty jsi vůdce těchto lidí?", otočil se Chugaj na Myšilova. "No..., no..., a co?", opáčil Myšilov a soustředěně pozoroval bláto na svých druidských sandálech. "Neptám se vás, proč tady jste a co pohledáváte na svatém místě a znesvěcujete místo tak drahé mukurskému národu, přišel jsem vám učinit nabídku!", Chugaj upřeně pozoroval Klabzeje. "Hm, jakou?", opáčil druid a prsty mu nervózně bubnovaly po holi. Nesnášel takové vyjednávání, bolel ho z něj žaludek. "Zaručuji se vám, že budete moci svobodně opustit Chorador a vrátit se odkad jste přišli. Tedy kromě těchto dvou!", Chugaj šlehl pohledem po Dolwenovi a Bašár-bejovi. Oba se okamžitě stáhli do kouta a mlčeli. "Záruky, jaký máme záruku?", opáčil Gwardit. "Nemluví s vámi, pane. Mluví s tady s vaším vůdcem, kterého jistě všichni posloucháte a který má zajistit vše pod kontrolou a jehož slovo je pevné jako skála, že?", Chugaj mluvil vznešeně a zdálo se, že i moudře. V duchu však kolísal, cítil nebezpečí. Bylo mu jasné, že ti kteří dokázali proniknout až sem nebudou žádní jelimani. Jeho zrak klouzal z jednoho družiníka na druhého a snažil se odhadnout možnosti jednotlivých dobrodruhů. "Hm, jasně že je pevný jako skála. To si piště vážené pane, ale potřebujem si to rozmyslet. Vono věřit někomu v týhle zemi je pěkná blbost. Vostatně by mě zajímalo, co je s našima koňma?". "Inu malá nehoda, mí služebníci se prostě neudrželi. Prostě se ty koně ocitli na nepravým místě v nepravou dobu", mukuřan se ušklíbl. "Jo, myslel sem, že máte vše pod kontrolou a vaši služebníci vás poslouchají", druid Myšilov se snažil přejít do protiútok. "Mí služebníci prostě měli hlad, kručelo jim v žaludku. A nemusíte pochybovat o tom, že mě poslouchají! Prostě jsem jim dopřál takový malý předkrm před hlavním chodem. Pakliže se ovšem nedohodnem!". "Tak my se poradíme a přidejte se zeptat za chvilku". "Ale jistě pánové, těšilo mě!". Chugaj zmizel.

"Nevyjdou. Určitě ne dobrovolně. Hrobka je obklíčena. Neuniknou! Chodbu určitě

nešli! Je jenom otázkou času, kdy budou muset vyjít. Ale my nesmíme čekat! Svaté místo nesmí být déle znesvěcováno! A proto běž a zeptej se jich jak se rozhodli. A když nevyjdou, tak odprav některého z nich. Pak unikni zpátky. Takhle je dostaneme všechny!". Tak kázal Velký Přizračný, Chugaj Machracký, svému podřízenému, obyčejnému Přizračnému. Ten si vyvolal několik ochranných kouzel a pak zmizel na rozkaz v hrobce...

"Hajzl! Auuu... bolí to!", klel Lúin a cpal si do otevřené rány kus hadru. U jeho nohou ležel mrtvý Přizračný, který na něj poté co se s družinou nedohodl, zaútočil. Útok znásobený čáry byl drtivý. Pronikl Lúinovým pancířem a zle mu potrhál žebra a vnitřnosti. Únik se mu však již nepodařil. Družina byla rychlejší a na místě útočníka ztrestala.

Velký Přizračný poznal co se stalo. Na životě jeho podřízeného mu nezáleželo, ale vetřelci byli stále uvnitř. Dlouho se nerozmýšlel a teleportoval se zpět do hrobky. Boj byl krátký, ale krvavý. Kdoví, jak by to vše dopadlo, kdyby Chugaj v rozhodující chvíli neklopýtl a stačil by vyvolat některé ze svých temných zaklínadel. To se mu však nezdařilo a tak padl k zemi rozsekán a spálen na kusy. "A máš to, chábovče! Nakopali sme ti prdel!", ulevil si Sekera. "Jo, ten už nás téma svejma moudrejma kecama vobtěžovat nebude", uchechl se i Lúin a pro jistotu mrtvole ještě rozdrtil hlavu okovanou škorň. Udělalo to takové malé "křus". Rien Gwardit okamžitě z mrtvolý stáhnul plášť a oblékl si jej na tělo. Pranic mu nevalil jeho značně umolousaný stav. Krubrok se zmocnil Chugajovy hole a ostatní si alespoň posbírali své věci. "A teď ven. Ale vopatrně!".

Družinu udeřilo do očí denní světlo. Zbraně měli připravené. Očekávali tuhý boj s nemrtvými. Nestalo se však. Temní zplozenci černých kouzel po zabití "svých" Přizračných nezmohli na nic, pouze bezcílně bloumali po okolí Chaledova lože. Nurnští je pobili. Pouze dva mršáci, kteří patřili oběma Přizračným kladli odpor, ale s tím si družina poradila. Cesta ke Gološgradu a Černé knihovně se zdála být otevřená...

Kapitola 13 - Černá knihovna

Slunce páliło a rozpalovala zbroje nurnských poutníků. Ostrá tráva dosahovala místy až k oblíčkům a nepříjemně zraňovala. Darlen Moorhed si vytřel krev z oděrek a zahleděl se do dále. "Jedou, jedou na nás!", vykřikl elf a ukázal pravicí před sebe. Zdálo se, že družinu pronásleduje vytrvale směla. Ale nebylo tomu tak. Skupina Bdělých již několik dní pročesávala kraj Choradoru. Chábovi Bdělí! Chábova prodloužená ruka! Vynořovali se na svých ohavných koních a rozsávali teror po celém Mukuru. Byli využíváni především proti vlastnímu obyvatelstvu. Vždyť nepřítel je všude a čas od času je potřeba to obyvatelům připomenout! Byli to právě Bdělí, kteří prováděli tajné operace nazývané Paličády. Teď však dostal vůdce Achránské skupiny Bdělých Raduš Čekatel jiný úkol. Měl polapit vetřelce, kteří pronikli do Choradoru. On a jeho pět mužů, Zasvěcenců se teď přibližovalo k Nurnské družině. Dostanou je! O tom Raduš nepochyboval. Ale pochybovat o tom měl...

"Rojníci, rojnici", zakřičel Myšilov a dobrodruzi se roztáhli do stran. Střelci natáhli tětiny, bijci tasili a kouzelníci se postavili dozadu. Darlen Moorhed držel napjatý luk a tiše počítal. Pak vypustil šíp. Jeden z jezdců se zřítíl z koně s prostřelenou plící. Pod dalším zastřelil Moorhed koně. Vůdce Raduš se zřítíl k zemi a snažil se vyprostit nohu ze třmenů. Jeden z Bdělých stočil koně a snažil se svému vůdci pomoci. Moorhedův šíp mu probil lebku. K Radušovi se přitíhl Lúin a prosek mu krk. Ostatní jezdci zarazili koně a vytáhli luky. Jejich střely několik družiníků poranily, ale většinou se neškodně odrazily od pancířů. Klabzej a Rien Gwardit se pomoci kouzel dostali útočníkům do zad. Vypukl boj, ve kterém byli všichni Bdělí pobiti. Ne však jejich koně! Mukurští oři se částečně rozprchlí po okolí, ale někteří se vrhli na Nurnské. Lúin utřil ránu kopytem do hlavy a mohl vděčit jen své bytelné přilbici, že přišel pouze o část zubů. Rien Gwardit se dostal do svízelné situace. Nepodařilo se mu včas obnovit obranné kouzlo a rána kopytem mu přerazila páteř. Trindindolan hekl a poroučel se mrtev na trávu. Dolwen a Bašár-bej za Krubrokovy podpory dorazili zbylé koně, ale to již Rienovi nepomohlo. Ležel na zemi ve zkroucené

poloze, prsty křečovitě zaražené v hlině a z úst mu vytékal pramínek krve. Družina se seběhla okolo. Byla to vážná ztráta pro družinu, která byla obklopená nepřáteli na cizím území. Stalo se však co nikdo nečekal. Vůdce Myšilov si přičapal k mrtvému a začal mu prohledávat baťoh. Ostatní si mysleli, že nastane obvyklé rozdělování majetku mrtvého. Myšilov vyspal obsah baťohu na zem. Objevila se kupa věcí v naprostém nepořádku. Rien Gwardit byl zřejmě elf, kterého tajemní "Chlíé" naučili spoustu věcí, ale pořádku rozhodně ne. Na jedné kupě bylo promícháno všechno. Pergameny, vyspané jídlo, kouzelnická kniha, deka, flakónky, měchy na vodu, staré smradlavé spodky, onuce, kus provázku, čísi roucho, peníze, skleněné kuličky a spousta odpadků. Klabzej se jal nepořádek přehrabovat. Ostatní zírali. "Mám", zajechl po chvíli hledání vůdce a vytáhl umatlanou láhev, která byla uložená v kusu hadru. Odšpuntoval ji a vymáčkli si na dlaň rosolovitou hmotu. "Jo, je to vono", prohlásil s uspokojením a podíval se po ostatních. "Svlíkněte ho. Úplně!". Darlen poslechl a zbavil elfa šatů. Na nahé, neduživé tělo barvy syrá napatlal Myšilov obsah ušmudlané láhve. Bašár-bej a Dolwen se v obavách stáhli o kus dál.

Gwarditova mrtvola se náhle zachvěla. Myšilov spokojeně poodstoupil. Povedlo se! Zázračný lektvar, pocházející z Ebelderských věží vykonal své. Rien Gwardit žil! Motal se sice jako Sekera po několikadenní opici, zvracel, tělo měl zachvácené křečí a cítil se strašně sláb, ale žil! "He, hele, proč sem tady nahatej? Udělalo se mi ňák šoufl. Co ste se mnou dělali, vy prasáci, vy chlíváci?!", Gwardit držkoval a namáhavě si sbíral přítom své věci. Darlen mu vše vysvětlil. "Jo aha, no tak díky", poděkoval nepříliš vděčně mág a vzápětí vyzvracel poslední obsah svého žaludku. "Čekal bych trochu víc vděku", utrousil Klabzej. "Jo, jo díky. Fakt. Máš to u mně. Hele, tak pojedem do tý knihovny. Určitě tam bude spousta zajímavých věcí". Myšilov jenom vztekle zaklel něco o tom, že čekal alespoň poděkování...

Nurnští se dali na pochod. Snažili se jít maximálně rychle. Pro Darlena nebylo obtížné určovat směr. Mířili na jihozápad k místu označenému na mapě jako Gološgrad. Tam měla být Černá knihovna ukrytá mezi skalami a lesy.

Druhy lehce zdržoval Rien Gwardit, kterému bylo přeci jenom po oživení dosti špatně. Z jeho očí však šel zvláštní svit. Svit maximálního vzrušení. Rien se vzrušením celý klepal. Jeho tělo bylo pokryté studeným potem a náhodný pozorovatel by si všimnul, že si něco mumlá. Vždyť Černá knihovna byla na dosah! Co na tom, že byl před chvílí mrtvý, co na tom, že byl v cizí zemi, kde by jej v případě chycení čekalo dlouhé a bolestivé mučení! Vždyť někde tady blízko byla ona legendární Černá knihovna. A v ní spousta svitků a čarodějných knih. "O já, magie, magie, dalo by se o ní napsat spousta papírů". "Magie, magie ty vědo moje!". "Jednou napíšu spoustu učenejch a moudrejch knih". "Zavřu se do věže a budu psát a psát a taky psát". "Jó jednou, až nebudu línej jako prase". Takto uvažoval trindindolský elf v horečkách, přičemž měl na hlavě navlečenou špinavou onuci, která čistotu pamatovala maximálně z dávného vyprávění plesnivé železné zásoby, kterou měl Rien uloženou hned vedle v baťohu...

"Ták, héj rup", uslyšel Rien náhle hlas polotraslíka Lúina a do hlavy mu zajel ten výkřik jako rána ostrou šavlí. "Co? Co je?", otázal se zmateně. "Sme tady, koukej", odpověděl mu přítel Darlen Moorhed. Rien Gwardit se probral úplně. Muselo uplynout moře času. Družina stála někde v horách a před sebou měla obrovské kamenné dveře. Odhalili je až na několikátý pokus, když předtím prošli odporným lesem, kde je neustále napadaly černé lysé opice. To všechno Rienovi uniklo.

Tyto dveře byly zbudovány ještě před tím než byla dokončena chodba z Achránu. Nyní je Machračtí již nepoužívali a nechali je pouze strážit...

Podánilo se! Dveře se provalily dovnitř v oblaku prachu. Nebylo třeba dlouhých řečí. Dobrodruzi se téměř automaticky uspořádali do bojového postavení. Vpředu nemohl být nikdo jiný nežli Lúin Nórienský. Vedle něj se postavil na výslovné vůdcovo nařízení Beryl Sekera. A tak dál. Střelci, kouzelníci. Byla to rutina. Darlen Moorhed se ještě přesvědčil zda má to nejdůležitější. Měl! Šílený vynález pocházející z bláznivého Adeodátova království. Adeodátova

bomba! Bylo to již několik let co si družina přinesla dva tyto nástroje zkázy z té příšerné elfí aglomerace. Jednu bombu již Nurnští odpálili v Gorganu, kde z prachu povstávala pradávna věž a druhou chtěli použít právě zde. "Pokusíme se tam proniknout, vomrknem to a vodpálíme to co nejrychleji!" A pak mažem domu! Žádný prohledávání!", vůdce vydával rozkazy. Rien Gwardit ho však nevímal.

Do nitra skály vedla dlouhá chodba. Jevila se zcela opuštěná. Zdání však klamalo. I když již nebyla využívána. Ichtaj Machracký, nejvyšší Pečovatel Černé knihovny ji nechal strážit ohavným tvorem, močálovým ještětem, kterého odchytili chábovi služebníci v bezedných mokřadech u Mrtvého moře. Ještěr byl krmem masem a jeho zuřivost byla tak veliká, že musel být přikován v chodbě mohutným řetězem. Vzhledem k tomu, že chodbou nikdo nechodil bylo to ideální řešení. Nechodil? To možná platilo doposavad.

Ichtaj Machracký dostal samozřejmě varování, že do Choradoru se dostala skupina vetřelců. Avšak nikdo nepočítal s tím, že jejich cílem je Černá knihovna. Ichtaj Machracký se o takové věci nestaral. On měl na starosti knihovnu, shromažďování písemností, jejich pečlivé studium a výchovu nových zasvěcenců. Černá knihovna přirozeně využívala pukliny v horském masivu. Když tyto prostory byly mukuřeny objeveny, využil toho Chaled k vybudování impozantního díla. Ústřední místnost byla ohromná prostora patřičně upravená otrockou prací ke svému účelu. Měla na délku dobrých sto sáhů, šířku měla poloviční a do výšky dosahovala ke dvaceti sáhům. Na dvou nejdelších stěnách byly v několika patrech uspořádány půlkruhové výklenky. Stovky a stovky výklenků! Všechny byly naplněné knihami, tubusy se svítky, pergameny. V jejich rozložení panoval přísný řád, který udržovalo v chodu několik desítek achránských Správců. Achránští Správci byli odchovanci pověstného kláštera, kteří se na svoji službu přpravovali již od útlého věku. Byli vzdělávání ve starodávných i současných jazycích, pěstovalo se u nich písmo, rychlý úsudek, řešení různých hádanek a hlavolamů a samozřejmě naprostá oddanost. Ti nejlepší pak byli poslání do Černé knihovny, kde se věnovali studiu a posléze

i vyhodnocování mnoha starých pergamenů, tak jak se je čas od času podařilo chábovým služebníkům získat. Své znalosti pak sepisovali do zvláštních knih opatřených stříbrnou pečeti. Z těchto knih pak Klášterníci v Achránu čerpali mnohé informace a vymýšleli děbelská zaklínadla.

Vysoko až u samého stropu měla knihovna zatlučené ocelové hřeby. Nehybně na nich seděla šestice mršáků, která měla za úkol strážit Černou knihovnu proti případným vetřelcům. Ichtaj Machracký, který je ovládal svojí vůlí čas od času přemýšlel jestli je to vůbec nutné, aby tady ti ohavní ptáci vůbec byli. Rozčilloval ho jejich puch, který se kolem nich vznášel...

"Asi chcípnu, dělej..., do hajzlu..., u posranýho Drapláka..., dělej, vodšpuntuj to!", Lúin se válel v kaluži krve v úzké chodbě a klel. Ta krev byla i jeho! Statečný rek Lúin však ještě před tím než se ocitl v této nedůstojné poloze stačil v krátkém urputném boji zabít strážce chodby, močálového ještěra. Ten se z přeraženou lebkou válel hned vedle a z jeho mordy kapala ohnivá krev, která vypalovala do kamene klikaté cestíčky. Myšilov konečně otevřel vzácný lektvar a celý ho vlil Lúinovi do hrdla. Trpaslík po tatínkovi a hobit po mamince, Lúin Nórienský, si záhy uvědomil hojivou sílu toho lektvaru. Cítil jak se mu rány sami od sebe zatahují a bolest pomalu ustupuje. Vyplívl krvavou slinu a postavil se na nohy. Bašárbej mu pomohl utáhnout řemen od prsního pancíře a Egh mu podal meč. "Hm, tak na co čekáme?", zakroutil Lúin očima a vykročil do nitra chodby. Ostatní se opět sešikovali za ním, opatrně překračující ještěrovu mrtvolu.

"Nechlastej!. Aspoň teď se na to pít vyser!", vyštkl Darlen Sekerovi do ucha a vytrhl mu z rukou jeho oblíbenou čturu. "Co, co jo ahá. My už sme tady", zamžikal trpaslík očima a podíral se na zadnici. "Si piš, že sme tady. Čum!", Darlenova ruka ukázala před sebe. Chodba končila a před Nurnskými se zvedala kamenná stěna, ale ještě před ní byl půlkruhový prostor plný orvaných kostí. Doupe močálového ještěra! Zhora dopadalo na vše mihotavé světlo. Vůdce gestem družinu zarazil. "Počkejte, vomrknu to! Sem přece kouzelník. I když mě vlastní máma proklela!", vyrazil dopředu hobit Krubrok Krouk. Egh mu

ustoupil z cesty a přátelsky ho poplácal po hlavě. Myšilov byl rád, že Krubrok se přihlásil dobrovolně sám. A také byl rád, že na průzkum nejde Rien Gwardit. Už hodnou chvíli se trindindolský elf nelíbil. Rien byl mrtvolně bílý, čelo se mu lesklo potem, nervózně si kousal rty a celý se klepal. Celý život toužil po vědění, po shromažďování magických písemností a teď byl u samého srdce Černé knihovny! Cítil magii v kostech a mozek mu doslova vibroval! Myšilov se obával, že na tomto místě je Gwardit schopen všeho. Krubrok vpředu zatím zamumlal zaklínadlo a zmizel všem z očí.

Vrátil se za několik dlouhých chvil. "Sme na místě". "To vim taky, trumbero! A co? Sou tam knihy?!", vyjel na hobita Rien. "Gwardit bude držet hubu! A uklidní se, nebo mu rozmlátím hlavu holí", vztekle sykl vůdce aniž se na někoho podíval. "Ne..., ne..., nechce..., nechcete se..., se uk..., uk..., uklidni..., zabruče kroll Egh. "Jo, Krubroku pokračuj". "Sou tam všude takový výklenky, sou v několika patrech. Nahoře sou ty vohavný papagájové. No, takový ty jak sem na jednom už jednou letěl. Je tam určitě přes tucet nákejh lidí. Maj kolem krku zlatý řetězy a vypadaj jak spolek buzerantů. A uprostřed je taková budka. Taková jako strážní, nebo ne..., spíš taková důležitá. No prostě, já nevím. Je tam budka!", Krubrok skončil. Myšilov se podíval na Darlena. Ten mlčky sňal ze zad tornu a opatrně, velice opatrně z ní vyňal dřevěnou truhličku a zároveň si na prostředník nasadil i zvláštní prsten. Adeodátova bomba! Dílo zkázy! Taď přišla vhodná chvíle na její použití. Krubrok bedýnku pevně sevřel v náručí. Ano, bude to on kdo ji doručí na to nejvhodnější místo. Měl souhlas celé družiny. Hobit si v duchu představil celý sál černé knihovny. V mozku se mu promítalo vše co viděl. Ano, již ví. Již ví kam tu příšernou zbraň umístí. Soustředil se a náhle byl pryč. Jeho tělo se jakoby rozpadlo na miliardu kousků. A za okamžik se zase složilo. Hobit Krubrok stál na střeše té budky, kterou neuměl ostatním pořádně popsat. Položil bombu na zem a opět zopakoval stejné zaklínadlo, které jej sem dostalo. Ještě předtím si jej však všiml jeden z mršáků. Vypouklil ohavné oko na lysé hlavě, vydal příšerný vrískot a snesl se na vetřelce. Hobit mu však připraveným kouzlem unikl. Družina si oddechla, když byl Krouk opět

mezi nimi. "Dobrý, mužeš to vodpálit". Darlen vyslal mentální signál do magického prstenu...

Když se částečně usadil prach vyběhla družina na zbytek ochozu, který sloužil jako příbytek močálového ještěra. Zeď byla na jednom místě provalená. Před družinou se objevil úchvatný pohled, na který do konce života nikdo nezapomene. Ohromné prostora Černé knihovny byla plná kouře z něhož na mnoha místech vyskakovaly ohnivé jazyky, které měnily barvy od světle žluté až po krvavě rudou. Na několika místech dlouhých stěn byly půlkruhové výklenky zachvácený ohněm. Hořely tisíce a tisíce pergamenů, knih a svitků. Tu a tam se povalovalo roztrhané tělo chábova služebníka. Výbuch rovněž zahubil některé z mršáků, ale hlavně zcela rozmetál ústřední místnost. Pod troskami umíral i Ichtaj Machracký, který vůbec netušil co se stalo. Z rozbité lebky mu unikal život a jeho černá duše se chystala na poslední cestu. Jeden z Achránských Správců se držel za břicho a marně se snažil nacpat zpět jeho obsah, dalšímu výbuch utrhl obě nohy a on se nyní plazil jako nestvůrná housenka mezi troskami a barvil rozházené pergameny na rudo. Mršák plácal ohromnými křídly do země a nemohl se zvednout kvůli přeraženému páteři. Za několik chvil jej přibíl utřený hořící trám k zemi nadobro. Družina Nurnských fascinovaně zírala na dílo Adeodátovy bomby.

"Hik, to tedy, hik, čumim", vyndal Beryl Sekera láhev z pusy. "Bacha!", zahulákal náhle Darlen a vypustil šíp někam do kouře. Přeživší, vesměs těžce poranění mršáci zaútočili. Vůdce vyštěkl povel, družina se seřadila do bojového postavení a pak to šlo samo. Jako vždy. Tedy skoro jako vždy. Střelci vypustili šípy a co nezkosili oni, dobili ostatní. Dolwen si utřel šavli o kus pláště a jeho mukurský druh, donedávna oddaný čardaj Bašár-bej vydal bojový pokřik. "Tak a teď ještě zničme, co nezničila ta bomba! Za směnu ať ste zase všichni tady!", zařval vůdce, "Na co čekáte, chábovci!". "Na rozkazy!", odvětil Dolwen i Bašár-bej jedním hlasem. "Che, právě si ho dostal!", zasmál se Lúin a přeskočil hromadu trosek a s mečem v ruce se rozeběhl někam do kouře a plamenů. Dolwen sice ještě nesměle namítnul, že se to nesmí, ale pak se připojil k ostatním.

Nurnští se rozeběhli na všechny strany. Před plameny se někteří chránili namočenými šátky přes obličej. Většina se vybavila loučemi a s chutí pobíhala mezi policemi s knihami a zapalovala a zapalovala. Rien Gwardit se vrhl do ohně. Nevadilo mu, že mu douná plášť. Šel jen po použitelných knihách a pergamenech. S výrazem šílence kupil knihy na hromady a snažil se zjistit, co v které je. Krubrok se k němu připojil. Ječeli a řvali na sebe. Krubrok se v jednu chvíli hyperprostoroval do jednoho ohněm zatím nezachváceného výklenku a přinesl plnou náruč pergamenů. Gwardit se k němu vrhl a rval mu ulovek s rukou a hladovýma očima hlta obsah. Pak vztekle zaječel a všechno vztekle rozházel po zemi. Jednalo se o staré oslavné texty u příležitosti čtyřicátin chába Čurujchába. O kus dále se pohyboval kroll Egh a dobíjel raněné, přičemž jim rval z krků odznak jejich funkce, zlaté řetězy. Stejně činil i Dolwen, který sice věděl, že se to nesmí, ale na druhé straně nějak podvědomně tušil, že tím, že se přidá na stranu Nurnských se na něj nevztahuje mukurský trestní řád, tedy pokud nepadne zpět svým do rukou. Nejrozházněji se choval vůdce Myšilov a elf Darlen Moorhed. Tu a tam něco přiložili do plamenů a oběma se dokonce podařilo také ukořistit nějaké pergameny o nichž se domnívali, že by se z nich dalo něco přiučit. Zato Lúin byl ve svém živlu. S mečem v ruce se vrtil do postranní chodby a hledal vše živé. Jedinou ranou utnul obě ruce nějakého mukuřana, který se pokoušel zcela proti zdravému rozumu něco hasit. Dalšího srazil ranou štítu a pak se na něj vrhl, přičemž ho rukama popadl za uši a bil mu hlavou o zem až se mozek chábova služebníka roztekl po podlaze. Podobným způsobem zmasakroval ještě několik dalších, než se vrátil k ostatním. Sípál a koulel očima. Mezi troskami se líně poflakoval i Beryl Sekera a vykfikoval, že už bude platit. Myšilov za pomoci Darlena se jal družiníky postupně shromažďovat na jednom místě. Oddechl si když se všichni vrátili. Špinaví od sazí, kouře a krve...

"Balíme. Má někdo nějakou kořist?", otázal se zběžně Myšilov. Někteří družiníci vytáhli několik zlatých řetězů, které sebrali u mrtvých. Vůdce pokýval hlavou a chystal se dát povel k odchodu. "Ehm, ehm. Vůdče!", pritočil se ke

Klabzejovi Bašár-bej, "Egh má těch řetězů ještě několik a Dolwen taky!". Myšilov na to nic nřekl a v duchu si pomyslel něco opravdu nehezkého a čardajovi Bašár-bejovi. Po chvíli se otočil na dva označené a bez potíží od nich zbytek kořisti vybral...

Kapitola 14 - Návrat

Návraty bývají různé. Triumfální a slavné, pokořující a smutné, hlučné a veselé, se slzami, s kořistí, s prázdnými rukama nebo se také vůbec nekonají. Návrat Nurnské družiny od Černé knihovny, z Choradoru a Mukuru by se dal nazvat úlevný. Takový úlevný návrat...

Družina jako jeden muž vypochoďovala zpět chodbou před starý vchod. Po dohodě bylo rozhodnuto vrátit se nejbližší možnou cestou. Přes průsmyk nazvaný na Dramonově mapě zcela prozaicky Beďar a Neštovák. Pak se chtěli vyhnout Achránu a mířit přímo na sever do Monghyru. Pěšky, neboť o koně a poníky přišli před Chaledovou hrobkou. Dobře tušili, že hranice budou střežené a po celém území Mukuru jsou teď hledání. A také si uvědomovali, že by bylo lepší vypít ardasanský lektvar než padnout chábovcům do rukou. To, že se jim podařilo splnit poslední přání Joachalentovo si v tuto chvíli nijak nepřipouštěli. Nemysleli na to. Pajdali se otlučení a popálení přes choradorskou planinu, nadávali na puchýře, dotěrný hmyz, opruzeniny od řemenů a několik týdnů neměnného prádla (pokud ho tedy někteří nosili) a samozřejmě na rány a zranění z boje. Nejspokojenější vypadal kroll Egh, kterého již netrápila ta hrozná choroba, na kterou před několika dny málem zemřel. A samozřejmě trpaslík Sekera, kterému momentálně neměl nikdo sílu zakazovat jeho oblíbený alkohol. A tak Sekera, ověšený dvěma meči, dvěma sekerami, jedním řemdihem, těžkou šavlí, štítem, zlomenou halapartnou a osmi čutorami s kofalkou, dvěma měchy vína a jedním docela malým měchem s vodou (s největší pravděpodobností prázdným), klopýtal s červeným nosem a důkladně si přihýbal s otlučeného plechového hrnku, kterému důvěrně říkal "Přítelíček" a ve zvláště důvěrných chvílích "Lásko moje nejdražší". Elf Gwardit se již částečně uklidnil a pouze se neustále třesoucíma rukama ubezpečoval, že má všechny ukořistěné písemnosti

stále na svém místě. A tak by se dalo pokračovat, ale to bych ten prokletý zápis asi nikdy nedokončil (pozn. aut.)...

"Č..., ču..., čum..., čumte!", přerušil náhle ticho Egh, který si byl právě ulevit stranou v nějakém křoví. Většina družiny se otočila a sledovala směr, kterým ukazovala krollova chlupatá pracka. Za družinou se objevilo několik plonahých postav s bíle natřenými obličejí a s oštěpy a luky k rukách. "Ajaj, Masákové. Ty nám tady chyběli!", zakvílel Darlen Moorhed a sevřel pevněji zbraň. "Bacht! Dyt' nemaj žádný zbroje, takovej mrvu srdce z těla jedna dvě a to možná na ty dvě ani nedojde!", uškříbl se Lúin a spokojeně se uhradil do své poctivé ocelové zbroje. "Já to povídal, že se sem nesmí. Masákové nás teď budou štítat", podotkl mukuřan Dolwen, ale dle příkladu ostatních i on vytáhl luk. Darlen vyslal k divokým Masákům několik šípů jako varování. Ani jeden sice nedoletěl, ale daly divochům jasně na srozuměnou, že přiblížit se k družině by mohlo mít šeredné následky. Masákové se stáhli a někteří se rozeběhli pro posily. Nurnští si pouze hlídali, aby je neočekávaně nenapadli a kvapem se vydali na cestu z Choradoru. Tak to šlo několik dlouhých hodin. Počet Masáků se zvýšil alespoň na stovku, ale útočit na vetřelce se jim zjevně nechtělo. Jejich projev se tedy omezil na dosti stupidní řvání, vystrkování nahých zadků a poukazování na různé trofeje, vesměs dosti podezřelého původu. Průsmyk se však přibližoval a podle očekávání se to v něm hemžilo mukurským vojskem. Strážní věž čněla dodaleka a přítomný Hledač měl dlaně přiložené ke Svatému kameni. Řev Masáků Mukurské upozornil na blížící se vetřelce.

"Není čas na hrdinství. Gwardite, Krubroku, víte co máte dělat". Oba to věděli. Družina použila starý dobrý trik se zneviditelněním. Masákové vyjekli zděšením a Vypalovač zaklel. Nyní se již musel spoléhat pouze na Svatý kámen. Ruce mu vibrovaly po černém kameni a Vypalovač pouze vykřikoval přibližná místa, kde se neviditelní protivníci asi vyskytovali. Mukurští zoufale stříleli na všechny strany, doufajíce, že se možná některý trefí. Netrefili...

Družině trvalo několik dní, než se dostala k hranici. Všichni byli otlučení, nevyspalí a samozřejmě stále neviditelní. Na tomto místě bych rád podotknul, že se v žádném, ale opravdu žádném případě nesnažím zápis zkrátit ani ho jinak ošidit. Ale uznejte na druhou stranu sami, že popisovat jak jde Nurnská družina několik dní neviditelná je opravdu nadlidský, natož nadhobití úkol a navíc něco zcela zbytečného (pozn. aut.).

Nurnští se zarazili. Před nimi byla step. Nalevo poznali hraniční post. Leželi přikrčení a stále neviditelní v pichlavém křoví a pozorovali okolí. Čekali na noc. Nechtěli nic riskovat. Na hraničních vládli rozruch. Každou chvíli bylo vidět skupinu jezdců se psy jak někam míří. Na Krubrokovo upozornění si všiml i vysoko ve vzduchu se vznášejícího mršáka s jezdcem. Věděli, že před ním je jejich neviditelnost nechrání. Ale měli štěstí. Nevšiml si jich a po chvíli odletěl někam dále na východ.

Mukurská branná moc byla na nohou. Zprávu o výbuchu a následném požáru Černé knihovny se k povoláním dostala za několik hodin. Hledač v Achránu nejprve nemohl v určený čas navázat spojení se Svatým kamenem v Černé knihovně. Podal o tom hlášení. Za normální situace by se pravděpodobně ještě nějaký čas počkalo. Za daného stavu věcí, když bylo Mukurským známo, že v Choradoru se s největší pravděpodobností pohybují vetřelci a navíc se podobným způsobem nehlásil ani Svatý kámen v Dubovém průsmyku (na Dramonově mapě označený jako Skřeti šavle) a k tomu všemu Hledač z Karbachu oznamoval, že se stále nevrátil Chugaj Machracký bylo rozhodnuto vyslat do Černé knihovny podzemní chodbou okamžitě úderný oddíl složený z Bdělých a Vypalovačů. Uprostřed chodby narazili na jednoho ze Spravců Černé knihovny, který je o všem informoval a zároveň sdělil, že Ichtaj Machracký je mrtev. Následně byly zablokovány hranice a byly na ně povoláni všichni Hledači na mršácích, které bylo možno postrádat. Všechno to ovšem tak trochu připomínalo hledání jehly v kupce sena. Mezery byly příliš velké. Př Mukurských by musela stát náhoda a štěstí, aby se jim podařilo odhalit neviditelné vetřelce...

"Ták, eště krok a sem v Monghyru!", zajásal Beryl Sekera, když míjel hraniční kámen. "Ták a teď krok a sem zase v Mukuru a teď sem v Monghyru!". Beryl se jal přeskakovat hraniční kámen s takovou zarputilostí, že zapomenu pro tuto chvíli i na alkohol. "Drž hubu, kreténe", zařval na něj vůdce. "Co je, co je. Už sem přece z Mukuru pryč, "láteřil tpraslík. "Nó, voni se tě tak budou ptát, kde tě chytili! Koukejte eště zůstat všichni neviditelný", pokračoval Myšilov, ale kdyby byl vidět, tak by i na něm byla znát pořádná úleva.

Družina pochodovala neviditelná ještě hezkých pár hodin. Teprve až když došli k jezeru o němž věděli, že se nachází již hluboko v Monghyru, odhodlali se ke zviditelnění se. Uf, to byla úleva. Nacházeli se na břehu jezera ve vysoké trávě obklopení nízkým remízem. "Jááá, sme pryč!!!", začal ječet Rien Gwardit a vřít se i v šatech do vody. "Chábovci zasraný, žerou potkany!!!", přidal se Krubrok Krouk. Lúin a Sekera si stáhli kalhoty a po trpasličím způsobu obrátili nahé zadky směrem k Mukuru. Byl to výraz nejvyššího trpaslického pohrdání. Když je spatřil Rien Gwardit okamžitě tak učinil také. Myšilov si šel blaženě ulevit do křoví, přičemž křičel něco o "svobodném leju". "To čumíte, kluci mukurský, jak je to pěkný být v normálním světě", popichoval Bašár-beje a Dolwena hobit Krouk, když si zouval boty. "Cháchá, to se nesmí! To se nesmí!", ječel barbar Dolwen a Bašár-bej se k němu přidal. V mělké vodě na břehu se natáhl nahý kroll Egh a blažené vypouštěl z pusy pramínky vody. Připadal si jako šťastný hroch. Darlen ulovil tři sviště, jednu ondatru a jednoho králíka, takže se ten večer všichni alespoň jakžtakž najedli. "Hm, masíčko, masíčko! To je něco jiného, než ten váš bošlev. Jó, eště kdyby tak byla ta moje trindindolská ostrá vomáčka, to bych se volblíz". "Jaká vomáčka, hňupe! Já bych si dal bukvicovej koláč, sypanej kozim sejrem, takovým tím jak strašně smrdí". "To..., to..., má..., máte je..., jedno.H..., h..., hla..., hlavně a..., aby to..., toho by..., bylo ho..., ho..., hodné". "No, víc sem toho neulovil". "Jo a až dorážíme do první pořádný hospody, tak já si dám pečený prase s bramborama a pivo". "A já, já si dám jehněčí kotletky s šípkovou vomáčkou, sním toho tři talíře, pak si rozeprnu gatě, vyvalim cejchu a budu chlastat.

Všechno budu chlastat. Pivo, bílý, červený, zelený, růžový, strakatý a kořalku, jo. Pak se vodvalim na kompost, vybleju se a budu se cpát znova!". "Nechci vám do toho kecat, ale až tohle všechno do sebe nacpete, tak vám po několika tejdění konzumaci bošlevu bude pěkně blbě. Řek bych, že dostanete všichni sračku!". "Hubu drž! A co? Tak budu mít podělaný kařata! Jako kdybych je teď neměl!". Takto a podobně se dobrodruzi bavili až dlouho do noci. Hlavně o jídle a ženských. V noci sice vůdce určil hlídky, ale kdyby si je zkontroloval asi by z toho moc radost neměl.

Následujícího dne se družina vydala podél jezera na západ. A večer se na Nurnské usmálo štěstí. Narazili na vesnici. Chudičkou monghyrskou vesnici, ve které žilo několik desítek zemědělců. Hrozivě vyhlížející tlupa dobrodruhů došla na udupaný plácek uprostřed vesnice a zastavila se před největším domem. Někde bylo slyšet prásknutí okenice. "Co je? Hospodóó, náleť!", zaječel Sekera a ostatní se přidali. Někde vrzla vrátka a zjevil se pomešní mužík, který rozpačitě žmoulal čepici. "Copak byste si přáli, vašnostové. Jsme chudí vesničané, daně platíme a jsme rádi, že nestrádáme hladu. Já jsem starosta", vykoktal mužík. "Nalej, né, starosto", začal hulákat Sekera, ale Gwardit ho gestem uklidnil. Vyjednávání to byla jeho parketa, kterou mu ostatní velkoryse ponechávali. Dokonce i ješitný vůdce Myšilov. "Dovolte, abychom se představili. Jsme skupina poutníků, která putuje od východu k západu a od severu k jihu. Někdy taktéž od jihoseveru k východozápadu a obráceně. Zkoumáme přírodu, různé krajové zvyky domorodého obyvatelstva, jídlo... a taky potravu, stravu..., totiž, abych to zkrátil. Máme hlad!". Mužík si částečně oddechl, byl připraven na nejhorší. "Tedy nó..., tavernu zde nemáme, ale snad bychom vám mohli sehnat něco na zakousnutí". "Hele, starostovskej, víš ty co? Tady máš zálohu, svolaj celou vesnici a vystrojte nám hostinu, poražte nákej dobytek, provětrejte kurníky a sýpky. Jo, hostinu pro celou vesnici!", s těmito slovy podal Gwardit starostovi váček se zlatem. Za jeho obsah by si v chudém kraji mohl koupit celé stádo dobytka, statek, pořádný lán pole a ještě by mu zbylo na koně. Starosta zaváhal, ještě před chvílí si myslel, že přišla jeho poslední chvílka a nyní se vše začalo obracet k lepšímu...

Inu, co vám mám vyprávět. Vesničané se opravdu snažili. Porazili tele, zařízli berana a tři jeňhata, spoustu kuřat, několik husí, napekli koláče a čerstvý chleba, vyvalili sud s vínem a mohlo se slavit. A slavilo se. Až do rána. Nepodávaly se žádné vybrané lahůdky, ale všeho bylo hodně. Vesničané neopoměli pozvat i své příbuzné z okolí (koneckonců platili to Nurnští). Někteří z dobrodruhů využili příležitosti a jali se obluzovat místní děvy a v několika případech se jim podařilo dostat je na seník či do lánu obilí. Druid Klabzej Myšilov, vůdce a starosta v jedné osobě toho již ve svém životě zažil opravdu hodně. Žebřal, kradl, vraždil, starostoval, vedl výpravy, staral se o nezletilé dítě, choval vepře, ale ženy, ženy ještě blíže nepoznal. I rozhodl se, že s tímto stavem skončuje a to hned. Šel na to s druidským zápalem. Nejprve se ve škopku důkladně umyl, vydrhl si kůži, vyhnal vši z vlasů, zastříhl si vous, vyprásl oděv a u tůně si pečlivě nacvičil něco co považoval za příjemný úsměv. A pak si dal kořalku na kuráž. Nejprve jednu, pak druhou a třetí, posléze čtvrtou a pátou. A tak pokračoval až do půlnoci, kdy se již kolem válelo několik zcela opilých jedinců a zábava byla v plném proudu. Pak sebral odvahu, vrávoravě vylezl na stůl a zařval: "Sem panic! Já sem eště panic! Kerá si to se mnou rozdáš!". Jeho ježek zanikl ve všeobecném hluku a tak to druid poté, co si znovu dodal odvahy hltem vína ze džbánku zopakoval. Avšak chudák neměl štěstí. Našla se pouze jedna ženština, která byla ochotná učinit z druida muže. Tu však Myšilov i přes svoji značnou opilost zavrhl. Neměl sice nějaké zvlášť náročné požadavky, ale do dovádění s dosti šerednou vdovou postaršího věku se mu nakonec nechtělo. Slezl ze stolu a šel raději pít s Berylem Sekerou. Třeba to Klabzejovi vyjde příště.

A pak už šlo všechno podle představ našich dobrodruhů. Ještě pár dní šli po svých, ale pak se jim podařilo koupit povoz s párem koní. Vrátili se ještě jednou do Karwellu skoro až na hranici s Mukurem, aby si vyzvedli část zakopaných cenností a peněz a pak už se obrátili domů. Domů, do Gwendarronu, do Liscannoru a do Vranigostu. Cesta na voze jim sice trvala déle, ale byla to cesta příjemná přerušovaná častými návštěvami všech hospod při cestě, kterých, když se blížili k domovu neustále přibývalo...

Epilog

Hobit Kutouš Králík (musím krucinál taky napsat něco o sobě, když jsem ostatním věnoval tu spoustu předešlých stránek. A na tom nezmění nic ani fakt, že zatímco ostatní bojovali o svůj život, tak já jsem sázal keře, sekal trávník, stavěl plot, chytal ryby, mazal karty s Jeremiášem, pil pivo s Getdem, vyrobil si novou kadibudku, česal maliny, chodil do lesa na houby, lovil křepelky a zajíce, zavařoval kompoty, učil liscannorské děti základům vaření, nakupoval na Nurnském rynku, jezdil do Vranigostu kontrolovat zedníky, kteří stavěli Gwarditovu věž, čistil rybníček od žabince a sekal na něm rákosí a spoustu dalších velice užitečných věcí) seděl na hrázi u liscannorského rybníčku, klátil nohama, hlava mu klímbala a chytal ryby. Z příjemného lenošení ho náhle vytrhl dusot kopyt a rachot příjíždějícího vozu. A vzápětí se ozval řev. "Zajíc, hele Zajíc chytá ryby!". "Chachá, ulovíme si Králíka, bude pečínka!". "Králíku, uvař bošlev!". "Hik, napij se se mnou z Přítelíčka". Bylo to radostné shledání. Celá vesnice se seběhla a vítala navrátilví se dobrodruhy. Děti, ženy, vdovy a ze své chatrče se vykolébal i starý veterán Drsoul Roahanský, kterému někde na seníku možná již docela zrezavěl meč. A pak jim Králík uvařil něco moc dobrého k jídlu (viz. původní zápis z pera Sarima Gorůdyského - pozn. aut.)

"Tři tisíce!". "Čtyry!". "Pět a půl!". "Pět a půl poprvý, pět a půl podruhé...". "Šest!". "Šest tisíc poprvý pro Krubroka, šest tisíc podruhé...". "Šest tisíc dvěstě...". "Á šest dva poprvý, šest dva podruhé a šest dva potřetí! Vydraženo pro Gwardita. Gwardit vydražil krásný ocelový meč. Pro kouzelníka jak dělanej". "Pověšim si ho na zeď ve věži". "Ták a co to tu máme dál. Kožený pytlík naplněný něčím. Tak kdo kolik dá?". "Co? Vodkaď to je?". "To pochází vod těch vobůr". "Jo už vim. Džugaš a spol.". "Takže, kožený pytlík vod vobůr. Kdo kolik dá?". "Tisíc!". "Jeden a půl". "Tisíc vosumset". "Tisíc osmset poprvý, podruhé". "Tři tisíce!". Áno, správně pán s červeným nosem třitísíce poprvý, podruhé a... a potřetí!". "Dále ocelová hůl s píchákama na konci....". "Jo, vod Vypalovače, dám pět tisíc". "Sedm!". "Deset!". "...dobře, dobře. Tady malej pán deset tisíc zlatých poprvé, podruhé...". "Dvanáct a půl!". "Výtečně,

pán se slamákem dvanáct a půl tisíce gwendarronských zlatých poprvé...". "Patnáct!". "Skvěle patnáct tisíc poprvé, podruhé a...". "Šestnáct!". "Takže znovu šestnáct tisíc poprvé...". "Osmnáct!". "Hohó, osmnáct tisíc poprvé, podruhé...". "Dvacet. Dám dvacet!". "Dvacet poprvé. Dvacet podruhé a dvacet tisíc potřetí. Vydraženo pro Darlena".

Dražba skončila až k ránu. Vyčerpání dobrodruzi si rozdělili hromadu zlata a hned následující den vyrazili do města do Kaštanové ulice, kde měl své honosné sídlo věhlasný učenec Marbus Bagatel zvaný Zlatý. Marbus Zlatý se specializoval na odhalování ukrytých vlastností různých předmětů, pokud tedy dotyčný předmět něco takového vůbec měl. Zaměstnával dalších asi deset odborníků rozličného vzdělání a vedl velice výnosnou živnost. Na své služby poskytoval narozdíl od jiných i jisté záruky a proto měl stálou klientelu mezi významnými osobnostmi království a své služby poskytoval občas dokonce i královskému dvoru. Byl to jinak dosti nerudný patron a starý mládenec, pro kterého byla jeho práce zároveň i jedinou zábavou. Nurnskou družinu dobře znal, však pro ni pracoval již hezkých pár let. "Takže pánové, jako vždycky. Zde zanecháte své předměty, tady můj asistent, pan Buličvoj s vámi sepíše předávací protokol a za takový týden si můžete přijít. Já vás vyrozumím jako vždy. Děkuji a přeji hezký den. Zálohu prosím, jako vždy v pokladně u pana Nažirase". Nurnští vytvořili frontu, navzájem se pošťuchovali a pokoušeli se předbíhat. Vždyť každý byl velice netrpělivý v očekávání zda koupil v dražbě vzácný magický předmět nebo jen hromadu smetí. Někdo by se možná mohl ptát, proč si družina nejprve nenechala nalezené předměty identifikovat před dražbou, ale současný postup měl dávnou tradici a byl považován za nesmírně zábavný a tajemný.

Na několik dní se již první zajemci mohli hlásit o své věci. To se potom ozývaly radostné i zklamané výkřiky a rozběhlo se mezi družiníky čilé obchodování.

Rien Gwardit se stěhoval do své nové stavby. Jeho obydlí bylo již dokončeno. Vysoká třípatrová věž byla postavená ve Vranigostu na úpatí moře, kde se o skály tříštil příboj. V každém

patře byla jedna místnost s vysokým stropem. Nepraktický elf se rozjel asi po měsíci do Nurnu a pořídil si zde několik kusů nábytku a všem vykládal o tom, kterak si své obydlí luxusně zařídí. Většinou zůstalo jen u řečí. Ve veliké dubové knihovně, kterou si nechal postavit v horním patře se skromně krčilo pouze několik knih a také těch několik svitků, které Gwardit ukořistil na svých cestách. Nejvíce ohmataná kniha měla na svých deskách zlatým písmem vytlačený nápis v elfštině "Nugarow magia hid edrba", což by se dalo přeložit jako "Ohnivá magie pro pokročilé". S touto knihou v ruce a v rudém rouchu vítal Rien případné návštěvy, kterých však nebyvalo mnoho. Ve skutečnosti však honosné desky ukrývaly dosti prostý a mnoha obrázky doplněný román "Krvavá pouť Ruduchova od krčmy do pajzlu za šera a za úsvitu, aneb příhody opilcovy", který byl považován za jednoduché čtení dosti sprostého obsahu. Ve věži bylo dosti chladno a vlhko a Rien se časem uchýlil do jedné místnosti, do které natahal spoustu dek a houní z nichž vytvořil jakési "hnízdo", ve kterém spal většinou až do pozdního oběda. Pak vstal a šel v papučích do nálevny, kterou ve Vranigostu spravovala Swiana Bělomorková, tlustá hobitka, která se o Riena starala ještě v dobách, kdy v nálevně bydlel. V nálevně pak Rien kul velké plány o tom, kterak si to ve věži krásně zařídí až, až..., až jednou... A zatím věž zařůstala kopřivami a plevelem...

Následky vypálení Černé knihovny byly rozsáhlé. V ohni shořela více než třetina vzácných mukurských písemností. Nurnští zlikvidovali dva členy machrackého vládnoucího klanu, bylo pobito mnoho chábových vojáků. Následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Bylo popraveno několik desítek domnělých viníků. Rahož Čugyn již za hranice utéct nestačil a skončil v upalovací kleci. Velký zarubaj Hufgej, velitel III. Ježgaru byl obviněn ze zrady a neschopnosti a byl umučen v kobkách Mukurgradu. Hledači, Vypalovači a všichni vojáci ze strážních postů na choradorské hranici byli neprodleně nahrazeni novými a poslání do krvavých čagotajských válek, jako příslušníci trestních oddílů do první linie. Byla provedena rozsáhlá zabezpečovací opatření na hranicích řše i v Choradoru. Vesnice v okolí hlavních cest byly vypáleny a jejich obyvatelstvo bylo částečně deportováno do povrchových dolů,

ležících na Kalibanově poli na otrocké práce a částečně posláno do východních stepí kolonizovat území dobyté na Čagotajcích. Obchodní styk s okolními zeměmi byl omezen a většina cizinců byl obrána o majetek a vyhnána ze země. Dvě obchodní karavany byly zmasakrovány a o jejich členech již nikdo nikdy neslyšel. Starý vchod do Černé knihovny byl zcela zasypán a znepřístupněn.

"Zjistili jsme všechny dostupné informace o těch vetřelcích, chábe". "...a?". "To co uvádíš ve vstupních papírech byla většinou lež. V Lonu nikoho takového neznají, jak zjistili naši špehové a věrní. Jistým vodítkem může být, že jistý Klabzej Myšilov uvádí, že je z jakéhosi Liscannoru v Gwendarronu. Podle všeho se jedná o to samé místo, kde žil i Joachalent Salent a kam byl vyslán Murek Mezdech....". "Vše prověřit a pak uvidíme co dál!". "Jistě, chábe". Snědý muž se hluboce poklonil a pak opustil honosný sál mukurského vládcy...

Novinky liscannorské

Klabzej Myšilov, osmý starosta liscannorský

1) V jarnu 1058 se Nurnská družina vydala na výpravu do kraje Kree. Stalo se tak na základě objednávky nurnského alchymistického cechu. Po dvou měsících se Nurnští vrátili se smutnou zprávou. Novopečený obecní hrobník Krubrok Krouk rukou spoludružiníka přišel o život. Stalo se tak v zmatečné a nepřehledné situaci výbuchem ohnivě hlíny, vržené nazdařbůhově alchymistou Kutoušem Králíkem. Smutné je, že Králíkovy neúspěchy při manipulaci s výbušninami jsou známy již z dřívějších dob. Uvažuji, zda by nebylo namístě použít podobného výnosu, který byl před lety aplikován na Arkusse Dettora ohledně manipulace s výbušninami na území obce. Krubrok Krouk byl výtečný chlapík a vůdce družiny.

2) Na volné místo hrobníka nastoupil mukuřan Dolwen. Získal také občanství a povolení ke stavbě domu. O stavbě však zatím jen uvažuje a dál bydlí v hostinci U hrocha.

3) Pochování kosterních pozůstatků, z valné části zpopelněných, se ujal ihned po návratu Kutouš Králík. Obřad byl vskutku důstojný a nový hrobník se zavázal nechat vytesat náhrobní kámen

s epitafem. Návrhy jsou uvedeny v této Lyškánově. Při příležitosti posledního rozloučení s hobitem se zjistilo, že na popud nebohého Krubroka byl hřbitov zveleben. Mimo jiné přibyla kaplička, přístřešek na nářadí a materiál. Byla opravena márnice, zdi a od hřbitova do liscannoru najatí cestáři vyštěrkovali cestu.

4) Druhý mukuřan, Bašár-bej, který se výpravy do kraje Kree nezúčastnil, se zatím zabydlel u Maliny Březinkové, která po smrti druha Nebuče Kanimůry zůstala s malým dítětem sama. Svůj pokoj v hostinci navštěvuje bývalý voják chábova vojska jen sporadicky.

5) Luncius Nórienský postavil v blízkosti domu bratra Lúina kovárnu. Objekt dostal přiděleno č.p. 39. Zároveň Lúin skoupil pozemek v okolí domů a část jich mladšímu bratrovi věnoval. Kovárna v obci je dobrým počinem a doufám, že bude Lunciovými sousedy hojně využívána.

6) Kroll Egh projevil zájem postavit si v Liscannoru vlastní dům a ihned začal s přípravnými pracemi. Podle toho, jak značné úsilí věnuje plánům, se dá očekávat, že bude nový dům velkolepý.

7) V liscannoru se objevila nová tvář. Kouzelník Menhorian Blatel, dávný přítel Kutouše Králíka. Bydlí v jeho domě a je to velmi příjemný pard. Život v alchymistově domě je zřejmě velmi pohodlný, neboť v něm tráví spoustu času i vranigost'an Gwardit. Zřejmě si zde léčivá revma z vlhké věže.

8) Dyni Longodon, zasažen krutými ranami osudu, se zcela uzavřel do sebe a celé dny a noci se utápí v alkoholu. Na volání po tom, aby hledal nový smysl života na výpravách s Nurnskou družinou, zatím nereaguje.

9) O předradostinách 1059 byl Liscannor obsazen hamilkarským vojskem, čímž začala vlna podivných událostí, dotýkajících se přímo cti jednotlivých obyvatel obce. O této události jsem informoval v minulém čísle Lyškánory. Takže jen pro připomenutí: málem jsem byl arogantními vojáky zabit. Rozběhla se naplno jen těžko pochopitelná hra hamilkarského vojska, gwendarronské armády a soudního dvora. Jen díky zásahu Kwenna Kallesteho se celá věc jakž takž

urovnala. Tečkou za touto událostí bude dopis z velení nurnské posádky o výsledcích vyšetřování a potrestání viníků. Toto vyjádření dychtivě očekávám každý den. Velitel hamilkarských byl odsouzen ke třem letům galejí. Tři vojáci, kteří se mne pokusili zabít, dostali trest v délce jednoho roku. Ve věci přepadení Liscannoru bych chtěl uvést v příklad statečnost a rozhodnost mukuřana Bašár-beje, který přivolal pomoc patnácti mužů z blízké vojenské posádky. Za tyto zásluhy mu udělují liscannorské občanství.

10) Další události následovaly velice rychle. Nilien Linfalasová, dcera Griffina Linfalase z domu č.p.7 oznámila řídícímu škole, že se jí nějaký muž za vsí vypytlal na Krubroka Krouka. O této věci jsem byl ihned zpraven. Tehdy jsme ještě nevěděli, že prořekla jednu zásadní informaci: přátelil se s Kutoušem Králíkem. V noci u pana Králíka došlo k boji. Ze sklepa vylezli nemrtví a zaútočili. Zvenčí vyrazil dveře upír. Ještě štěstí, že měl alchymista doma hosty - pány Blatela a Gwardita, jinak by měl zákeřný útok jistě zcela jiný průběh. Přes všechnu snahu však byl Králík upírem popaden a vlečen kamsi do tmy. Bránil se, kousal a jen díky slunečnímu prstenu upíra u lesa zabil. Liscannor byl zalarmován a začaly bezvýsledné pátrací akce po podivném elfovi z Nilienina vyprávění. U Kutouše Králíka ve sklepech bylo nalezeno podivné znamení. To bylo rozmetáno, stejně tak i podobné znamení objevené na hřbitově včetně záhadné sošky. Tím trápení pana Králíka neskončilo. Když se ráno vydal spolu s krollem Eghem do Nurnu pro svčenu vodu proti nemrtvým, byl záhadným elfem zajat a odvečen. V lese byl podroben výslechu a potupně zmlácen. Pak jej elf propustil. V obci se začaly držet noční hlídky.

11) Brzy po návratu alchymistově hrobník Dolwen přiběhl se zvěstí, že kdosi v noci zničil hroby. Jednalo se o tři náhrobní kameny; mladého Sigurda, Coreye Kalla a... Dany Longodonové. To už krev v žilách vesničanů vřela.

11) Liscannořané, pobouření únosy Kutouše Králíka, nastražili past na obecním krchově. A v noci skutečně elf přišel, oživující nemrtvé. Došlo ke kruté řezi, ze které se, bohům žel, podařilo záludnému elfovi uprchnout.

Pod čarou

Vzkaz pro Riena Gwardita

Jestli okamžitě nedotlačíš ten zápis, naškrábanej alespoň tou tvojí pazourou, tak budeš prohlášen za lháře!

Xxx

Tuto Lyškánoru připravil k vydání Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru